

Алиса Дей

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ТРЕТА

ОСВОБОЖДЕНИЕТО
— НА —
АТЛАНТИДА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

АЛИСА ДЕЙ ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА АТЛАНТИДА

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Преди единадесет хиляди години, Воините на Посейдон дават клетва да пазят човечеството от съществата, които бродят през нощта. Сега тези сили се обединяват. Както и две души, които стоят между справедливостта и вечния мрак...

Принц воин...

Лорд Джъстис е направил най-голямата саможертва, за да спаси брат си и е платил с неописуемо мъчение. Сега се е завърнал, спасен от смъртта, с разклатен ум и с мисия, от която не може да избяга — трябва да намери изгубената „Звезда на Артемида“. Но красивата човешка жена, която се е закълел да защитава, е застрашена от зло, което може да унищожи и двамата.

Жена на науката...

Артефактите от Атлантида говорят на д-р Кийли Макдърмът и също така ѝ показват видения от отминали животи. Древното откритие я хвърля в свят между миналото и настоящето, между реалността и илюзията и когато се среща със свирепия воин на Атлантида, който е назначен да я защитава, се разкъсва между страх и изкушение. Докато световите им се сблъскват, същото се случва с опасността и желанието.

Кредото на воините

Ние ще чакаме.

Ще наблюдаваме.

И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството. Тогава и само тогава Атлантида ще се възроди.

Затога ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша — *емпат*; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната история на Атлантида не се е срещала „акнаша ’ан“ повече от десет хиляди години.

Атланти — раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата, освен огъня — и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свръхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида — Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканични дейности, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство — вампирите, създадени от вампир господар.

Земляни — атлантски термин за хората.

Седемте — елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър — биологичен вид, чийто представители са започнат съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтърите могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат

свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от триста години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли — отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири — древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се материализират и да се телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон — воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

Миертус — атлантски жаргонен израз за екскременти.

ГЛАВА 1

Преди четири месеца

Пещера, дълбоко в Маунт Рейниър

Областта на водопадите, Вашингтон, САЩ

Джъстис оцени състоянието, оръжията и възможностите си, както го бе правил толкова много пъти през вековете, в които бе воин, и стигна до следния извод:

1. Състояние — лошо.

2. Оръжия — още по-зле.

3. Възможности — клоняха към превръщането му в мъртвец в следващите пет минути.

Състояние, физическо:

В момента лежеше по корем на студената и влажна пръст в пещерата. Лицето му — притиснато в един мокър тигър, който много скоро щеше да бъде сериозно разярен. Цицина с големината на пауново яйце на задната част от главата, причинена от грубостта на вампира и шейпшифтъра, които го влачиха по дългия и усвоен тунел от повърхността. Вероятно имаше счупено ребро, или две. Действието на кетамина, с който го бяха упоили, вече бе отминало, заради имунната му система като представител на атлантите, но все пак не би рискувал да използва способността си да се трансформира в мъгла.

Състояние, психическо:

Ярост, граничеща с убийствен гняв. С други думи — стандартна процедура за действие. Ха! СПД. Посейдон избирал воините си внимателно или поне това му повтаряха постоянно.

Богът на моретата явно е жонглирал с няколко задачи едновременно в деня, в който е решил да добави името на Джъстис в списъка.

Оръжия:

Никакви. Мечът, който бе носил хиляди години — наистина, откакто кралят на Атлантида му го беше дал, без да изрече и дума, за да му обясни, но с поглед пропит с презрение — го нямаше.

Един от двамата шейпшифтърри, които пазеха Джъстис и пухкавия му приятел тигъра Джак, стоеше близо до входа на пещерата и галеше меч на воина, сякаш не можеше да се начуди на късмета си. Слаба светлина се процеждаше откъм скалната кухня, иззад силуетите на пазачите, напълно в контраст с абсолютната тъмнина в малката пещера, в която го бяха зарязали, и той наблюдаваше в безпомощна ярост, докато шейпшифтърът вдигаше меч във въздуха, сякаш се възхищаваше на новата си играчка.

Разбира се, животът беше крайно забавен и изпълнен с игрички, докато някой атлантски воин не те изкорми.

Джъстис щеше да се усмихне, ако нямаше опасност устата му да се напълни с мократа козина на тигъра. Спомни си, че също така бяха взели и кинжалите му.

Тъкмо щеше да ги убие с тях.

Опита се да се свърже с брат си чрез психическата връзка, която споделяха атлантите, но нищо друго, освен пронизващо статично електричество не избръмча в ума му. А и дрогата вероятно все още му пречеше да използва силите си над водата и електричеството. Брат му щеше да реши, че е безпомощен. Така бе по-добре.

Никога не разчитай на някой ненадежден, когато така или иначе си без оръжия срещу двама вълци и вероятно побъркан от наркотици тигър.

Шансове:

Би заложил на себе си срещу повечето шейпшифтърри, дори в затворено помещение като това, но срещу двеста и двадесет килограмов тигър? Макар това да беше Джак, който бе нещо като приятел, когато се разхождаше на два крака.

Трябваше да признае, че шансовете са 50 на 50. И то още преди да е вкарал в сметките двамата вълци. Следователно може би първо трябваше да се погрижи за тях.

Тъй като Джъстис бе наясно с един критичен факт: предпочиташе да прекара вечността, пържейки се в най-долния кръг на ада, отколкото да остане още една минута с лице, притиснато в отвратителната животинска смрад на един мокър тигър.

Шейпшифтъррите най-сетне спряха да мърморят как да се измъкнат, за да видят екшъна и се отдалечиха с безшумно като двойка пияни водни биволи. До този ден Джъстис щеше да се обзаложи, че

един римски император, превърнал се във вампир толкова могъщ, колкото бе Калигула, би наел по-висококачествени помощници.

Грешал е. Нищо чудно, че Римската империя е загинала.

И по-добре.

Воинът изчака достатъчно, за да се увери, че те не инсценират оттеглянето си и се отдръпна със скок от тигъра, който все още бе в безсъзнание, но се размърдваше обезпокоително. Може би действието събуди нещо в дрогираното му съзнание, защото внезапно усети, че брат му най-накрая е пристигнал. Лорд Венджънс бе дошъл да го спаси. Направо страхотно!

Разбира се, Венджънс не знаеше, че е брат на Джъстис.

— Бих могъл да ти кажа, но ще трябва да те убия — изръмжа, след което малко по-високо, за да го чуе, продължи: — Проклятие, Вен, по-добре да оцениш това.

Извърна се рязко и видя Венджънс да стои на входа на тунела, с меч в готовност. Вен промърмори нещо за котешка козина и възглавница от тигър, но Джъстис едва успя да го чуе, заради гръмките звуци на невидимата аларма, които разцепиха въздуха. Покри ушите си, но ударните вълни заплашваха да смачкат черепа му под своята сила.

Предчувствие се стрелна през ума му и някак разбра, просто знаеше, че следващият час ще промени всичко.

Абсолютно всичко.

Тогава богинята влезе в стаята в тялото на жената на Вен и всичко в Джъстис, което не бе примитивното и дивашко наследство от прародителите му нереиди, се разкъса на парчета. Умопомрачение и жажда за битка се надигнаха в синьо-зелена мъгла пред погледа му и докато се взираше в брата, който така отчаяно желаше да го признае, последната му рационална мисъл бе на съжаление.

* * *

Минути ли бяха изминали или часове? Джъстис стоеше приведен върху каменната издатина, скрит от погледите и наблюдавайки касапницата. Мъртви, умиращи шейпшифтъри и вампири осейваха каменния под на пещерата. Вонята на киселинното разлагане на

вампириите в комбинация с медно–металическият дъх на кръв, тровеше въздуха, който дишаха. Трептящите светлини от факлите по стените осветяваха ярките картини на потрошени и разкъсани тела.

Бе изпълнил своята задача, но бе внимавал да не го забележат, примамвайки опонентите си зад редицата скални образувания в пещерата. Дори и свръхестествените сетива на вампирите бяха притъпени от цялата тази кръв и изглежда никой не го забелязваше.

Поне не и някой, който да е все още жив.

Джъстис планираше да изиграе ролята на козова карта, а всеки добър играч знаеше предимството да не разкрива ръката си. Погледна надолу към острието на меча си, което блещукаше в проблясващия мрак.

Козът никога не е бил раздаван в такава смъртоносна ръка. Той беше жокерът, а кралицата на смъртта бе следваща в списъка му.

Тогава чу гласа ѝ и осъзна, че се е провалил. Богинята на вампирите — Анубиса, бе хванала Венджънс и жена му, независимо от силата на Вен и магията на Ерин.

Джъстис бе подвел и двамата.

Подведе семейството си.

Докато слушаше, през все още не съвсем ясното му съзнание, запрепусаха възможности, стратегии и отчаяни мерки, когато я чу да ги изрича. Думите, от които се бе опасявал. Анубиса щеше да вземе Вен със себе си, а останалите от тях щеше да даде на Калигула като подарък.

Лека закуска.

Джъстис се изправи и понечи да се покаже, но се спря и замръзна на място, когато видя как Анубиса държи Ерин, докато Вен забиваше острието на меча в сърцето си.

— Ако наистина искаш доброволната ми служба, освободи я и се закълни, че ще бъде в безопасност. Или ще прониза сърцето си с този меч и няма да можеш да постигнеш своята цел — каза Вен и мрачна решителност втвърди чертите му.

Джъстис едва не залитна, когато истината за това, което трябваше да направи се стовари над него. За да спаси брат си... да спаси Ерин, която вероятно бе способна да излекува неродения

кралски наследник на другия му брат, щеше да му се наложи да извърши най-голямата жертва.

Но най-лошото бе, че трябваше да ги убеди, че желае да я направи.

Сякаш киселина потече във вените му, докато се подготвяше да се изправи пред вечност, изпълнена с изтезания. Едва не се засмя при тази мисъл. Не бе по-малко от това, което заслужаваше — нито повече, отколкото очакваше.

Под него, на пода на пещерата, те все още говореха. Не можеше да ги чуе. Нито успяваше да разбере думите им. Не долавяше нищо друго, освен необятния звук, който все още кълтеше в черепа му, докато не чу богинята на кръвопийците да изрича своите изисквания с глас, пропит с кръв и лед, който се вряза в мъглата в ума му.

— Доброволно ли приемаш службата си, лорд Венджънс, кръвен роднина на Конлан? — настоя Анубиса.

Джъстис потуши мъката и жлъчта, които заплашваха да го принудят да повърне и направи крачка напред, иззад скалите, които го защитаваха, стъпвайки на ръба точно над и срещу нея. Представлението му трябваше да засенчи всички останали.

Добре че притежаваше най-непоклатимото изражение в цяла Атлантида.

Пое си дълбоко въздух и се обърна към нея:

— Разбира се, че не, зла кучко. Държиш приятелката му като залог. Той няма избор.

Шокът изписан на лицето ѝ го зарадва. Бе изненадал богинята. Може би имаше шанс едно към хиляда да остане жив.

Може би.

Анубиса се стрелна през пещерата, а Джъстис скочи долу, за да я пресрещне, напрегнат и мълчалив, когато тя спря само на няколко сантиметра от него. Огненочервеното в очите ѝ ставаше все по-наситено, докато накрая не заблестя. И тогава го подуши, вдишвайки аромата му подобно на звяр, а кожата му настръхна, сякаш искаше да се отдели от тялото му.

— Синя коса — каза тя. — И все пак миришеш като...

— Мириша като кръвен роднина на Конлан и Венджънс — довърши Джъстис и ѝ отпрати горчива усмивка. — Аз съм техен брат и предлагам себе си вместо Венджънс.

Вен избухна негодуващо, но Джъстис едва го чуваше.

Проклятието се надигаше в него, завладявайки сетивата му. Беше прокълнат да убие всеки, на когото кажеше истината за раждането си. Трябваше да ги убие или умът му щеше да експлодира на парчета.

Избра третата възможност — да се занася с богинята на вампирите. Може би поне щеше да се позабавлява малко преди да го убие.

Всички го гледаха втренчено. Точно така! Време бе да действа.

Засмя се.

— Мислиш си, че лъжа, нали? Скъпоценните разглезени принцове никога не са си представяли, че баща им може да върши разни мръсотии с някой друг, освен с майка им. С някой, който дори не е от техния вид.

Анубиса отметна дългата си черна коса от лицето си, взирайки се напрегнато в очите му, сякаш за да разбере дали ѝ казва истината. Древната богиня на вампирите не показва каквато и да е била емоция. Но имаше нещо — лек проблясък в очите ѝ, които го накара да повярва, че се е вързала.

— Съвкуплението, което натрапих на бащата на Конлан е дало плод? О, това е толкова възхитително. — Тя извърна глава назад и се засмя, а шейпшифтърите, които бяха все още живи започнаха да вият.

— Аха, е, този възхитителен плод ще започне да убива всички наред, благодарение на проклятието, надвиснало над задника ми, ако не ме разкараш от тук — отбеляза Джъстис, опитвайки се да измисли начин да я убеди. — Искаш да е доброволно? Повярвай ми, след столетия, прекарани в изпълняване на заповедите на братята ми с надуто им чувство за надмощие, породено от статута им на кралски наследници, съм повече от готов да пробвам другата страна.

Вен отново възрази, но Джъстис го прекъсна, прибра меча си и се усмихна на Анубиса.

— Мен, вместо него. Ще ти служи доброволно.

След това, макар да му костваше всяка частица кураж, който някога си е представял, че би могъл да притежава, сложи ръце на раменете ѝ, дръпна я към себе си и я целуна. Бе повече предизвикателство, отколкото целувка. Тя потръпна под допира му, в началото се скова, а после се разтопи в прегръдките му.

Изглежда богинята на вампирите поне донякъде приличаше на смъртна жена. Можеше да използва това и би могъл да оцелее. С непокътната душа или не.

Когато Джъстис най-накрая вдигна глава, очите на Анубиса бяха избледнели от блестящо червено до черно. Сякаш светът се обърна с главата надолу, когато за един кратък момент тя изглеждаше почти като смъртна. Жена, чиято красота бе така мрачна и ужасяваща, че всеки мъж доброволно би се гмурнал в замръзналите ѝ дълбини, стигайки до собствената си гибел.

— Никой мъж не ме е целувал по своя воля повече от пет хиляди години — прошепна тя. — Приемам предложението ви, лорд Джъстис, кръвен сродник на Конлан и Венджънс.

— Не! — изкрещя Вен, но вече бе прекалено късно.

Анубиса прегърна Джъстис през кръста и се стрелна нагоре към далечния таван на пещерата. Докато се издигаха, воинът си спомни за лековития рубин, който тя носеше — скъпоценния камък, който можеше да спаси неродения му племенник или племенница. Улови устните ѝ в още една целувка и измести лакътя си, така че да избута увития в плат вързоп от ръцете ѝ, предполагайки, че тогава вече щеше да го убие.

Шок за деня номер три хиляди и нещо — Анубиса сякаш дори не забеляза.

Така да бъде. Вен и Ерин щяха да са в безопасност. Принц Конлан, жена му и нероденото им дете също.

Джъстис почти си бе спечелил семейство и днешните му действия щяха да ги предпазят. Неговата разбита душа в замяна на невинността на един нов живот.

Смърт или лудост бяха най-малкото, което можеше да плати за подобно съкровище, но той искаше да го заяви.

Нуждаеше се от това, само веднъж. Наведе глава и погледна към Вен, след което произнесе думата, забранена му през всичките тези векове:

— Братко!

Тогава Анубиса прошепна нещо на отдавна мъртъв език и реалността му се разпръсна, преливайки, подобно на калейдоскоп, в Пустошта.

ГЛАВА 2

В наши дни

Катедра по Археология

Щатския Университет в Охайо, Калъмбъс, Охайо

Д-р Кийли Макдърмът отключи вратата на кабинета си, радостна, че малцината студенти, които бродеха из дългия, осветен от флуоресцентни лампи коридор, не ѝ обърнаха внимание. Нямахше настроение да отговаря на каквито и да било въпроси след дългия полет от Рим.

Докато внасяше тежката чанта със своите скъпоценни инструменти в офиса си, мислено си отбеляза да поръча нова мистрия „Маршълтаун“. Нейната бе виждала и по-добри дни, а като повечето археолози, причисляваше инструментите си към най-ценните си притежания. Е, може би щеше да запази старата по сантиментални причини. Беше ѝ първата и я бе отвела до него.

Нейният воин.

Погледна надолу към малката, издялана от дърво риба, която почиваше отпред върху блузата ѝ на сребърна верижка. Старата „Маршълтаун“ бе открила тази деликатно издялана рибка. Откакто преди три години я докосна, бе прекарала повече време, отколкото трябваше, изгубена във видения за доста порасналия си въображаем приятел: война със синя коса, живял преди стотици години. Той бе издялал рибата, седнал край лагерен огън, смеейки се и говорейки с приятелите си. Бе затаила дъх във възхита, когато го зърна за първи път. Беше красив, толкова първично мъжествен, че гледката едва не отне дъха ѝ.

Съдейки по коприненото чудо на разноцветната му коса, високите скули, здравия врат и широките рамене на мускулестото му тяло, той трябваше да позира за скулптура, вместо да прави такава от дърво. Чертите и мускулестите му извивки бяха така добре изразени на блещукащата светлина от огъня във видението ѝ, докато мъжът стоеше

там само по панталони с глава наведена надолу към това, което дялкахе.

Дори сега, вероятно стотици години след като този лагерен огън бе угаснал, емоционалният отглас от допира му сияеше, блестеше през сетивата ѝ като почти осезаема ласка всеки път, когато рибата се допреше до кожата ѝ.

Без значение, че воинът ѝ лежеше в гроба от много време. Типично в неин стил да се прояви като откачалка, която копнее за мъж, умрял преди стотици години. Но когато докоснеше издялканата фигура, тя ѝ носеше спокойствие. И все пак, дори сега я обливаха горещи тръпки, предизвиквайки чувствени копнежи у нея, които бе смятала за също толкова мъртви, колкото и цивилизацията, които изучаваше. Копнежи за него, а не за някой жив, достижим мъж.

Винаги за него.

Погали перката на малката, странна риба и отново се почувства сякаш той е с нея. Едно от няколкото преимущества да си медиум на допира. Лицето ѝ се изкриви в горчива усмивка. Загуби всичките си приятели, но си намери готин, мистериозен воин, който да ѝ прави компания.

Въздъхна и за хиляден път си пожела поне да знаеше името му. Както и да е! Който и да беше той, не бе негова вината, че тя е откачалка без приятели. Определено ще запази мистрията.

След като най-накрая се отърси от мечтите си, затвори вратата на офиса си и се огледа. Заобикаляха я спомени от пътуванията и разкопките ѝ — отливки на някои от находките ѝ и няколко скъпи за нея дарове от местното население. Разноцветна керамика и малки фигурки от дърво се бореха за пространство на рафтовете, докато по стените висяха стратиграфски рисунки в рамки, всяка от които показваше слоевете история в разкопката, която изобразяваше.

Безценните ѝ книги изпълваха претъпканите и опасно натежали рафтове в личната ѝ библиотека и стояха наредени до стените в нестабилни купчини. Ако се съдеше по вида на няколкото сантиметра прах върху всяка свободно повърхност, секретарката на катедрата бе последвала инструкциите на Кийли да се погрижи офисът ѝ да остане напълно необезпокояван, докато нея я няма.

Изпусна несигурна въздишка на облекчение, тъй като най-накрая се бе завърнала на единственото място, което през последните години

се доближаваше до усещането за дом. Стерилният апартамент, в който складираше няколко лични вещи никога не е бил неин дом. Бе просто място, където можеше да отиде да си вземе душ и да се преоблече. Винаги беше тук в офиса си, в класната стая или на някоя разкопка, с куфар под ръка.

Но тук бе избрала внимателно всеки един предмет. Нищо, което би могло да я обезпокои нито дори един-единствен предмет, който би я хвърлил във водовъртежа на нечий чужди емоции — нямаше място в тази стая.

На това място най-сетне можеше да свали ръкавиците си.

Когато ги изхлузи от ръцете си и ги хвърли върху ръба на бюрото, облак прах се изстреля във въздуха и погъделичка носа ѝ. Добре, нещата и не бяха пипани, което бе добре — дори страхотно, но след като вече се бе прибрала, идваше ред на малко почистване.

По-късно.

Отпусна се в стола си и затвори очи, позволявайки на вълните на изтощението да я погълнат. Дори и след всичките години на пътешествия така и не се научи да спи в самолети. Трябваше да бъде нащрек за нежелани докосвания. Възможността, главата ѝ да се килне настрана, докато подремваше, бузата ѝ да се допре до седалката, отприщвайки емоциите на хиляди ядосани, нетърпеливи, ужасени или с други думи напрегнати пасажери директно в уязвимия ѝ мозък, бе огромна.

Погледна към възстарилия безформен диван на червени и зелени райета, който се намираще срещу една от стените, питайки се дали една дрямка нямаше да ѝ дойде добре, преди да се захване с камарата документи, стотиците гласови съобщения и всичко останало, което се струпваше по време на отсъствие.

Отново въздъхна и вдигна слушалката на телефона. Щеше да свърши малко от работата сега и така щеше да почувства, че е заслужила дрямката. Набра кода си, отне ѝ само няколко секунди, за да си го спомни, намери лист и химикалка и зачака съобщенията, които щяха да я затрупат.

„Нямате нови съобщения.“

Кийли премигна, след което вдигна рамене, сигурна, че е объркала кода. Погледна последния лист от бележника върху бюрото

си, където беше написала с молив цифрите за случаи като този и ги набра отново.

„Нямате нови съобщения.“

Оставяйки бавно телефона, усети познатата киселина да започва да се надига в стомаха ѝ. Лошата храна в самолета и липсата на сън не помагаша особено, когато човек се чудеше защо никой от колегите му не си беше направил труда да му се обади повече от три месеца.

Знаели са, че е заминала. Разбира се. Това беше. Това, че винаги когато се прибираще у дома, бе посрещана от вълна от съобщения, не значеше нищо. Или най-малкото свидетелстваше, че хората най-накрая са помъдрели и са ѝ се обаждали на телефона с международен обхват, а не тук, където не беше.

Където не е била.

Само че... не бе получила много обаждания и на терена. Разбира се, беше игнорирала няколко от Джордж в първите дни на разкопките. Вълнението от откритието бе погълнало всяка частица от вниманието ѝ.

Известната Луперкале, светилището, за което римляните вярвали, че е пещерата, където основателите на Рим, близнаците Ромул и Рем, били кърмени от вълчица.

Когато екипът спусна сондите и видя очертанятия на имперския орел точно както бе описан в текстовете от шестнадесети век, точно на върха на сводестия таван, всички в стаята започнаха да крещят.

Дори сега студени тръпки затамбуваха по гръбнака ѝ при самата мисъл. Едно от най-великите археологически открития на всички времена и тя бе там. Естествено, че не бе имала време да върне обажданията на шефа си. Много малко от колегите ѝ си правеха труда да ѝ звънят, когато пътуваше, те разбираха.

Нали?

Само дете изглежда всички останали от катедрата се обаждат един на друг, когато са на разкопки. Споделяйки вълнението и чудото на откритието. Бе подочула няколко разговора по време на събранията на персонала в редките случаи, в които беше успяла да ги посети. Но някак си тя не бе включена в този колегиален кръг.

Разбира се, имаше склонност да държи хората на разстояние. Причината не беше в ръкавиците: в днешно време със „Сделка или не“ и Хауи Мендел, който открито говореше за своето ОКР, никой не би

сметнал един самообявил се мизофоб за нещо прекалено странно. Но все пак, когато хората се приятеляваха, те се прегръщаха. Докосваха се. Искаха от нея да докосва разни неща. Да подържи нечие бебе. Да погали домашния любимец. Да се възхищава на някоя нова покупка, с която са се сдобили.

Бе прекалено трудно да избегне всичко това. Прекалено трудно и подозрително.

Не можеше да им каже истината. Никога не би могла да им признае истината. Бе научила този урок по трудния начин с няколко близки приятели от гимназията, а след това и с единствения мъж, когото някога бе смятала, че обича. Беше я напуснал. Нарече я изрод.

По онова време не успя да го отрече. Дори и сега не можеше.

Но това не беше от значение, когато работеше. За какво са ѝ притрябвали връзки, когато античният свят се разкриваше пред собствените ѝ очи? Бе разчитала да остане поне още шест месеца в Луперкале.

Трябваше досега да е проумяла, че не може да разчита на никого и на нищо.

Сега, след като шейпшифтърите излязоха от сенките, интересът към мита за Ромул и Рем бе поел по съвсем различен път. Да не споменаваме и промяната на юрисдикцията. Италианският контингент на Европейските вълци се намеси в разкопките и изрита екипа ѝ.

— Ще ви се обадим, ако имаме нужда от вас, д-р Макдърмът — едва ли не ѝ се присмя в лицето един от тях, когато я изхвърли от щабквартирата на експедицията. — Но не сдържайте дъха си.

Смехът, който я беше последвал навън, бе отекнал със смущаваща нотка на лудост, породена от лунната светлина. Не се беше възпротивила, вземайки предвид смрачаващото се небе и близостта на пълнолунието.

В края на краищата, не бе стигнала до тук като се бе държала като самоубийца.

Отърсвайки се от спомена, осъзна, че все още държи вече даващия свободно телефон в ръка. Постапи го на мястото му, докато отново оглеждаше прашния си офис. Скромно приветствие или същинско пренебрежение?

Забавно бе как едно толкова простичко нещо, като липсата на телефонни съобщения, можеше да промени цялостната гледна точка на

един човек.

Телефонът работеше двустранно, припомни си като отново се пресегна към него. Имаше един човек, който винаги щеше да отвърне на обажданията ѝ. Със свободната си ръка прокара пръст по прашния ръб на единствената поставена в рамка снимка върху бюрото ѝ. Жената, която се усмихваше нервно срещу камерата, приличаше толкова много на Кийли. Червената ѝ коса бе по-малко жизнена. Чертите около устните ѝ — по-изразени. Атлетичната фигура се бе поотпуснала през годините, но тя все още бе красива жена.

Някога Кийли я смяташе за най-красивата в целия свят. Преди докторите, липсата на вяра и съмнението.

Телефонът даде свободно четири пъти, преди да се чуе познатото щракване. Нещо в телефонните линии из горите на източен Охайо винаги придаваше на сигнала странно звучене, сякаш говореше в стъклен буркан.

Или лошата връзка или отгласът от двадесет и осем годишно взаимно разочарование.

— Ало?

Кийли преглътна, след това успя да проговори, въпреки внезапно появилата се буца в гърлото ѝ.

— Здравей, мамо.

— Кийли?

Младата жена потисна познатото нетърпение. Кой друг може да е? Родителите ѝ не пожелаха да рискуват с втора бременност, след като Кийли бе... дефектна.

— Да, мамо. Аз съм. Как си? Как е татко?

— О, прибра ли се най-накрая от онова ужасно място? Току-що гледахме по новините, че вампирите се опитват да завземат руския трон. Жената каза нещо от сорта, че е принцеса Анастасия, която била превърната във вампир, когато семейството ѝ било избито. Мислиш ли, че това може да е истина? Стоиш на закрито след мръкване, нали? Засадохме втора реколта с чесън и я продаваме като кексчета, макар че кой ли би искал чеснови кексчета. Нали...?

— Мамо! — прекъсна я Кийли, като междувременно се удивляваше от факта, че майка ѝ не си беше поела въздух нито веднъж по време на тази върволица от въпроси. — Да, мамо. У дома съм си и съм добре.

От опит знаеше, че не трябва да отговаря на всеки един въпрос, иначе разговорът никога нямаше да се върне в правилната посока.

— А ти как си? Как е артритът? Как е татко?

— Ами, добре сме, миличка. Но баща ти се притеснява за теб, още повече, че не се бяхме чували от доста време. Имаше ли проблеми свързани със... състоянието ти?

Вина, примесена с болка, се впи в Кийли. Поради някаква причина родителите ѝ я нараняваха най-дълбоко, макар да ѝ мислеха доброто.

Или по-скоро точно защото ѝ мислеха доброто.

— Мамо, знаеш, че моето състояние не е болест. Просто имам способности на медиум. Когато докосвам обекти, получавам видения. Мамо, обсъждали сме го с години.

Настъпи тишина в слушалката, а след това долови тихия звук на подсмърчане, сякаш майка ѝ се опитва да не заплаче. Отново.

Кийли се запита колко ли дъщери разбиваха сърцата на майките си само със самото си съществуване, но се опита да се отърве от мисълта, когато киселината в стомаха ѝ се надигна нагоре със силата на циклон.

— Все още ли трябва да носиш онези ръкавици, за да избягваш каквото и да било контакт. Виждала ли си се д-р Кунц? Казва, че ако отново опитате хипноза...

— Не, никога повече няма да отида при д-р Кунц, мамо. Той мисли, че съм луда. Отказа да ми повярва, дори и след като му дадох доказателство, като прочетох спомените от моливника, който синът му бе направил за него.

— Това не беше много възпитано, Кийли. Да си измисляш истории за бедното момче и за това как е заключвал сестра си в килера — отбеляза майка ѝ с хладен глас.

— Не беше история и ако го беше наблюдавала отблизо, докато му разказвах видението си щеше да разбереш, че е подозирал, че синът му я тормози. Както и да е, не мога да се върна дори и да имах желанието. Д-р Кунц ме уволни като свой пациент.

Не бе знаела, че психолозите могат да правят това, да уволняват пациенти, но излизаше, че в крайна сметка могат. Като повечето хора видели „таланта“ ѝ лично и отблизо, той не искаше да има нищо общо с нея. Може би имаше и малко ирония. Дори и психолозите я смятаха

за откачалка. Вероятно не трябваше да се замисля върху това, дори и в своята самотна несигурност.

Надяваше се поне лекарят да е успял да усмири сина си.

— Може ли да говоря с татко?

— Ами, той е, хм... — гласът на майка ѝ заглъхна. — Подремва си.

Да бе. Буцата в гърлото на Кийли внезапно се върна, още по-голяма.

— Мамо, татко през целия си живот не е лягал да подремне през деня. Не можа ли поне да се опиташ да измислиш нещо правдоподобно?

— Кийли, знаеш, че той те обича. Просто не знае как да се справи с твоя... проблем.

— Точно така, мамо. — Опита се да не показва горчивината в гласа си, но дори тя самата можеше да усети, че се е провалила. — Моят проблем. Е, ами трябва да затварям. Имам стотици гласови съобщения и писма, на които да отговоря. Сещаш се, от хора, които искат да говорят с мен.

— Кийли! Не е честно! Знаеш, че винаги се радвам да се чуя с теб.

Младата жена смекчи тона си.

— Зная, мамо. Мислех си тази седмица да ви посетя. Можем да отидем до...

— О, миличка, тази седмица не е удобно. Ние, тъъ, ние сме прекалено заети. Ще ти се обадя събота или неделя и ще си побъбрим, става ли?

— Добре, мамо. Става. Тази събота или неделя. Об... — гласът на Кийли заглъхна, но си пое дълбоко въздух и се насили да изрече думите. Насили се да изрече думите на майка си, която дори не искаше да я види. — Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, миличка. Ще се чуем скоро.

След като затвори телефона, Кийли положи глава в ръцете си, там, на прашното бюро, наред притихналия си офис и най-накрая се предаде на сълзите.

ГЛАВА 3

Наши дни

Пустошта, създадена от Анубиса, богиня на хаоса и нощта

Джъстис се носеше в тъмно измерение, изградено изцяло от болка. Умът му се ровеше в спомените в търсене на някакво усещане за самия него. Лепкава като гъста, тъмна отвара, призована от черна магьосница, болката го обгръщаше, дразнеше го, блъскаше и го приласкаваше, докато той вече не съществуваше като нищо друго, освен молител, роб, неволен участник в една извратена и мъчителна игра.

Разумът му се бе стопил до едва блещукаща точица светлина. Знаеше името си, знаеше, че е правдата в необятната несправедливост и че неговата жертва е спасила други, чиито имена отдавна бяха изтръгнати от съзнанието му. Но благородството беше нищо в сравнение с болката. Болката разяждаше благородството, изпиваше силата и поглъщаше гордостта. Разяждаше тялото, докато онова, което бе останало от него, не бъде изпепелено в горчив бунт срещу съзнанието. Съзнанието крещеше и виеше с безгласни писъци на протест срещу непоклатимото зло, което пиеше кръвта му, пируваше с ужаса му и се смееше с мрачен и тих смях, изпълнен с копнеж.

Но спомените изникваха в ума му, дразнейки го със своята преходност. Първо проблясък от началото. После пещерата и станалото след това. Тогава беше започнала болката. В това поне, беше сигурен.

* * *

Идвайки бавно в съзнание, Джъстис се събуди в един кошмар, който без съмнение съществуваше в последния от деветте кръга на ада. И приличаше на Вегас.

Загледа се в балдахина на най-голямото легло правено някога, което — без майтап — бе драпирано с черен и червен сатен. Което въобще не беше прекалено. Дърворезбите по рамката на леглото, с образи на сатири и млади, изглеждащи като мутанти, нимфи, които изпълняваха извратени сексуални актове, нарушавайки поне няколко закона на физиката, дори не изненадаха воина, след като бе видял сатена.

— Кого занасяш с това? Да не си наела някой нискобюджетен дизайнер на декори за порнофилми? Ако започне предразполагаща за секс музика, се изнасям — каза той.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато си спомни. Пещерата. Своята жертва. Предполагаше се, че е дошъл тук по собствена воля.

Анубиса не бе забравила и определено не бе глупава, независимо от вкуса и за обзавеждане на будоара ѝ.

Беше зла смъртоносна, извратена и вманиачена, но не и глупава.

Богините рядко бяха такива.

Дори и тези, които властваха над собствени владения в деветте кръга на ада.

Тя седна на ръба на леглото, което потъна чувствително, сякаш самата сила на яростта и смъртта, които изпълваха душата ѝ, добавяше допълнителна тежест към елегантната ѝ фигура. Едва ли не против волята си, Джъстис се пресегна и хвана кичур от косата ѝ, която се спускаше до бедрата. Или пък наистина бе против волята му. Може би тя го манипулираше с такова майсторство, че той дори не го осъзнаваше.

Но ако наистина го вярваше, то се бе предал на злата си участ. *Опитай се да я убиеш и умри в пламъците на собствената си самоубийствена глупост.*

Не беше бог, но също така не беше и глупав. Щеше да изчака подходящия момент.

— Ако обзавеждането не ти се нрави, ще го сменя — каза тя съвсем небрежно, с вида на великодушен родител, който връчва подарък на дете. След това гласът ѝ стана почти свенлив. — Има ли нещо тук, което да ти харесва?

Джъстис не бе живял толкова векове, без да научи някои неща за жените. Стана му забавно и по някакъв начин беше успокояващо да

разбере, че богинята, този бич за Атлантида от хилядолетие насам, има, макар и повърхностна прилика със смъртна жена.

Зачуди се дали някога е била смъртна.

И дали някога щеше да се осмели да я попита.

— Знаеш, че има — изръмжа, докато оценяваше шансовете тя да не го убие, заради дързостта му, след което я хвана грубо за ръката и я издърпа до себе си. — Красотата ти е безупречна и го осъзнаваш добре.

Алена светлина блесна дълбоко в зениците и, докато бавно се усмихваше.

— Има много неща у мен, които са безупречни, воине. Искаш ли да откриеш още от тях?

Усмивката и се разшири и кучешките и зъби се показаха, докато навеждаше глава, за да го захапее.

* * *

Осъзнаването на фактите върна Джъстис в съзнание, макар болката да поглъщаше спомена. Значи е сътрудничил? Преструвал се е, че я желае? Кожата му настръхна при самата мисъл.

В кой момент злото завладява нечия душа? Ако си легнеш с кучетата... А ако си легнал с богинята на кучетата? Образите на мутирала бълхи с големината на планински лъвове, които ядяха черния му дроб не му помогнаха особено да се убеди, че е с ума си, но леката нотка на черен хумор му напомни за някого.

Или нещо.

Може би за самия него?

Здравият му разум все повече се стопяваше и краткото му завръщане към реалността избледня сред болката. Той бе Джъстис и бе подложен на тази болка от години или векове, или хилядолетия, или само от няколко минути, но тази болка съществуваше извън пределите на времето, докато накрая не останеше нищо друго, освен влудяващото усещане за безкрайно мъчение.

Въпреки това блещукащата точица светлина, която бе единственото нещо, оцеляло от цялото му същество, чакаше, наблюдаваше и кроеше планове. Защото той бе Джъстис и — без

значение колко време щеше да измине, преди да настъпи неговият миг — справедливостта щеше да възтържествува.

Сякаш, за да го възнагради за куража, проявен пред лицето на пълното безсилие, докато надеждата се спотайваше в сянката на абсолютното отчаяние, един прозорец се отвори в мрака и измежду сенките той успя да види лице.

Лицето беше нечие друго, не неговото, не на съзнанието му, не на Джъстис. То бе на жена, но не зла. Не принадлежеше на жена, която олицетворява смъртта, разрухата или отчаянието. Докато наблюдаваше лицето ѝ и нея, омаян от яркозелени очи, които блестяха така силно, че хвърляха лъч светлина в неговия безкраен мрак, видението се разрасна и обхвана горната част на тялото ѝ и ръцете ѝ, които докосваха нещо на врата ѝ.

Дървена фигурка?

Тя я вдигна и я притисна към устните си, като в същото време сълзи проблеснаха в изумрудените ѝ очи и бавно си проправиха път надолу по бузите ѝ.

Изведнъж го връхлетя проблясък на прозрение, почти достатъчен, за да го върне към здравия разум. Фигурката от дърво бе малка риба — странно оформен вид, наподобяващ риба клоун, който бе виждал единствено в дълбините на океана. Те живееха на пасажи близо до основата на купола, който покриваше Атлантида и изглежда забавляваха децата, които обожаваша да ги наблюдават.

Както бе правил и той, преди много години, когато бе малък и невинен.

Никой от земляните не бе виждал тази риба. Следователно никой от тях не би могъл да я издялка. Която и да беше тя, държеше в ръцете си неговата фигурка. Докато я гледаше как плаче, сама и притихнала, една-единствена кристална сълза падна върху дървената риба, която все още бе до устните ѝ. Някак, макар да беше невъзможно, усети болката ѝ да се забива право в гърдите му.

Възможно или не, дървената фигурка ги свързваше. Джъстис изкрещя безгласно — стон на копнеж, загуба или самота и тя го чу, чрез магията или може би чрез халюцинацията, вихреща се помежду им.

За един кратък миг жената възкликна, премигна с красивите си очи и като че ли се вгледа право в него.

След това, докато видението или миражът на образа ѝ изчезваше, а той отново се потапяше в мрака, но не и в отчаянието, воинът осъзна един неоспорим факт.

Тя му принадлежеше.

Или пък бе частица от въображението му.

Затворен сам в безкрайния мрак, Джъстис започна да се смее.

ГЛАВА 4

Пристан „Раус“, Бостън

Алексий погледна нагоре към построената от тухли и гранит сграда, която проблясваше на лунната светлина, лъхаща на нови пари и стара арогантност. Подсвирна с нисък, пронизителен звук, показващ недоумение и се обърна към Бренан.

— Шегуваш ли се? Това ли е щабквартирата? Какво стана с хубавите стари времена, когато отстъпниците от Алголагния се криеха в изоставени складове и влажни, прогизнали мазета?

Алексий почти се засмя на собствената си шега, макар в цялата ситуация да нямаше нищо забавно. Просто водеха нормален разговор между мъже.

В случай, че под „мъже“ случайно се имаше предвид живели векове атлантски воители, които използваха властта си над водата, за да се носят по въздушните течения, наситени с острия мирис на морска вода и този на дизелово гориво, смесващи се над пристанището в Бостън.

Кристоф се стрелна през въздуха, за да се присъедини към тях, облечен с тениска на Файърфлай и избелели дънки, които ярко контрастираха с тъмното облекло, което Алексий, Бренан и останалите членове на Седемте редовно носеха по време на мисии извън Атлантида.

В края на краищата елитната охрана и специален отряд на върховния принц Конлан не би трябвало да изглежда като група колежани, запалени по готическия стил, които си играят на бунтари.

Сякаш чул мисълта му, Кристоф насочи цялата енергия на погледа си към Алексий, който внезапно осъзна, че дрехите не бяха от значение. Стаената, едва съдържаща сила, която блестеше в очите на Кристоф, превърна в незначителен проблема с облеклото му. Воинът бе убиец толкова вледеняващ, колкото и най-усамотените дълбини на океана.

Освен това не му беше сега времето да размишлява над морала и съвестта на атланта, или пък над липсата им. Трябваше да намерят Джъстис преди всяка надежда той все още да е жив да се е изпарила под натиска на суровата действителност на отминаващото време.

— Хайде да проверим сградата — тихо извика Алексей. Приемайки формата на мъгла, тримата се издигнаха още по-високо във въздуха, докато не останаха да висят на тридесет или повече метра над ледените зимни води на пристанището в Бостън.

Воините на Посейдон се приготвиха да играят ролята на Надничация Том.

На Алексей му прилошаваше дори при самата мисъл, особено като се имаше предвид какво можеха да видят от членовете на един култ, които изпитваха удоволствие от болката. Това нямаше значение. Би дал живота си, за да намери лорд Джъстис. Всички биха го направили. Залавянето на няколко извратени перверзници, за да получат информация, беше нищо работа.

— Макар мястото да изглежда доста съмнително — добави на глас.

— Влез в крак, най-накрая! — подигравателно му отвърна Кристоф. — Извратеният култ на Анубиса притежава животите и покварените души на членовете с повече пари и още по-големи връзки. Хората наричат този комплекс „Входът към Бостън“. Какъв по-добър начин последователите на Анубиса да забият колчето си в останалата част от новия свят и да предявят претенциите си?

— Да забият колчето си? Схванах. Култ, който почита вампирите. Кол. Много си забавен — каза Алексей, без изобщо да изглежда развеселен. — Къде са те?

Бренан прочисти гърло, което прозвуча сякаш изпробва ръждясалите си гласни струни. Напоследък воинът изпадаше във все по-дълги мълчаливи периоди. Не за първи път Алексей се питаше дали всичките тези векове, през които бе лишен от емоции, най-накрая не са го изтощили.

— Когато Куин изпрати вестта до Атлантида, даде да се разбере, че култът изпълнява ритуалите си в луксозен апартамент в хотел „Бостън Харбър“, който се намира в тази сграда. — Той посочи към част от многоетажната арка, заемаща доста голяма площ.

Алексий присви очи.

— Хотелът е направо откачено луксозен, за да играят игричките си в него. Какво следва? Белия дом? Може би спалнята на Линкълн?

— На Ейбрахам Линкълн щеше да му призлее, ако знаеше какъв слабак се подвизава в офиса му — отбеляза Бренан, а напълно спокойния му глас не показваше дали споделя това мнение. — Но няма доказателства, че президентът Уорън се е присъединил към *Отстъпниците*.

Кристоф отметна глава назад и се засмя.

— Да бе, на кой би му притрябвало да се присъедини към култ, посветен на достигане на сексуално удоволствие чрез силна болка, след като е женен за такава лешникотрошачка като Първата дама?

— Може би за момента трябва да оставим на страна политическите спекулации — предложи Бренан, в тихия му глас се долавяше заповедническа нотка. — Ние сме воините на Посейдон, не ни влиза в работата да обсъждаме хората и изборът им на лидери, колкото и да не ни харесва той. Наша чест и задължение е единствено да ги защитаваме от хищниците, които някога си криеха в сенките на нощта.

— Точно така! Гордостта на Атлантида защитава проклетите овце, които поканиха вълците на вечеря — подигра се Кристоф. — През последното десетилетие, откакто вампирите и шейпшифтърите се разкриха пред човечеството, те поеха контрол. Има вампири в Конгреса, а вече и в Британския парламент. Шейпшифтърите контролират медиите. И всеки един от тях се разхожда наоколо, сякаш притежава мястото. О, я почакайте, че то си е така!

Воинът изръмжа някаква фраза на древен атлантски език и замахна с ръката си надолу. Фуния от пенеща се вода се изви във въздуха по негова команда и се надигна достатъчно високо, че да напръска ботушите им, преди да я освободи.

Алексий изскърца със зъби, в опит да възпре импулса си да смъмри по-младия воин. В края на краищата Кристоф просто даваше израз на влудяващото чувство на безсилие, което всички те изпитваха.

— Сега нямаме време за това. Тази секта може да разполага с информация, която да ни помогне да намерим Джъстис. Само това ни интересува тази нощ. Мисията ни е да измъкнем от тях всичко, което знаят, на всяка цена.

Докато тримата воители се превръщаха в мъгла и безмълвно се издигаха нагоре към покрива, Алексей с усилие изхвърли от ума си отровните спомени за времето, което беше прекарал като пленник на Анубиса. И без това „спомен“ бе прекалено бледа и слаба дума за нещо, представляващо по-скоро пълна ретроспекция със звук и картина на мъчението, което бе изгаряло душата и тялото му. Почти със същата сила, сякаш отново бе обект на ударите от металните връхчета на камшика ѝ или на агонията от нахлуването ѝ в ума му.

Две години, прекарани в плен на богинята на вампирите, като обезщетение за неправда, която тя смяташе, че Посейдон е извършил спрямо нея толкова отдавна, че всеки един спомен за случилото се, бе изгубен във водите на времето. Поне когато ставаше дума за смъртен.

Богините имаха много, много дълга памет.

Две години през които безброй пъти бе докарван до ръба на смъртта и отвъд него отново и отново. Фактът, че оцеля не бе свидетелство за собствената му сила и кураж, а на това, че бе на едно от последните места в списъка ѝ с приоритети. Тя рядко се застояваше, за да играе извратените си игрички с него, в противен случай щеше да е мъртъв.

Или по-лошо. Можеше да се превърне жалка играчка, която изпълнява всяко нейно желание. В края на краищата един мъж не може да победи богиня сам. Дори мъж, който освен това е и атлантски воин.

Докато спомените разтърсваха душата му, воинът се насили да се концентрира. Върху мисията. Върху Джъстис неговия брат по оръжие и приятел. И се опита да не мисли за това дали след четири дълги месеца, прекарани под личните грижи на Анубиса, ще е останало нещо от Джъстис, което да бъде намерено.

Отне им само няколко минути, за да намерят подходящ прозорец на последния етаж на хотела. Пердетата бяха дръпнати широко, което свидетелстваше или за безсрамието, или за наклонностите на наемателите към екзхибиционизъм. Усети как устните му се извиват, разкривайки зъбите му, когато се втренчи през призрачното отражение на собственото си белязано лице върху стъклото към случващото се вътре. Приличаше му на сцена, която Данте би написал.

Мебелите в хотела, вероятно от високо качество и ужасно скъпи, бяха избутани по стените, за да освободят място в центъра на апартамента. Десетки голи и изпотени тела се извиваха в невъзможни

пози. Сновящите фигури на няколко, облечени в червени роби — *Отстъпници* се местеха от жертва на жертва. Всеки от тях носеше камшик и други изработени от стомана инструменти за тъмни цели, които размахваха с добре премерени движения.

Най-лошото бе, че всичко се случваше в преднамерен ритъм — дирижирана болка в един перверзен танц.

Кръвта, която капеше от всеки един играч и попиваше в бледокремавия килим, бе шокиращо ярка, почти прекалено светла, за да е истинска. Но дори докато Алексей наблюдаваше, фигурите, облечени в роби, нанасяха нови рани, които караха голите хора да крещат и да се гърчат на пода.

Воинът изръмжа древна ругатня на родния си език и отново прие телесна форма, все още обгърнат в сенки, за да не го забележи някой вътре, докато изважда кинжалите си.

Мислите на Бренан се стрелнаха във въздуха към атланта и го накараха да спре насред движението.

Задръж малко, Алексей! Чакаме водача им. Тези хора не се държат, както би очаквал и няма да посрещнат добре намесата ни, в какъвто и да е момент. Няма да спечелим нищо, ако сега прибързаме.

— За какво говориш, по дяволите? Разкъсват кожата им с тези камшици. Бих казал, че моментът е повече от подходящ да посрещнат малко намеса — отвърна тихо Алексей.

Кристоф прие човешка форма точно до него. Очите му вече горяха с блестяща сила.

— Погледни болните копелета. Алексей. Те се наслаждават!

Воинът извърна поглед в посока на хората, които се гърчеха от болка на пода.

— Не се...

И тогава спря, думите замряха на устните му. Беше го виждал достатъчно често от *Отстъпниците*, докато бе в плен. Те бяха издигнали в култ постигането на сексуално удоволствие чрез причиняване на болка както на себе си, така и на други.

Но най-отвратителните от тях бяха кръвопийци също като богинята, която почитаха. Голяма част от тях бяха от кръвното й потомство.

Тези тук бяха хора.

Хора.

И се чукаха един друг, докато кървяха точно там, върху килима.
Алексий усети буца в стомаха си.

Посейдон да ни е на помощ! Това е най-отвратителната гледка, която съм виждал от...

Кристоф го прекъсна.

— Говори за себе си, Алексий. Само защото не ти е харесало онова, което Анубиса е направила, за да бележи красиво ти лице, не значи, че някои от нас не обичат да играят по-грубо от време на време.

Извъртайки се, за да застане лице в лице с воина, Алексий дори не бе осъзнал, че е вдигнал юмрука си за удар преди Бренан да го хване за китката.

— Езикът на Кристоф, както често се случва, пак изпреварва мисълта му стари приятелю — каза Бренан съвсем спокойно. — Но ние сме само трима и не можем да си позволим препирни в редиците ни, ако искаме да се доберем до новини за лорд Джъстис.

Алексий кимна, като продължаваше да дълбае с поглед дупка в главата на Кристоф.

— Прав си, Бренан. Но когато приключим с това, ще настъпи моментът на разплатата.

Кристоф дори не се обърна към него, а продължи да гледа през прозореца, докато юмруците му непрестанно се свиваха и отпускаха. Мощ се изливаше от него на вълни, докато на Алексий му се стори, че главата му ще се пръсне от цялата тази сила.

— Кристоф, спри се. Веднага!

Воинът не си направи труда да отговори, но напрежението в главата на Алексий намаля точно когато цялото тяло на атланта се скова и той посочи към стъклото.

— Обзалагам се, че това е отрепката, която търсим. Погледнете начина, по който всички в червени роби му се кланят и мазнят...

Мъжът — не, вампирът — всеки с толкова бяло като на риба лице, можеше да е единствено нежив — разхождащ се из стаята, вероятно бе висок поне метър и осемдесет. Плешивата му глава блестеше като намазана с олио, както и останалата част от тялото му. Или поне от това, което можеха да видят, а то беше предостатъчно за вкуса на Алексий.

— С какво е облечен? — зачуди се Кристоф, думите му бяха пропити с отвращение. — Най-новото попълнение в колекцията от

кожа и вериги?

— Очите ми кървят — простена Алексей.

— Може би трябва да действаме сега без значение дали стилът му на обличане е плачевен или не — прошепна Бренан.

Кристоф вдигна длани и в тях веднага се оформиха две блестящи сфери от чиста синьо-зелена енергия. Силата на Посейдон преминаваше през него като през проводник.

— Сега ме устройва — каза той.

— Не наранявай хората — извика Алексей, но беше прекалено късно. Воинът запрати сферите в огромната стъклена стена, разбивайки ги навътре с оглушителен взрив.

Последователите на култа, които бяха най-близо до прозореца закрещяха и се разбягаха встрани от стъклените парченца, които летяха към тях, лазейки по наскоро окървавените си ръце и колене. Писъци и викове изпълниха въздуха, докато всички вътре тичаха или се влачеха далеч от прозореца.

Страхотно!

Това изобщо нямаше да задейства охраната на хотела. Алексей отправи една бърза молитва към Посейдон, с надеждата поне тя да не се състои от шейпшифтъри, след което избута Кристоф от пътя си и прелетя през дупката в стъклото.

Членовете на култа се запрепъваха в опит да оставят повече разстояние между себе си и натрапниците, а атлантите влетяха в стаята и се приземиха върху покрития със стъкла килим.

Всички, освен лидера. Той погледна Алексей право в очите и се усмихна.

— Очаквах ви по-рано, слабаци. Искате ли да се присъедините към привичките на Алголагния? Аз, Ксинон, ще се радвам да ви покажа как болката може да се превърне в наслада.

— Мисля, че по-скоро ние ще ти покажем как болката може да бъде единствено това — болка, кръвопиецо — отхвърли атлантът, докато оглеждаше стаята за бъдещи заплахи. — Готини гащички, между другото.

Вампирът погледна надолу към кожените връзки, които носеше вместо панталони и отново се усмихна.

— Да, дочух, че си се насладил на нашите игрички, когато си ни бил... гост.

Крехкият самоконтрол, който Алексей бе успял да запази след идиотската каскада на Кристоф, изтъня почти до пръсване и той извади кинжалите си.

— Не подозираш колко близо си до истинската смърт, вампире, така че може би е по-добре да си държиш устата затворена.

Бренан започна да обикаля стаята с шурикени в ръка. Гледката на ледените черти на воина имаха странен успокояващ ефект над виещите хора, които се скупчиха в ъглите. Когато минеше покрай някоя групичка, те се свиваха назад и потискаха риданията си с ръка на уста.

Бренан не им обърна внимание, а вместо това зададе въпрос.

— Намирисва ми на някакъв контрол над ума. Кристоф, можеш ли да ги освободиш от него?

В другия край на стаята, срещу Бренан, Кристоф се приближаваше все повече до водача, жонглирайки с нови енергийни сфери — този път по две във всяка ръка. Очите му светеха така силно със силата му, че хората закриха очите си, за да се предпазят.

— Може би просто ще взема да убия стария Ксинон тук и ще видим дали това ще свърши работа — отвърна.

Вампирът само отметна глава назад и се засмя.

— Атланти, целите да ме сплашите ли? Живял съм повече от хиляда години и съм оцелял след войни, глад и селски тълпи с горящи факли. — Ксинон замлъкна и поклати глава, сребърните халки, които висяха от ушите му, заблестяха на светлината. — Какво клише само. Нима наистина вярвате, че въобще представлявате някаква заплаха за мен?

— Кажете ни къде тази курва, която имате за богиня, държи лорд Джъстис или ще ти покажа моето разбиране за заплаха? — изрева Алексей. Разряза въздуха с кинжала си, в отрепетиран сигнал, и тримата с Бренан и Кристоф заедно настъпиха към вампира.

— Доколкото чух, вашият лорд Джъстис доброволно е отишъл в обятията на Аноубиса, най-висша богиня на хаоса и нощта — подразни ги вампирът, а после изсъска тихо, щом кучешките му зъби се удължиха и приклепна. — Може би не желае да бъде намерен. Вероятно точно в този момент лежи в прегръдките ѝ, наслаждавайки се на ласките ѝ.

Преди вампирът да успее да помръдне или помисли, Бренан замахна с ръце и две от сребърните му звезди полетяха толкова бързо

през стаята, че дори атлантското зрение на Алексей едва успя да ги засече.

Една след друга се забиха с такава сила във врата на вампира, че първата го разряза наполовина, а втората довърши започнатото. Алексей гледаше втренчено, лутащ се между шока и яростта, докато единствената надежда, която бяха имали, да намерят лорд Джъстис, се разпадаше в цвърчаща локва от киселинна вампирска слюз и прогаряше килима чак до бетонния под.

Извърна се към Бренан.

— В името на деветте кръга на ада, какво, по дяволите, си мислеше? Трябваше да го накараме да говори, а не...

Думите замряха на устните му, когато видя изражението върху лицето на Бренан. Характерното за война спокойствие от векове насам бе изчезнало. Очите му горяха като разтопено сребро, лицето му бе изкривено и цялото му тяло се тресеше от чиста ярост.

Ярост?

У Бренан, който бе прокълнат да не изпитва никаква емоция?

Ниското подсвиркване на Кристоф изкара Алексей от трансa му.

— Какво, по дяволите? Бренан? Толкова векове, без да покажеш емоция и избираш точно този момент да побеснееш?

Алексий не можеше дори да продума. Имаше усещането, че светът се е обърнал с краката нагоре. Сякаш рибите летяха, а птиците плуваха. Бренан, изпаднал в пристъп на гняв! Шокът от случващото помете всяка рационална мисъл у воина.

В същото време очевидно на Бренан не му липсваха думи. Поток от горчивина — остри слова, които звучаха лирично в ритъма на древния атлантски език — се изливаше през оголените зъби на воина. Очите на приятеля му светеха със зловещо метален сребърен цвят, докато говореше, но едва когато видя кръвта, стичаща се от свитите юмруци на воина, Алексей осъзна, че мъжът все още държи в ръце остриите и смъртоносни метални звезди.

Изглежда Бренан дори не забелязваше кръвта или болката, защото продължаваше да нарежда тихо и дрезгаво, обикаляше из стаята и стряскаше хората само с погледа си.

Натрапчивият рефрен не спираше да се излива от устните му, все така на древен атлантски, но, разбира се, Алексей различаваше всяка дума. Все пак това беше родният им език.

Убий ги! Убий всички! Убий ги веднага!

ГЛАВА 5

Октомври, 1776 година

Бившите Британски колонии в Северна Америка

Джъстис стоеше и безмълвно наблюдаваше дълго време след като прахта, вдигната от копитата на коня, се бе спуснала обратно върху скалистата земя. Последните лъчи на залязващото слънце огряваха едва очертаната пътека, сякаш го благославяха. Дори природата одобряваше новините на ездача.

Независимост.

Най-вероятно от началото на юли, когато тези дръзки и безумно смели хора бяха обявили свободата си и бяха отхвърлили британското управление. Вече бяха свободни от потисничеството на далечната монархия. Свободни да се борят за съществуването си на земя, която криеше както познати, така и непознати опасности. Разбира се, след това щяха да отидат твърде далеч и да се опитат да завладеят онези, които са живели по тези земи много преди новодошлите да се появят от далечните си брегове.

Моделът никога не се променяше. Винаги битки и завоевания. Триумф или падение. Мирът бе една илюзия, видение на побъркан човек.

— Знаехме, че ще се случи — каза Вен, приближавайки се до него. — Определено ми харесват тези колонисти. Куражливи с характер. Обаче местните може и да имат някое и друго възражение по въпроса. Най-вече вождът на племето Илини. Добър човек е, сдържан, но никога няма да позволи да го натикат в ъгъла без бой.

Джъстис въздъхна.

— Имаш право. Иска ми се да не беше така — после се обърна и застана срещу необичайната гледка на един атлантски принц, който носеше шапка от кожа на миешка мечка. — Куражливи с характер?

Венджънс изсумтя.

— Характер, а не характери. Опитай да не изоставаш.

Вен обичаше да се смесва с местното население. Сега се представяше за ловец на дивеч. Джъстис се ухили, припомняйки си колко много се разочарова Вен, когато разбра, че вече никой в Рим не носи роби.

— Това е друга дума за кураж. Много от тези мъже биха станали добри воители, ако някога решат да се изправят срещу шейпшифтърите и вампирите.

Характер или не, едно голо оръжие и пълен с боб стомах няма да им помогне особено в битка срещу свърталището на вампири — отвърна Джъстис. — И не, все още нямам желание да нося шапка, изработена от мъртво животно, така че спри да питаш.

— Хубаво, продължавай с трагично скучното си съществуване. И без това приличаш повече на местен, отколкото на френски ловец.

Така беше. Плитката, която стигаше до кръста му, му лепваше клеймото на индианец или по-лошо — според някои фанатизирани умове — на мелез. Този факт му бе посочен любезно от реакциите на мнозина от по-благоуханните жители на няколкото села, в които си бяха направили труда да спрат по време на тази си мисия.

Един или двама от най-дръзките бяха изразили коментар в този дух. После бяха забелязали износената дръжка на прибрания меч, праметнат по диагонал през гърба му. Или вероятно просто разпознаха обещанието за безжалостна смърт в очите му.

Така или иначе нито един от тях не посмя да подхвърли друга забележка.

Джъстис разбираше присъщото лицемерие, което проявяваше, наричайки някого хищник. Но, в края на краищата, да познаваш себе си бе просто един по-възвишен вид свобода. Ако някой като него би могъл да претендира за свобода, който се е врекъл с меч, пот и душа на бога на моретата.

— Представи си реакцията на Посейдон, ако атлантите подпишат декларация за независимост — каза сухо.

Вен го зяпна с отворена уста, а после отметна глава назад и избухна в толкова висок и продължителен смях, че конете се раздвижиха неспокойно.

— Отново те питам, защо конете? Когато можем да пътуваме под формата на мъгла с много по-малко усилия. — Джъстис нарочно

отстъпи няколко крачки назад. — Да не споменаваме и по-малкото смрад.

— Вампирите няма да очакват голяма съпротива от група ловци — отвърна Вен. — Положението ще е различно, ако силни мъжаги като нас се материализират в редиците им.

— Поне на наша страна ще е елементът на изненадата — заяви Джъстис за пореден път. Знаеше, че ще изгуби спора. Отново.

— Ооо, те ще са изненадани. Всички ще се изненадат като разберат, че такъв красавец като теб всъщност знае как да използва този меч. — С тази последна хаплива забележка, Вен се насочи обратно към лагерния огън, за да се присъедини към останалите, без да спира да се смее.

Джъстис не можа да възпре усмивката, потръпваща в угълчетата на устните му. Вен олицетворяваше всичко, което един по-голям брат трябваше да бъде. Жалко, че по-скоро щяха да изгният в деветия кръг на ада, преди някой да узнае, че той действително бе негов брат.

Усмивката му изчезна, още преди да е имала шансът да се появи. Подобно на всяка надежда, която някога бе таял да се сдобие със семейство.

* * *

След като вечерята бе хваната, стотвена и почти изядена, ако не се броеше Бастиан и шестата или седмата му порция, Джъстис се настани до огъня в очакване на пълния мрак. Тъй като не знаеха къде точно е свърталището на вампирите, най-добрата тактика бе да ги изчакат да се събудят и да излязат на лов за свежа кръв. Малкият град, който вече твърде дълго използваша за лична трапеза, се намираше недалеч от тук.

Това кръвно потомство бе достатъчно странно, за да привлече вниманието на атлантите, дори повече от обикновено. За разлика от повечето сборища, които оставаха малки поради вроденото нежелание на кръвопийците да бъдат предани на някого и да се кланят на повисши от тях, според слуховете, това беше огромно. Може би стотици вампири, всичките на едно място.

Говореше се, че водачът им притежава специално оръжие. Скъпоценен камък, който можел да унищожи собствения му вид и действал обезкуражаващо на всеки от вампирите, който бил достатъчно смел в желанието си да си тръгне. Тук, на границата, слуховете и историите често се разпространяваха като горски пожар, но Конлан бе пожелал да разследват случая. Това и правеха, опънали лагер като истински жители от запада.

Или, както на Вен му се искаше да вярва, заедно с шпорите, характера и всичко останало. Джъстис поклати глава с усмивка и огледа малкия и ненатрапчив лагер. Той бе техният камуфлаж. Намираше се достатъчно близо, за да чуят уговорения сигнал от камбанен звън и достатъчно далеч, за да изглеждат безобидни в очите на всеки вампир, който бе на пост.

Затова сега чакаха. Изглежда, че по-голямата част от живота на един воин преминаваше в това занимание повече отколкото Джъстис бе предполагал. Това беше и причината да се захване с дялкане. Предоставяше му средство, с което да фокусира мислите си, преди да се изправи пред оглушителния шум и яростта на битката.

Въртеше парчето дърво в ръцете си отново и отново, докато се питаше какъв силует щеше да открие в гладката му текстура. Малкият вагон, голямата ябълка и конят, които вече бе приключил, лежаха върху квадратна кърпичка от атлантска коприна, положена върху сгънатото покривало, което слагаше под седлото си.

Бастиян приклепна до него с чиния, пълна с препечено месо и неизменния боб в едната си огромна ръка, и кимна с глава по посока на парчето дърво, придавайки си преувеличено похотливо изражение.

— Какво ще кажеш за жена в цял ръст?

Джъстис се засмя и поклати глава. Никой от заселниците по тези места, които често се разбягваха при вида на Бастиян, не би повярвал на склонността му да се шегува с побратимите си воители. Един поглед към високия повече от два метра воин бе достатъчен, да предотврати доста неприятности преди дори да са започнали. Поне всяка неприятност, свързана с човеци. Бяха нужни повече от няколко атлантски воители, за да накарат местното население от шейпшифтъри дори да повдигнат вежди.

А що се отнася до вампирите, те вече бяха мъртви и вероятно смятаха, че няма какво толкова да губят.

Вен хвърли още един клон в огъня.

— Да не казваш, че единственият начин Джъстис да се уреди с жена, е като я извае от парче дърво? — попита той.

Джъстис не им обърна внимание, а остави потока от закачките им да го залее, докато се опитваше да вникне в дървото. Стараеше се да усети и чуе какво му казва.

Не дълбаеше жена. Беше нещо по-опростено.

Простичко.

Нещо, което му напомняше за дома и отекваше в студените дълбини на морето. Спомен за мястото, на което принадлежеше. Спомен, запазен в съзнанието на един воин, задължен да патрулира из тази прашна и скалиста пустош.

Затвори очи и с пръсти проследи очертанията на парчето дърво. Внезапно разбра, сякаш винаги е знаел.

Риба. Беше риба.

Почти можеше да почувства как ушите му пламват. Пресвети Посейдон, останалите щяха да го спукат от подигравки заради това. На фона на всички останали обикновени неща, да му се падне проклетата риба.

Това беше положението. Преди много време се бе научил да не се опитва да наложи различна форма от тази, която самото дърво му е показало. Във всеки случай тази риба беше различна. От вид, който кръстосваше широките дълбини, в които се простираше Атлантида, скрита и в очакване.

Концентрира се над рибата. Никаква политика. Не сега. Тази риба, никога не бе виждала и най-слабото отражение на слънчева светлина.

Пасажи плуваха край купола и децата обичаха да ги наблюдават. Когато светлините от Седемте острова ги докоснеха, те засияваха в богато и полупрозрачно зелено.

Изумруди, облени в лунна светлина.

Сякаш призовано от силата на съзнанието му, едно лице се появи в ума му. Лице на жена. Смееше се, но в очите ѝ се таеше бремето на тъгата.

В очите ѝ с цвят на изумруд.

Бастиян го побутна по рамото, което го изтръгна от видението. Джъстис не знаеше дали трябва да чувства облекчение или съжаление.

И двете възможности не му харесаха.

— Да не сънуваш дървената си жена, приятелю?

— Не е жена, а само риба.

Пренебрегвайки смеха им, наведе глава към дървото. Можеше да си я представи. Елегантните ѝ извивки и чертите на лицето ѝ.

Не! Не нейното лице. Рибата. Просто риба.

И все пак.

Все пак нещо повече. По някаква причина, нещо или по-скоро някой блестеше като изумруд в крайчеца на съзнанието му.

Щеше да я завърши през следващите няколко дни и вероятно да я даде на някое от местните деца. Нямаше смисъл да я задържи. Нито пък да я занесе в Атлантида.

Все пак, като се оставеха настрана виденията за някакви си изумруди, това си беше просто една риба.

ГЛАВА 6

Наши дни, Пустошта

Звуците отекваха през мрака и достигаха до уши, отвикнали да слушат. Далечен вой и измъчени въздишки наблизко. Нещо огромно дебнеше в тъмното.

Пустошта. Джъстис знаеше, че в тази дума има някакво значение — значение, което не можеше да проумее. Той бе Джъстис от... от Атлантида.

Но каква ще да е тази Атлантида, която се спотайваше в замъгленото му съзнание?

Проклятието бе разрушено — от него самия. Векове наред живя, обвързан с проклятие, което не му позволяваше да разкрие обстоятелствата, довели до раждането му, освен ако не убие на мига всеки, който го чуе да изрича думите. Прокълнат за вечни времена да живее отделен от двамата си полубратя. Беше го разбил на парчета в онези последни минути, когато... когато...

Спомените му бяха изгубени в смътните сенки на преживяната болка. Разумът отдавна му бе казал последно сбогом. Сега дългът и желанието за отмъщение призоваваха съзнанието му в търсене на онова, което бе останало от него. Отделни имена, които бяха важни и отекваха в главата му с опустошителна емоция и светлина...

Вен.

Конлан.

Ерин.

Райли.

И мрак...

Анубиса.

Джъстис потрепна и отново се завърна в мрака на чистилището. Силната болка и яростта се бореха в тъмните предели на ума му. Анубиса. По-добре бе да не мисли за нея.

Отново този звук. Нещо голямо стенеше немощно в тъмното и се приближаваше все повече и повече.

Но лицето. Светлината. Тя. Името. Бореше се за него, викаше безгласно срещу безкрайната празнота на нощта. И така и не успяваше да стигне до него. Името ѝ.

Нея.

Звярът? Чудовището? Безименното зло, което го доближаваше, изръмжа няколко пъти, всеки път по-високо от предишния, изразявайки нетърпението си.

Концентрирай се. Име, не нейното. Древна мъдрост, предавана през вековете. Архелай. Глас в главата му. Използвай всичките си сетива. Никога не разчитай само и единствено на разума си. Да подцениш възможностите на противника си да създава илюзии, води до смърт. Концентрирай се или умри.

Смърт. Настъпил ли бе неговият час? Дали щеше да съжалява за нещо? Философски мисли, вероятно неподходящи за безкрайния мрак на Пустошта. Защо пък да не позволи на смъртта да го застигне и сломи?

Да сложи край на неспирната болка.

Стрела от златиста светлина премина през мрака и го заслепи. Светлина след цяла вечност, прекарана в мрак, която изгаряше ретините му и се врязваше в мозъка му, правейки го затворник на нейното величие. И не му позволяваше да отстъпи.

Светлината се концентрира около лице. Нейното лице, обгърнато от пламтящата корона на червените ѝ коси. Зелени очи блестяха с пламенна интелигентност, но в същото време засенчени от спомени за изпитана болка.

Тя бе една гатанка. Олицетворение на надеждата.

И му принадлежеше.

Джъстис бе убеден в това и то го преобрази. Изръмжа, предизвиквайки чудовищното същество, което го приближаваше, макар да почувства отново изгарянето на златистата светлина, която почти го принуди да се превие на две от горещината и пламъците ѝ.

Тя беше негова. И името ѝ бе Кийли.

ГЛАВА 7

Катедра по Археология.

Щатския Университет в Охайо, Калъмбъс, Охайо

Кийли скръсти ръце, осъзнавайки, че и двамата мъже в претъпкания ѝ офис могат да прочетат езика на тялото ѝ като червен флаг за предупреждение, но изобщо не ѝ пукаше.

— Не ме интересува колко е престижно, каква чест е за мен или пък кое правителство ме моли. Имам нужда от почивка.

Властният мъж в черния костюм отвори уста, за да каже нещо, но тя вдигна ръка, за да го спре.

— Вижте, господин Лиам...

— Само Лиам — отвърна той, с нотка на нетърпение в гласа.

Младата жена се вгледа в изсечените му скули и вълните на копирената му черна коса, която беше съвсем леко по-дълга, отколкото трябваше, за да мине за обикновен правителствен подлизурко. Широчината на раменете и гърдите му, в комбинация с извисяващата се височина, също не се връзваха с това да е прост чиновник. Не и с подобни мускули. От кога ли цивилните държавни служители бяха започнали да изглеждат като древни воители?

Древни воители? Откъде се взе тази мисъл?

Кийли премигна и внезапно всичко си дойде на мястото. Дървената фигурка, която почиваше върху гърдите ѝ сякаш бе на път да прогори кожата ѝ. Този Лиам приличаше на него. На нейния воин. Същият, който бе изработил рибката ѝ. Имаше нещо в ъглите на скулите му, или пък в арогантната заповед, изписана върху лицето му.

Може да са били братя... не, вероятно братовчеди.

От друга страна, нищо чудно часовата разлика да си правеше гаргара с мозъка ѝ.

Като че способен да погледне през черепа ѝ и да види мислите ѝ, тъмносините очи на Лиам се присвиха и за секунда или малко повече в тях проблесна сребриста светлина, насочена към нея.

*Супер. Страхотният номер със смяната на цвета на очите.
Леле.*

Не беше просто изморена, бе достигнала съвсем различно състояние доста отвъд умората. Наподобяващо зомбиране може би. Внезапно почувства необходимост да се защити и погледна към захвърлените си ръкавици, които лежаха върху бюрото ѝ. Но тя не се нуждаеше от тях, всичко бе изчистено. Беше в безопасност в офиса си.

— Добре, Лиам. Ето какъв е проблемът. — Кийли повдигна рамене и раздвижи врата си в опит да облекчи напрежението, което я караше да се прегърбва. — Прекарах осемнадесет месеца от последните две години в работа по Луперкале в периоди от по три месеца. Осемнадесет месеца, три срутвания, една кражба и две пътувания до бърза помощ — тя поклати глава. — Човек би решил, че италианският ми се е подобрил значително досега.

Джордж Гренинг се обади от стола до вратата, в който се бе свил, очевидно опитвайки се да се вмести във възможно най-малко пространство с върлинещото си тяло. Кийли работеше с него от пет години. Джордж бе всепризнат последовател, когото често публикуваха и искаше да прилича на Индиана Джоунс. Макар да беше начело на катедрата ѝ, следователно и неин началник, и да имаше около петнадесет години повече опит от нея, все още не притежаваше самоувереност.

— Онази Луперкале! Същата пещера, в която вълчицата е кърмила Ромул и Рем, близнаците основатели на Рим! Бих дал лявата си ръка да бъда поканен на разкопките.

Кийли присви очи, но откритото и приветливо лице на Джордж показваше възхищение, а не завист. Археологията бе един малък свят и академичната политика понякога залиташе към забиване на нож в гърба и завист, отколкото към истинско приятелство, както бе научила, болезнено ясно от собствения си опит. Макар Джордж да я превъзхождаше по ранг в катедрата и по умения по време на разкопки, нейният специален... талант... я правеше доста търсена.

Търсена, въпреки факта, че никой от хората, с които бе работила досега, не знаеше, че не е просто обикновен човек. Всички ѝ приписваха умения като „удивителни познавателни способности“ или не толкова обобщеното — „женска интуиция“.

Ако им кажеше, че артефактите буквално ѝ говорят, щеше да координира бъдещите си разкопки от лудницата.

Лиам насочи цялата сила на погледа си, който казваше „Аз командвам“ към Джордж, който се сви още повече.

— Д-р Тренинг, колкото и да оценявам професионалното любопитство, нямам много време. Вероятно бихте могли да ни извините докато с д-р Макдърмът обсъдим условията на нашата молба?

Кийли едва не се разсмя на абсолютната наглост на този мъж. Току-що бе отзовал Джордж от собствения ѝ офис.

— Джордж остава — каза равно тя, като вдигна диетичната си кола и отпи голяма глътка. Може би малко кофеин щеше да помогне. — И не сте единственият, който разполага с малко време. Отказах ви, така че може би е време да поемете по пътя си?

Лиам стисна зъби и поддържаната от него илюзия за добронамерено убеждаване, която бе носил като маска върху лицето си, избледня, оставяйки след себе си чиста арогантност и властност, отпечатани върху чертите му.

— С голямо удоволствие бих приел вашия отказ, но моят върховен принц ми възложи тази мисия — изсъска ѝ. — Запознати сме с дарбата ви, лейди Кийли. Знаем, че сте човек, способен да четете предметите и като такъв притежавате талант, който смятахме за отдавана изгубен във водите на времето. Поради тази причина и заради репутацията ви на брилянтен археолог с безукорна почтеност, за мен е чест да ви поканя в Атлантида.

Смехът секна в гърлото ѝ, когато го погледна в очите, които сега горяха в чисто течно сребристо и я разсейваха.

— Как правите този трик с очите си? И сериозно? Атлантида? Изгубеният континент? Ти...

Внезапно осъзна първите му думи и хвърли обезпокоителен поглед към Джордж, който гледаше с голям интерес към откачалката, обявил себе си за атлант.

— Моята дарба? Не знам за какво говорите, но изглежда сте побъркан. Атлантида, как иначе. Разбира се, нека ви запиша някъде.

Престори се, че разглежда календара, който стоеше на бюрото ѝ, но фразата „човек, способен да четете предметите“ се завъртя в

съзнанието ѝ, докосвайки у нея нещо отдавна дълбоко заровено. Без да му обръща внимание, се усмихна сладко и съвсем неискрено на Лиам.

— Мога да вмъкна Атлантида след около две седмици, веднага след като приключа разкопките на Оз.

Мъжът дори не се усмихна.

— Не познавам този Оз, но приоритетите ви току-що се промениха.

— Вижте, ще повикам охраната на университета — подхвана тя, докато се изправяше и огледа бюрото си за нещо, което би могла да използва като оръжие, ако той станеше агресивен. Мраморният бюст на Филип Македонски щеше да послужи, но бе прекалено далече.

— Разбира се, че можете да се обадите, на когото поискате — каза Лиам.

Но с движение, прекалено бързо, за да успее тя да го улови, той се наведе през бюрото и притисна някакъв предмет в ръката ѝ, след което склочи пръстите ѝ около него.

Всяко нейно нервно окончание регистрира мигновено неподправената старинност на гладкия камък в ръката ѝ.

— Не! Не, ръкавиците ми... Не разбирате...

И тогава историята я обгърна. Векове на тленност я завъртяха във водовъртеж и тялото ѝ се изви в болезнен спазъм, когато падна с вик върху бюрото си. А последното, което видя бе лицето на Лиам, излъчващо съвсем леко съжаление.

Неподготвена, изцяло и напълно неподготвена, тя изпадна в безсъзнание.

* * *

— Нуждая се от теб, мили мой — думите идваха от устните на Кийли, но гласът не беше нейният. Погледна надолу към копринената синя рокля, която носеше над сластното тяло и осъзна, че и то не бе нейно. Както често се случваше, тя бе в капана на видението активен участник в живота на някой, който таеше силни емоции към предмета, който държеше.

Предметът. Лиам.

Спомени за офиса ѝ се прокраднаха в съзнанието ѝ, в тяхното съзнание, смътни, скрити зад завесата на видението. Погледна надолу към предмета и видя, че държи огромен сапфир, който блестеше така, сякаш в него се пробуждаха към живот и проблясваха цели малки вселени.

Гледката на ръце ѝ отклони вниманието ѝ от скъпоценния камък. Пръстени красяха всеки пръст и сребърни гривни звънтяха като камбани на китката ѝ, докато движеше грациозните си ръце. Бледи бели ръце, които нямаха тен и не бяха белязани от безбройните ожулвания от редицата разкопки.

Ръце, които определено не бяха нейни.

Кийли огледа озарената от слънцето стая, възхитена от екзотичната ѝ странност. Мраморните колони във всеки един ъгъл бяха инкрустирани със скъпоценни камъни и блестящ, наподобяващ мед, метал. Легло, достатъчно голямо, за да побере десет души красеше центъра на стаята, драпирано с ефирни копринени завеси в бяло, синьо и кристално зелено. Стаята имаше и балкон, който гледаше към град от кристални и мраморни кули.

А отвъд това... купол. Те познаваха този купол. Той предпазваше Седемте острова от дълбините на океана. Седемте острова.

Атлантида.

Камъкът се изплъзна от внезапно изтръпналите ѝ пръсти и полъх от студен въздух, подобен на шепот, се стрелна през стаята и се материализира пред нея под формата на мъж. Висок и скандално красив, мъжествената му красота зароди тръпка на страстно желание у нея. Той улови сапфира, преди да падне върху мозайката, след което ѝ го подаде. Камъкът улови лъчите и от сърцето му заблещукаха снопчета светлина.

— Не е в твой стил да си толкова непохватна, *ми амара*. Най-вече в такъв важен ден. Днес коронясваме новия ни крал.

Изглежда думите му отвориха врата към останалите ѝ сетива и тя чу далечните звуци на много, много хора, които викаха и крещяха. Не от ярост, тонът им бе празничен. Ароматът на печено месо се носеше през стаята и неочаквано стомахът ѝ изкъркори леко.

Мъжът се ухили широко, очите му светнаха с порочен хумор.

— Трябва да се погрижим за глада ти, любима, макар да се надявах да задоволя друг твой копнеж, преди да тръгнем.

Кийли усети топлината по бузите си, но му се усмихна, все пак бе наблюдател в чуждо тяло.

— Нямаме време. Трябва да коронясаш новия крал, любов моя. Като върховен жрец на Посейдон това е твой дълг и твоя чест.

Той се наведе, за да положи целувка върху устните ѝ и тя затаи дъх напълно подвластна на разтапящата топлина, която се развихри в тялото ѝ.

— За мен ще е радост. Както и за теб, сигурен съм, да подариш това малко допълнение към „Звездата на Артемида“ на неговата кралица. Макар „Звездата“ сама по себе си да притежава силата да лекува сломеното съзнание на воина, този камък, от друга страна, има способността да успокоява нараненото сърце.

— Но какво ще излекува нараненото сърце на царство, което трябва да остане погребано под морето?

Веждите му се сключиха, а изражението му стана по-мрачно.

— Дори и Посейдон не може да отговори на този въпрос. Седемте скъпоценни камъка от Тризъбеца бяха пръснати по всички далечни краища на земята преди Катаклизма. Докато не се върнат на полагащото им се място, Атлантида не може да се въздигне. Магията ще се обърне срещу себе си и куполът ще бъде унищожен.

Кийли ахна, думите на мъжа, нейния съпруг, кънтяха в стаята като нерадостна заплаха. За момент тя бе сигурна, че думите му са от голямо значение и за нейното време, но това усещане избледня, докато умът на приемника ѝ се бореше за контрол над собственото си съзнание, а нейният академичен ум се оживи при идеята за скъпоценни камъни със специални сили.

Той я сграбчи леко за раменете.

— Никога не трябва да говориш за това, защото никой, освен краля, аз, а сега и ти не знае истината за Тризъбеца. Ако останалите знаеха, народът ни ще изгуби всякаква надежда.

Веднага ѝ дойдоха наум дузина въпроси и се запита кога ще е най-подходящото време да ги зададе. Докато търсеше в ума на приемника си отговорите, които знаеше, че се съдържат там, на устните ѝ се появи името.

Неговото име.

Нерей.

Сякаш в името имаше сила и съзнанието на домакина ѝ пое контрол над речта на Кийли.

Нерей, любов моя, живот мой. Пожелавам им цялото щастие, на което ние се наслаждаваме.

Докато мъжът я придърпвайте в прегръдките си, черните му очи заблестяха със синьо-зелен пламък точно в центъра на зениците му.

— Както и аз, Зелия, съпруго моя. Както и аз.

Кийли вдигна лице, за да посрещне целувката му и когато затвори очи, светът пред нея потъна в мрак.

* * *

— Д-р Макдърмът! Кийли! — крещеше ѝ някой. Гласът бе приглушен от вълните на океана, които ромоляха накъде над купола. Куполът... Атлантида.

Кийли отвори очи и пред нея се разкри гледката на лицето на Лиам, над което се виждаха изтърканите плочки на тавана в офиса ѝ. Шокирана и вече напълно наясно къде се намираше и коя беше, се загледа в тъмните очи на мъжа, който бе причината за това изживяване.

— Приличаш досущ на него.

Ръцете на Лиам се стегнаха около нея и тя осъзна, че я държеше във въздуха, обгърнал я като дете.

— Пусни ме, атланте! Веднага!

С очевидно нежелание я спусна надолу, докато краката ѝ не докоснаха пода.

— Добре ли си?

— Сякаш ти пука, копеле. Имаш ли идея... — тя спря насред изречението, когато една ужасна мисъл мина през съзнанието ѝ. Джордж. Ако е видял... всичките тези години, през които внимателно се бе крила...

Трескаво огледа стаята и почувства огромно облекчение, когато видя, че Джордж го няма, освен ако не е отишъл да повика лекарите от някое заведение за душевно болни.

Това вече нямаше да е на добре.

Насочи яда си към човека, който го заслужаваше.

— Имаш ли някаква представа какво се случва с мен, когато докосна предмет от древността, без да съм се подготвила?

Бавно пое дъх и се опита да предотврати реакцията си — реакция, която вече я настигаше. Тялото ѝ се разтресе до такава степен, че едва успяваше да стои изправена, но когато Лиам се приближи към нея, за да ѝ даде опора, тя се дръпна от него.

— Вземи и проклетия си сапфир.

Хвърли го към него и той го хвана, използвайки свръхестествените си сили, същите каквито мъжът във видението ѝ бе демонстрирал.

— *Нерей*. Изглеждаш като него — повтори с горчивина в гласа. — Жалко, че не си такъв джентълмен.

Атлантът залитна назад, сякаш го бе бутнала и след това се приближи към нея.

— Нерей ли каза? Наистина си видяла Нерей? Носеше се слух, но... този спомен би трябвало да е бил вграден в камъка преди повече от осем хиляди години.

Побиха я тръпки и се опита да стигне до стола си, но той я хвана и я вдигна на ръце, а след това я положи на стария ѝ ухабен диван. Преди да успее да се възпротиви, мъжът свали якето си и го сложи на треперещите ѝ рамене.

— Какво мога да сторя, милейди? — попита, клекнал пред нея. — Какво помага в такива ситуации? Бъдете сигурна, че ще получите искрените ми извинения, но те ще почакаат, докато не подсигурием благосъстоянието ви.

Премигна, изненадана от внезапната му загриженост.

— Не знам... ами, чай. Всъщност топъл чай с много захар би ми помогнал. Джордж може... — огледа се и си спомни, че Джордж си е отишъл. — Къде отиде?

Лиам стисна устни в сурова линия.

— Побягна като уплашен заек, когато изпаднахте в безсъзнание. Помислих си, че е тръгнал да търси по-висша фигура или медицинска помощ. Бях принуден да го предотвратя.

Кийли веднага се разтревожи.

— Какво си му сторил?

— Не му нанесох дълготрайна вреда, милейди. Просто си почива, а спомените му са някак си променени. Един малък талант,

който притежавам — посочи с ръка той и когато тя завъртя глава в тази посока, видя Джордж да лежи на пода зад бюрото ѝ — припаднал. Кожата му беше също толкова бяла, колкото и ризата му.

— Сигурен ли си, че е добре? Трябва да се обадим...

— Кълна се в живота и честа си, че ще повикам помощ след няколко минути.

Тя се успокои, тъй като той бе способен да възпре всякакви опити от нейна страна да потърси помощ, а и лицето на Джордж, изглежда, започваше да порозовява и да придобива поздрав вид.

Няколко минути по-късно, когато спря да трепери достатъчно, че да мисли последователно, погледна към фактите.

— Наистина сте избрали интересен подход, за да ме накарате да ви придружа.

Той вдигна глава с такава арогантност, че Кийли заподозря, че във вените му наистина течеше кръв на върховен жрец.

— Избрана сте измежду само петима учени да бъдете допусната в Атлантида, докато се подготвим да обявим на всеослушание нашето съществуване пред света. Наистина ли трябва да ви принуждавам, д-р Макдърмът?

Остана загледана в него още няколко минути, знаейки, че няма как да му откаже.

Атлантида.

Кой археолог не би зарязал всичко, за да бъде един от първите, който да изучи чудесата ѝ? Би дала всичко за такава възможност. Винаги го е правела. Да жертва приятелства и връзки, само заради тръпката от пътешествието. Вълнението, съпровождащо откритието.

Рискува работата си като не се вслуша в шефа си, за да отиде в Луперкале. Какво ли щеше да рискува за Атлантида?

Нямаше и съмнение, че наистина съществуваше. Не и след видението. Или поне е съществувала преди хиляди години. Виденията на Кийли никога не грешаха.

И все пак, увереността, че все още е там, за да бъде намерена, бе въпрос на логика и вяра. Логиката никога не е била силната ѝ страна. Казваше ѝ да си седне на задника и да изпрати Лиам до вратата.

Но Атлантида! Дори самата мисъл прогонваше умората от часовата разлика. Шансът, че беше повече от една трескава фантазия, мечта на всеки един археолог, историк или учен по целия свят, си

струваше преследването. Знаеше, че е взела решението си в момента, в който бе видяла кристалните кули.

Дразнеше я фактът, че е готова да се даде толкова лесно, най-вече, след като така я удари под кръста с номера със сапфира.

— Ще ви дам отговор след четиридесет и осем часа — каза тя решително.

Очите му светнаха развеселени.

— За съжаление, се нуждая от отговора ви в следващите четиридесет и осем секунди или ще изтрия спомените ви за тази ни среща, след което ще се заема със следващия археолог от списъка си. Мъж на име Лойд, ако не се лъжа. Може и да не притежава дарбата ви, но... — Той остави заплахата неизказана.

Кийли мигновено бе обхваната от побъркваща ярост, която изгори и последните останки от шока ѝ. Д-р Лойд винаги бе един от първите, които правеха снизходителни коментари за нейната „женска интуиция“, най-често от първия ред в публиката, на социални срещи, където представяше важни документи.

Обикновено, докато правеше това, гледаше втренчено в гърдите ѝ.

Нямаше начин да допусне непохватните му ръце в близост и до най-дребното петънце мръсотия в Атлантида. Сложи ръце на хълбоците си и погледна към Лиам.

— Лойд! Та той не може да изкопае дори хартиена торбичка. Теориите му относно... — гласът ѝ затихна, когато на лицето му се изписа усмивка, която не успя да потисне.

Играел си е с нея през цялото време.

— Добре. Браво. Не е много благородно като за върховен жрец, но върши работа. Много добре, господин Лиам. На ваше разположение съм. Само трябва да взема оборудването си и да се погрижа за няколко лични неща.

Той поклати глава.

— Що се отнася до личните ви дела, ще ми дадете списък и всяка една задача, която трябва да свършите ще бъде препращана на стюардите ни. Оборудването ви вече е готово, смятам, че в чантата на пода се намират всичките ви инструменти.

— Как...

Наведе се и вдигна тежката ѝ чанта, сякаш изобщо не тежеше. Може би с такива мускули като неговите наистина беше така.

— Асистентката ти беше много полезна.

— Сигурна съм, че е била след като е оплакнала окото.

Порочна усмивка се настани на лицето му и приликата с върховния жрец от видението ѝ стана още по-осезаема.

— Смятам, че терминът е „адски секси“. Може да ми го разясниш по време на пътуването ни.

— Разбери го сам — измърмори тя докато взимаше ръкавиците си и когато ги сложи на ръцете си, огледа офиса си за последно. — На ваканция съм, няма да липсвам на никого. Води, Макхоти.

Мъжът вдигна вежда.

— Прощавай?

— Да. Да, трябва да поискаш прошката ми — отвърна тя, но нямаше намерение да се заяжда с него. Докато следваше Лиам, Кийли се замисли в какво се забъркваше, но не можеше да възпре тръпката вълнение.

Атлантида.

Самата тя я бе видяла, а виденията ѝ никога, никога не лъжеха.

Това бе приключението на живота ѝ и беше само нейно. Едва не се засмя на глас, като си представи израженията на лицата на всичките психолози, които родителите ѝ бяха наемали.

Свърхразвито въображение, граничецо с психоза, как ли пък не. Д-р Кунц, отивам в Атлантида.

ГЛАВА 8

Бостън

Алексий гледаше втренчено към Бренан, който продължаваше да реди заплахи за убийства като молитва.

— Убий ги! Убий ги всичките.

Бренан вдигна ръце, насочвайки смъртоносните си звезди към група хора, сгущени и треперещи в ъгъла. Това му движение накара Алексий да се раздвижи. Той претича през стаята и хвана Бренан за раменете, като с периферното си зрение забеляза, че Кристоф заема отбранителна позиция пред хората.

За да защити хората, от Бренан. Побъркана работа.

— Бренан! Спри веднага! — извика Алексий и докато все още държеше воина за раменете, го разтърси. Бледозеленият цвят в очите на Бренан го нямаше — на негово място се бе настанил сребрист огън. И когато погледна към Алексий, по лицето му не се виждаше дори и един знак, който да покаже, че го разпознава.

За секунда, макар че съзнанието му отказваше да приеме тази идея, Алексий си помисли, че ще трябва да се бие с мъжа, който бе спасяват живота му безброй пъти. Ръцете на Бренан се стегнаха и той се опита да се измъкне от хватката на воина. Стисна очи много бавно и когато ги отвори те се бяха върнали обратно към зеления си цвят. Тогава започна да разсъждава трезво.

— Алексий? Какво... — гласът на воина заглъхна, когато съзнанието му изплува зад дълбините в очите му. — Лидерът? Къде е той? Избяга ли?

Алексий пусна приятеля си и отстъпи, все още неспокоен, като постави ръце на дръжките на кинжалите си.

— Не точно!

Кристоф се запъти към тях с меч в пълна готовност, но с усмивка на лице.

— Направи го на пух и прах. Което по принцип бих преживял, но този ни трябваше жив, за да разберем дали знае нещо за Джъстис.

Какво си мислеше?

Един от хората се надигна несигурно на крака и си пое дълбоко въздух, като се опита да си възвърне поне някакво подобие на контрол. Приличаше на морска крава и Алексей се почуди, защо само грозните хора участваха в секти, в които трябва да са голи.

Красивите без съмнение имаха за вършене по-приятни занимания. Испита срам като се има предвид колко такива събирания бе посетил през последните четири месеца.

Морската кравя наметна слой на помпозност като наметало и пречисти гърлото си с драматична нотка. Може би бе началник на някоя индустрия, когато, разбира се, бе облечен. Ако можеше бордът на директорите му да го видят сега.

Погледнете тук, вие тримата. Не знам какво си мислите, че правите, но това е частно парти, така че ще се обадя на...

— Я да млъкваш, малка пишка — озъби му се Кристоф. — Нека ти дам един съвет, отсега нататък е по-добре да стоиш с гащи. — Почти небрежно махна с ръка по посока на мъжа, на когото му притъмня и тихо падна на земята в безсъзнание.

Алексий хвърли поглед към Кристоф и не се изненада, когато видя очите на воина да светят в тъмнозелено, със силата на мощта, която преминаваше през него.

— Мамка му, а защо докато сме тук, не се погрижим за всичко? — измърмори Кристоф. Пое си дълбоко въздух и вдигна ръце във въздуха, като през това време прошепна древно заклинание, след което направи жест сякаш почиства мястото. Като вълна, която се разбива в брега, хората в стаята паднаха много грациозно на пода.

Алексий присви очи.

— В безсъзнание са, нали? Нали не си убил всички хора в тази стая?

Кристоф се разсмя.

— Хей, тази идея никак не е лоша. Какво? Тридесет идиота по-малко, които да защитаваме от тях самите.

Алексий едва не изръмжа в негова посока.

— Глупак, ако си...

— Спокойно! Просто ги приспах за известно време. Но ще се събудят с ужасен махмурлук. Това е най-малкото, което можах да направя.

Бренан прибра звездите в един от тайните джобове на якето си и се загледа в кървящите рани на ръцете си.

— Какво се е случило? Защо кървя? Наистина ли съм убил единствения вампир, който можеше да ни помогне да намерим Джъстис?

Алексий издиша шумно и отвърна.

— Да. Уби го. Изпадна в някакъв срыв и се побърка — повтаряше, че хората трябва да умрат. Ако не греша, голямо количество емоция ти се стовари на главата.

Бренан вдигна вежда, но освен това нямаше и най-малка следа от изненада, която да помрачи спокойствието, върнало се на изражението му.

— Невъзможно. Не съм усещал никакви емоции от хиляди години.

Треперещ, но решителен женски глас, идващ от най-далечния ъгъл на стаята, ги прекъсна.

— Тогава си много добър с преструвките.

Воините обърнаха лица към заплахата едновременно и насочиха оръжията си към фигурата, която ги наблюдаваше зад големия червен кожен диван. Човешка жена, облечена в нищо друго, освен разкъсан плат, се изправи и вгледа в тях предизвикателно. Косата ѝ бе заплетена около рамената ѝ, едното ѝ око бе подутото и в синини, сякаш бе удряна силно в лицето. Независимо от състоянието, в което се намираше, тя притежаваше покоряваща красота, която привлече Алексий и го караше да желае да ѝ помогне по някакъв начин.

Вдигна брадичка и огледа всеки един от тях поотделно.

— Освен ако не съм чула добре или съм луда, мисля, че споменахте, че сте от Атлантида и мразите тези чудовища точно толкова, колкото ги мразя и аз. Какво ще кажете да направим сделка? Вие ще ми помогнете да напиша статията на живота си, а аз ще ви помогна да намерите приятеля си.

Кристоф отново се засмя и свали меча си.

— Да бе! Ти си гола, пребита, намираш се в тази стая и очакваш да ти повярваме, че си репортер. И ти като останалите си побъркана и извратена.

— Може и да е така — бавно каза Алексий.

Но защо тя е единственият човек, който е в съзнание?

Бренан издаде странен ръмжащ звук и тръгна напред, но Алексей протегна ръка, за да го спре. Бренан спря на място, но не отмести поглед от жената.

Тя поклати глава. Дългите ѝ пръсти стискаха здраво тънкия плат, който държеше пред гърдите си.

— Не, вие не разбирате. Аз съм...

— Всичко е наред — успокои я Кристоф похотливо. — Споменах ли, че си падам по побъркани и извратени неща. Определено трябва да се опознаем по-добре някой път.

Ръмженето, излизащо от устните на Бренан, се превърна в рев и тогава той се освободи от хватката на Алексей, после изблъска Кристоф в другия край на стаята.

— Вие не разбирате — повтори жената, а в гласа и се долавяше съвсем малко раздразнение, но и същата решителност, докато погледът ѝ се местеше между воините. — Аз работя за Бостън Хералд. Знам къде е приятелят ви. Чух ги да си говорят, че той се намира на място, което те наричаха Пустошта.

Алексий изруга.

— Ако Джъстис наистина е там, не можем да се надяваме да го намерим. Единственият начин е...

— Черна магия. Имам познати. Вижте, нека да намеря дрехите си и да се опитаме да поговорим. Името ми е Тиарнан Бътлър и съм... — внезапно спря на средата на изречението, зави ѝ се свят и започна да пада. Или магията на Кристоф току-що я бе връхлетяла със закъснение и не показваше колко е ранена, или преживяваният шок най-накрая ѝ се отразяваше.

Преди Алексей дори да успее да се помръдне, Бренан прекоси разстоянието, като метеоритен дъжд, минаващ през мъгла. Хвана жената и я вдигна на ръце, след което се обърна с лице към Алексей и Кристоф, оголил зъби. Онзи гняв и омраза отново бяха на лицето му, борейки се с чистите и смъртоносни емоции, като изваден меч.

Чувства, които Алексей никога не бе виждал Бренан да показва.

Но пък определено ги бе виждал на друг. Когато принц Конлан погледнеше към Райли, бъдещата си съпруга.

Собственически инстинкт.

— По дяволите! — измърмори отново.

— Бренан, пусни горката човешка жена на земята — каза Кристоф ухилен, все едно за него всичко бе шега. — Тя е...

— Моя — отвърна му Бренан решително. — Тя е моя. Доближиш ли се до нея, ще умреш.

Алексий свали мечата си и го прибра в ножницата, след това въздъхна и погледна нагоре към тавана.

— Супер. Просто отлично. И така имаме окървавени хора в безсъзнание, Джъстис вероятно е в Пустошта, а Бренан губи мъничкия си ум. Добре дошли в моя кошмар.

Леден въздух премина през стаята и прие формата на върховния жрец на Посейдон. Аларик, облечен в черно — видът му бе облекчен единствено от блестящата сребристокзелена светлина в очите му, символизираща неговата сила — прецени ситуацията само с един поглед.

— Извадил си късмет, воине. Специалист съм по кошмарите.

Аларик вдигна ръце и запрати пулсираща синьо-зелена енергийна сфера директно към Бренан, който полетя във въздуха, все още държейки жената. Но той, независимо под влиянието, на каквато и да е черна магия, която предизвикваше гнева му, не можеше да се сравнява с Аларик. Блестящата светлина обгради воина и пленницата му, и ги снижи надолу, докато не се озоваха на няколко сантиметра от пода, неспособни да помръднат.

Аларик наклони глава и Алексий се забърза, за да вдигне жената, която се намираще в обятията на Бренан. Веднага след като я измъкна, замръзналите мускули на воина се отпуснаха. Внимателно я положи на канапето и придърпа плата на облеклото ѝ, за да закрие извивките ѝ, които се бяха разкрили при преместването. Беше прекрасна, но водеше със себе си бедите.

Защо тези двамата винаги действаха заедно, когато бяха замесени жени?

— Какво се е случило тук — попита Аларик.

Алексий го вкара в крак със ситуацията.

— И така, тази Тиарнан, каза, че знае начин да намерим Джъстис, но се нуждаем от черна магия — завърши Алексий. — Какво мислиш?

Аларик затвори очи за няколко секунди, след това бавно поклати глава.

— Посейдон отказва да ми даде съвет как да разреши този проблем, но знам, че само магия, свързана със смърт може да отвори Пустошта. Трябва да решим в движение, но Конлан и Вен няма да се успокоят, докато не спасят своя... брат.

— Все още не мога да повярвам, че Джъстис им е брат — каза Кристоф. — Доста невероятна тайна е криел през годините.

— Така работи проклятието му — отвърна Аларик. — Бе прокълнат никога да не разкрива тайната си, освен ако не иска да убие всяко живо същество, което е чуло истината за произхода му.

Алексий тръсна глава.

— Но той не уби никого, който го е чул по време на последната битка с Калигула. Никога не съм си мислил да те попитам, дори и след като го търсим толкова време. Какво се случва, когато развалиш проклятие?

Очите на Аларик помръкнаха, зеленият цвят потъмня, докато не стана катраненочерен.

— Умиращ, Алексий. Умиращ или полудяваш напълно.

— Тогава какво търсим? — попита Кристоф, но подигравателната му усмивка и настроение се бяха изпарили. — Какво ще намерим, ако някога успеем да открием находдението му?

— Това е въпрос, чиито отговор дори и аз се страхувам да дам — отвърна му Аларик. — И Посейдон няма да отговори на въпросите ми.

За няколко минути стаята потъна в тишина, докато времето и ужасяващите отговори увеличаваха напрежението между тях. Аларик поклати глава и посочи към празното пространство през счупения прозорец. На мястото започна да се образува преливаща от цветове овална форма.

— Сега ще се върнем в Атлантида, където ще се опитам да разбера каква е тази тъмна сила, която е взела превес над Бренан.

— А жената? — попита Алексий, докато все още я гледаше.

— Тя също идва, трябва да разберем какво точно знае.

След тези думи, Аларик влезе в портала и Бренан все още замръзнал на място, мина през него като дърпан на каишка.

Кристоф огледа мястото за последен път и попита:

— Как ли ще си обяснят станалото, след като се събудят?

Скочи в портала, докато все още се смееше, като остави Алексий последен. Той вдигна Тиарнан и я пренесе. Докато прекрачваше прага

на портала погледна към бледото ѝ посинено лице.

— Милейди, надявам се, че казвате истината. Защото, ако скоро не намерим Джъстис, след това само Посейдон може да му помогне.

Докато порталът се затваряше зад него, думите на Алексей, думи, които бяха светотатство, ехтяха в мрака.

— А боговете? Нека си остане между нас, невинаги може да се разчита на тях.

ГЛАВА 9

Пустошта

Използвай всичките си сетива, повтаряше забравеният глас от древното минало в съзнанието на Джъстис. Бореше се да изпълни заръката, призовавайки невероятната си воля, за да превъзмогне поражението.

Прецени състоянието си:

Зрение — бесполезно, след като бе погълнат от мрака на Пустошта.

Мирис — никаква ценна информация. Нищо ново — само вонята от изгнили трупове. Медният аромат се носеше във въздуха.

Слух — сумтенето и стенанията се чуваха по-силно, по-близо все повече и повече нетърпеливо. Обитателят на мрака, достигаше целта си.

Спомен за глас — подигравателен. Не, не бе такъв; привързаност и приятелство.

— И така Джъстис, просто ще си седиш там и ще мислиш за чудовището или ще му сригаш задника?

Мускулите на лицето му, отдавна неспособни на движение, оформиха нещо подобно на усмивка. Бастиан. Приятел. Брат. Дом.

Дрезгав звук излезе от гърлото му. Думите му разцепиха тишината. Проявяваше неподчинение близо до падението си.

Той беше Джъстис и се прибираще у дома.

— Ще... те... сригам — изръмжа. Докато бойните викове продължиха, нещо липсваше. Щом светлината водеше към чудовището, всичко беше наред.

— Ела при мен тогава. Ела и умри.

Чудовището изръмжа, отговаряйки на предизвикателството. Груб и дрезгав шум в комбинация с мокри, наподобяващи смучене звуци. Вестители на алчност и ненаситен глад. И още по-лошо, някъде в нечленоразделните звуци се чуваха и думи; изопачени, объркани. Думи, изречени от някой, който е забравил как да говори.

— Толкова дълго, противнико. Толкова дълго чаках да се наситя с плът, кръв и страх. Предизвикай ме, умолявам те. Предизвикай ме и смъртта ти ще е по-сладка — изказа се съществото като произнесе думите накъсано.

На Джъстис му отне няколко минути да осъзнае, че съществото говори на древногръцки и да формулира отговора си. За момент, хванат в капана на мисълта и действието, Джъстис го съжали.

— Колко? От колко време си затворено тук, създание?

Последва дълга пауза, докато съществото не отвърна.

— Вече не усещам времето, човеко. По-дълго от самата реалност. Няма нищо друго, освен кръв.

Преди съжалението да се превърне в съпричастност, съществото скочи и се озъби с животинска ярост.

Джъстис реагира — тялото и умът му се задвижиха моментално благодарение на годините, прекарани в тренировки. Вдигна ръка назад и се опита да хване дръжка на меча си, като до преди малко не подозираше, че все още е прибран на гърба му.

Изглежда, че не го е лишила от оръжието му. В очите ѝ бе толкова незначителен, че не представляваше каквато ѝ да е заплаха. Щеше да ѝ покаже колко много греша.

— Нека да потанцуваме, чудовище — изръмжа Джъстис с цялата сила на гласа си. — В името на Атлантида.

В следващата секунда чудовището го удари като го заби в камъните под него, а той дори не подозираше, че се намират под краката му. Чудовището изобщо не тежеше. Доста смущаващо, но нападателят му изглеждаше като човек. Но не по звуците, които издаваше. Що за същество издаваше подобни звуци?

Джъстис се претърколи, за да може да си върне меча и се изправи веднага на крака. Държейки меча с две ръце, воинът тръгна напред. Грубата сила трябваше да е достатъчна, мракът обезличаваше елегантността. Определяйки разстоянието по накъсаните стенания на чудовището, мъжът направи две крачки напред и заби острието на меча в целта си, а яростта му увеличи силата на проникването.

Чудовището изкрещя и размаха тояга с големината на ствола на дърво, за да отклони острието, като удари Джъстис и може би пукна няколко от ребрата му. Но те щяха да заздравеят, стига само смъртта да

бъде победена. Джъстис натисна по-дълбоко, използвайки цялата си тежест в опит да промуши опонента си.

Ревящи остри викове, които изгаряха ушите на атланта като киселина, показваха, че съществото е сменило тактиката. Зловонният дъх бе единственото му предупреждение. Войнът се дръпна назад секунда преди съществото да затвори челюстта си.

Частица хумор проблесна в съзнанието му, въпреки мрака и смъртта, които обитаваха Пустошта. Сянка на мъжа, който беше преди да попадне тук.

— Придава напълно нов смисъл на израза „Не ми отхапвай главата“, нали?

Въпреки лудостта и приближаващата смърт, той се засмя.

Сякаш в отговор на забранения звук на щастие, сребристосини знаци на корпуса на меча, знаци, за чието съществуване не подозираше, се появиха и заблестяха. Първо слабо, а след това силата им се увеличи, докато не образува кръг около десетина метра в диаметър, който блестеше с кристалната сила на лунната светлина.

Съществото изглежда бе изпуснало тоягата си. Защиатаваше лицето си и се криеше от светлината и гледката промени нещо дълбоко в Джъстис. То бе хуманоид, може би някога дори и човек. Преди милиони години, преди мракът и лудостта да го завладеят. Мазната му мускулеста форма беше сгърчена и покрита с участъци от черупкови образувания, а единственото око, което можеше да види, бе бяло и следователно сляпо.

Светлината от меча изглежда го заслепяваше и то продължаваше да креци, докато писъците не се превърнаха в ридания.

Джъстис не можеше да го убие. Свали меча си, който продължаваше да блести със силата на новолуние. Светеше на място, което никога не е огрявано от луна.

— От колко дълго? От колко време не си виждал светлината?

Пресипналите стенания намаляха и колебливо спряха.

— Не зная. Анубиса ме намери на бойното поле, близо до смъртта, когато моят господар Александър бе победен в Тива.

Джъстис престопа крачка напред, силата на признанието бе по-голяма от тази на болката в ребрата му.

— Повече от две хиляди години? В Пустошта?

Дълга, потръпваща въздишка посрещна прозрението. Чакаше съществото да отговори.

— Бях смъртно ранен и тя ми предложи вечен живот. Не знаех, че ще бъда осъден за цяла вечност. Когато... отказах прегръдката ѝ, изпълнен със страх за душата си, тя ме хвърли тук, за да се превърна в по-голямо чудовище дори и от самата нея. — Дразнещо ридание отново разтърси съществото. — От тогава нито веднъж не съм виждал светлината. Независимо от това тя не ми позволява да умра. Само оръжие, притежавано от истински герой ще ме освободи, това гласеше проклятието ѝ. Но нито един герой няма да се намери на това място. Ето ме тук, както ти каза, повече от две хилядолетия. Неумиращ и неспособен да намери вечния покой.

Джъстис изпитваше едновременно както съжаление, така и отвращение и даде прибързана клетва, без да знае как и дали изобщо може да я изпълни.

— Аз съм воин на Посейдон, същество, и до известна степен съм смятан за герой. Двамата с теб ще избягаме от този ад — отново вдигна меча си, но този път с намерението да го използва като сигнален огън, а не като оръжие, след което огледа ъглите на мрака, който ги заобикаляше. Когато приключи, насочи поглед към врага си. — След като ще се борим заедно, няма да те наричам „същество“. Как се казваш?

Съществото, не, човекът свали ръка и присви очи към Джъстис. Лицето му се изкриви от нещо, което приличаше на надежда.

— Името ми? Не съм имал име от толкова време. — Хвана коленете си с ръце, привеждайки се леко, и започна да се поклаща напред-назад на земята, докато Джъстис не си помисли, че отново се е поддал на лудостта.

— Ако нямаш име...

— Фарнасий — отвърна той и устата му остана отворена, сякаш е направил откритие. — Името ми бе Фарнасий. Бях пехотинец при Александър Македонски.

Джъстис наклони глава.

— Дори и след толкова години, Александър Македонски се смята за най-великия военначалник на всички времена. Ти не си никакво същество, а истински воин. Аз съм Джъстис от Атлантида, Фарнасий. Нека заедно завземем Пустошта в името на Александър и Атлантида.

Подаде му ръка, а Фарнасий доста време я гледаше втренчено. След това гъркът посегна с измъчената си кокалеста ръка, а Джъстис внимателно я хвана и го изправи на крака.

Фарнасий си пое дълбоко въздух, след което тръсна глава и отстъпи назад, белите му очи все още изгаряха от ярката светлина на меча.

— Ароматът на кръвта ти. Все още ме привлича. Имам смътни спомени от това да съм човек и стоици като чудовище. Ами ако...

— Ти също си герой, Фарнасий. Спомни си Александър и черпи сила от неговия пример.

Командване. Да. Връщаше се при него. Той бе Джъстис от Атлантида и имаше приятели. Братя и воители. Дом. Болката разцепи душата му, когато си спомни проклятието, което бе развалил. Истината, която най-накрая бе разкрил.

Семейство. Имаше семейство. Братя. Вен и Конлан бяха негови братя и той трябваше да се върне в Атлантида. При семейството си. И ето, че още един замъглен спомен се върна при него, проправящ си път през булото в съзнанието, също както светлината на меча разкъсваше мрака в Пустошта. Извика през смях и Фарнасий се дръпна назад от него, а светлината, излизаща от меча блестеше дори още по-силно.

— Бебето! Фарнасий, аз ще ставам чичо. Трябва да намерим начин да се измъкнем. Веднага. Той внезапно спря да говори. Лице, нейното лице, проблесна през ума му. Кийли. Приливна вълна от нови сили премина през тялото му.

Трябва да намеря жената, която ми е писано да срещна.

ГЛАВА 10

Атлантида

Докато последните светлини от затварящия се портал трептяха, Алексей се замисли, че групата, която току-що влезе в Атлантида, е най-странната срещана някога. Усети как дробовете му се разширяват, сякаш казвайки му, че вече може да се отпусне.

Вече бе у дома.

Богато украсената мраморна платформа, на която стъпиха бе обградена със засадени на гъсто дървета, растения и цветя, каквито бе виждал извън Атлантида единствено в Амазонската джунгла. Изящни орхидеи в невиждани цветове, се простираха на метър и половина височина, цъфнали в невероятното количество в различни нюанси на лилавото. Нюанси, които само дворцовите градинари могат да назоват.

Дървета, натрупани със симфония от цветове, преливащи от топло кафяви, до блестящо сребристи клони. Докато бе в плен, точно тези градини бяха неговото убежище. Душата му напускаше тялото му и той си представяше как върви по пътеките в дворцовите градини, и болката, която причиняваха на тялото му не го достигаше.

— С нас ли си, Алексей? — саркастичният глас на Кристоф го откъсна от спомени, които Алексей не желаше да го навестяват отново и осъзна, че все още държеше, загърнатата само с един плат, посинена жена.

Аларик спря, лицето му бе сурово. Едната му ръка бе вдигната по посока на Бренан, който се носеше във въздуха зад него. Кристоф се усмихна на шестимата пазачи на портите, които леко се приведоха и заеха позиция, в очакване на предстоящите заповеди.

— Можете да се изправите — нареди им Аларик с тих, но излъчващ власт, глас. — Лорд Бренан временно е... обезвреден.

По-висшият от пазачите кимна на жреца.

— Както кажете. Да уведомим ли принца?

Аларик погледна в далечината и след това съвсем леко повдигна рамене.

— Принц Конлан и брат му са поели път насам. Може би сега, след като се намира в Атлантида, лорд Бренан ще дойде на себе си.

Алексий се върна две крачки назад, все още носейки Тиарнан, докато Аларик направи полукръг с ръка и прошепна под носа си древно заклинание. Бренан отвори очи и веднага зае бойна позиция като оглеждаше района за потенциална опасност.

— Атлантида? Как се озовах тук? Ксинон, човеците, жената?

Аларик внимателно престопа между Бренан и Алексий.

— Да, намираш се Атлантида. Може би ще бъдеш така добър да ни обясниш действията си спрямо тази жена?

Бренан бавно поклати глава.

— Не знам за какво говориш. Имаше много жени между *Отстъпниците*. Има ли някоя специална, която да изисква помощта ми?

Алексий, който се намираще зад Аларик, пристъпи напред, но все още бе на безопасно разстояние от воина. Тиарнан се свестяваше, като неспокойно се местеше в ръцете му.

— Да, може и така да се каже, Бренан. Тази, която обяви за своя и заплаши да ни убиеш, заради нея. Спомняш ли си?

Кристоф, който съвсем небрежно премяташе в ръцете си една зелена сфера от чиста енергия, погледна към Бренан.

— Спомени, моменти. Трябва да бие някакъв зверски гонг в този твой мозък, лишен от емоции. Нека да не забравяме и хората, които се опита да убиеш без видима причина. Не че съм против това. Според мен най-добрият човек е мъртвият такъв. Безмозъчни овце. Но, да, свещена мисия, бла-бла-бла. Нали?

Преди Алексий да успее да порицае Кристоф заради проявената наглост, Тиарнан отвори очи и погледна към него.

— Какво? О, да. — Пое си дълбоко въздух, като действието направи доста интересни неща с извивките ѝ, скрити под плата и когато отново проговори гласът ѝ бе доста спокоен, предвид ситуацията. — Би ли ме пуснал, моля? Мисля, че ми прилошава.

Алексий припряно я пусна на земята, а тя стъпи нестабилно и после клекна. Подпря се с едната си ръка на тревата, а с другата държеше оскъдното си облекло. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и изглежда успя да успокои нервния си стомах. Когато най-сетне вдигна глава, огледа воините, които бяха образували кръг около нея, също

наблюдавайки я. Бавно се изправи и отказа помощта на Алексей, който ѝ бе подал ръка, за да я вдигне. Брадичката ѝ се вдигаше все по-нагоре и по-нагоре, докато оглеждаше наоколо, зяпнала с отворена уста в знак на пълна възхита.

Алексий проследи погледа ѝ и откри, че се взира в почти прозрачния купол около Атлантида. Или отвъд него, към дълбоките и тъмни течения на океана, под които са скрити Седемте острова.

Най-накрая проговори с глас, дрезгав и завладяващ.

— Свети Пулицър, Батман. Това е историята на живота ми!

Жрецът присви очи.

— История, която може би няма да доживееш, за да разказваш — започна, но бе прекъснат от дълбоко, почти животинско ръмжене.

— Нараниш ли я, ще умреш, жрецо! — извика Бренан и се засили към Аларик с кинжали, насочени към него. — Тя ми принадлежи!

В пространството, измерено със скока на Бренан, едновременно се случиха три неща. Първо, Тиарнан се отпусна на земята, очите ѝ се разшириха и тя пребледня. Второ, Аларик отново вдигна ръка и хвана Бренан, приковавайки го на място. Трето, и най-неочаквано, един портал, който изобщо не приличаше на такъв, а по-скоро на прозорец, разкри съществуването си като светеше със светлина, не по-голяма от парче стъкло.

Докато наблюдаваха обаче прозорецът, или порталът се разшири до нужните размери, за да може един мъж да премине. Беше полупрозрачен по някакъв зловец начин, а гледката от него изглеждаше сякаш е от един от деветте кръга на ада. Червеникаво оранжева светлина мрачно пулсираше над скалист, безлюден пейзаж, който изглеждаше като създаден от изригващ вулкан или пък от игра на хвърляне на камъни от отегчени богове. Там нямаше нищо живо, нито дърво, растение, та дори и същество.

Забиха поглед в нещото, всеки един от тях извади меча си, готов за най-лошото. Алексей затегна захвата около дръжките на кинжалите си. Винаги готов за най-лошото, дори и живял през толкова много векове. За съжаление, обхвата на понятието „най-лошото“ с всяка година се увеличаваше.

— Изглежда като прозорец, който показва самата лудост — каза Кристоф, докато клатеше глава, отказвайки да повярва.

— И все пак, ако е лудост, има поне двама обитатели — отвърна Аларик и посочи горния ляв ъгъл на полупрозрачния портал.

Алексий успя да види две дребни фигури, които се движеха бавно някъде в далечината през трансформирания прозорец. Една от фигурите се движеше почти болезнено, но държеше някакъв предмет, от който струеше светлина.

— Това е меч — каза Алексий. — И виж. Виж плитката, която се клатушка зад него. Това е Джъстис! Трябва да е Джъстис!

Аларик се огледа наоколо, след това се приближи до пазачите на портите и нареди на двама от тях.

— Вие двамата, отведете Бренан в двореца. Ако трябва го носете на гръб. Сложете го в стаите за лечение и под никакви обстоятелства не му позволявайте да излезе от там — отсече той и Бренан се просна на земята в безсъзнание.

Пазачите се втурнаха напред, за да го хванат, но Аларик не изчака, за да се увери, че ще изпълнят нарежданията му.

— Ако това наистина е Джъстис, и в случай, че това, което човешката жена каза, е вярно, то гледаме право в Пустошта. Предположенията в тази ситуация са прекалено много, което никак не ме успокоява.

— Ами, ако е покварен? — попита Кристоф, ръцете му все още здраво стискаха дръжките на кинжалите. — Ами, ако води армията на Аноубиса? Как може да отвори прозорец директно в Атлантида? Куполът пази Седемте острова от черна магия.

Жената прекъсна предположенията им и се изправи на крака.

— Той е в Пустошта! — каза Тиарнан. — Видях как един добър човек плати с живота си за тази информация. Не заслужаваше това, което му причиниха — сълзите започнаха да се стичат от двете страни на лицето ѝ, но тя не им обърна внимание. — Вашият воин е там, и ако това е той, трябва да се подготвите за нещо много лошо.

Кристоф ѝ отвърна подигравателно.

— Да бе, сякаш ти вярваме, *Отстъпнико!*

Аларик го прекъсна само с един жест.

— Жено, той е прав, нямаме причина да ти вярваме. Когато разрешим ситуацията, ще научим повече един за друг. Дотогава, освен ако не разполагаш с повече информация, която да ни помогне да решим проблема, запази мълчание.

— Името ми е Тиарнан, а не жено — отвърна тя с открито неподчинение, но след това измърмори нещо, което звучеше като „Пулицър“ и наклони глава към Аларик. — Само още едно нещо и вероятно си наясно, след като си големият шеф по тези места. Единственият начин да се влезе или излезе от Пустошта е чрез магия, свързана с жертвоприношение, и не, нямам предвид животни — каза, потвърждавайки думите на Аларик от по-рано. — Човек трябва да умре, за да може друг да избяга от там — живот за живот. Така че, освен ако вие или той не планирате да жертвате някого, никой няма да прекрачи входа.

Кристоф вдигна един от кинжалите си и направи крачка към Тиарнан, устните му се изпънаха в опасна усмивка.

— Е, колко удобно, че имаме жертва, която вече е подготвена и няма къде другаде да ходи.

Алексий извади меча си и застана пред жената.

— Аз знам, че се шегуваш, но тя не. Млъкни и се отдалечи от нея, освен ако не искаш сериозно да ме вбесиш. Защото, Кристоф, имам, както някои биха го нарекли, катастрофално лош ден.

Смеейки се, Кристоф се завъртя, за да погледне отново през портала. Двете фигури се бяха приближили и почти можеха да различат чертите на мъжа, който водеше.

— Не може да е Джъстис — каза Алексий. — Мога да го разпозная дори и от по-далеч, и то само по походката. Никой друг не пристъпва с такава вродена арогантност като него, сякаш светът му принадлежи. Този мъж докарва прическата и плитката му, но тази бродеща походка не може да принадлежи на Джъстис.

Без да отмества поглед от портала, Аларик отговори тихо:

— Самият ти ходеше по същия начин, докато се лекуваше от причиненото ти от Аноубиса. Смъртоносните рани могат да унищожат дори и най-непоклатимата дързост.

Неспособен да измисли ясен отговор на произнесената от Аларик истина, Алексий стисна зъби и обмисли възможностите им. Докато наблюдаваха, двете фигури се приближиха до блещукация трансформиран прозорец.

— Добре, винаги си повтарял, че най-простото решение е вярното — успя да каже най-накрая.

— Думите са на Окам, но, да, така е — отвърна Аларик. — И какво искаш да кажеш с това?

— Имам предвид, че все още не сме се опитали да минем през това нещо. Може би е толкова просто, колкото да прекрачим прага.

— Да бе, защото няма шанс да паднем в капан, нали? — Кристоф извъртя очи. — И изобщо няма никаква възможност това да е игричка на Анубиса, гласяща „изпържете атлантите“.

— Жената, Тиарнан, е права. Ако тази гледка е към Пустошта, няма как да влезем, без да използваме черна магия за жертвоприношение. А аз не горя от желание да умирам, за да може да се осъществи това, нито пък да докосвам нещо, създадено от Анубиса.

Алексий се изкушаваше, независимо че досега жрецът никога не бе грешал. Джъстис бе повече от приятел, повече от брат.

Те бяха Воините на Посейдон и не изоставяха хората си.

Алексий бе прекарал последните месеци, докато търсеше безспирно Джъстис, мислейки какво ли са стрували на война вековете, прекарани в мълчание. Как развалянето на проклятието е разрушило съзнанието му.

Какво ли бе направила Анубиса, за да го измъчва допълнително. Мисловните щитове, които Алексий бе поставил, за да защитят съзнанието му от спомените, прекарани като неин пленник, поддадоха. Но воинът стисна ръце в юмруци, докато стените не се превърнаха отново в непревземаеми.

— Ще се опитам, Аларик. Ще пробвам тази бариера.

Преди Аларик да успее да го спре, Алексий долепи длан до наподобяващата вълни повърхност на портала. Бе връхлетян от ужасяващо количество енергия, което го запрати десетки метри назад. Докато лежеше на земята и премигваше, забеляза дима, но не и откъде идваше. Зашеметен и безмълвен, с въздух изтръгнат от дробовете, Алексий вдигна ръката, с която бе докоснал бариерата. Сетивата му крещяха от болка, сякаш бе държал ръката си в най-горещия огън, в най-дълбокия от деветте кръга на ада. И ето че имаше само остатъчни наранявания: почернели пръсти и пушеци нокти. Независимо от това димът ставаше по-силен.

— Глупак — изръмжа Аларик. — Трябва ли да се обръщам към теб като към един от най-неопитните и необучени воители? — Жрецът вдигна ръка в жест, сякаш разрязва въздуха над Алексий. Струя ледена

вода се стрелна във въздуха и удари воина през лицето, обливайки главата му.

Алексий скочи от земята, като се препъна няколко пъти, докато изтриваше водата от лицето си.

— Това пък за какво беше?

Кристоф започна да се смее.

— Косата ти гореше, мой човек. Аларик вероятно не е искал да обезобрази и другата страна на красивото ти лице.

Алексий почти неволно наведе глава, така че мократа му коса да падне напред и да закрие грозно белязаната лява част на лицето му.

— Един ден ще прекалиш, Кристоф — изръмжа в негова посока. — Тогава аз ще бъда този, който ще ти даде урок.

Тиарнан, която почти бяха забравили, прочисти гърлото си.

— Не искам да ви развалям купона, но приятелят ви се приближава. Ако все още може да се нарече ваш приятел, след като е прекарал известно време в Пустошта. И какво е онова нещо, което го следва?

Алексий отново се приближи към портала и видя това, което бе станало болезнено ясно през последните няколко минути.

— Джъстис е! — изкрещя.

Усещането по врата му, подобно на лазене на мравки, бе единственото, което го предупреди преди върховният им принц Конлан и брат му, лорд Венджънс, да си проправят път към портала. Напрежението на практика вибрираше около тях, когато двамата за първи път видяха Джъстис. Воинът бе обявил, че е техен брат малко преди доброволно да стане жертва на богинята на вампирите. Джъстис бе спасил живота на Вен и този на певицата на скъпоценни камъни — Ерин, която бе избраницата на Вен и лечител. С тази жертва, също така спаси живота на нероденото дете на принц Конлан.

Лорд Джъстис бе герой.

Въпреки това, може би се бе превърнал в предател. Нямахше начин да са сигурни, преди Аларик да го провери.

Сякаш прочел мислите на Алексий, жрецът тихо и много бързо обясни настоящата ситуация на Вен и Конлан. Тъмносините като обсидиан очи на Конлан се спряха на Тиарнан и той учтиво ѝ кимна.

— Ако казвате истината, лейди, ще бъдете възнаградена. Ще бъдете добре дошла в Атлантида.

Странно изражение, близо до мръщене, премина през лицето ѝ, след като чу думите му, но само кимна в отговор.

Вен хвърли поглед към Алексей и Кристоф, с който им нареди да я държат под око. Самият той едва я забеляза — цялото му внимание бе насочено към портала и черната му магия.

— Истина, награда, да, каквото ѝ да е. Но засега искам да попитам, какво, по дяволите, ще правим?

Аларик приключи разказа си, а Вен постави ръце на дръжките на кинжалите си.

— Черна магия с жертвоприношение! Шегуваш ли се с мен? — извика през смях. — Просто страхотно! Най-накрая намерихме Джъстис и то жив, а трябва да убием, за да си го върнем.

Принц Конлан изглежда брат си.

— Никой няма да умира днес — сопна се той и насочи вниманието си към Аларик. — Какви са възможностите ни?

— Ако имах каквото и да е идея, вече щях да съм ви осведомил — отвърна жрецът, гласът му бе така леденостуден, че Алексей се запита как Конлан не е замръзнал. Аларик бе свикнал да разрешава всеки проблем и да има право на последната дума по време на криза. Алексей осъзна, че жрецът се побъркваше, защото не можеше да се справи със сегашната.

— Може би — предложи Кристоф, — след като Джъстис е този, който отваря такъв портал за първи път в историята на Атлантида, има някаква идея.

— Какво е онова нещо, което го следва? — попита Вен.

— Леле, ще ми се аз да бях попитала първа! — сухо подметна Тиарнан.

Алексий не успя да потисне усмивката си. Тази жена притежаваше кураж, поне това можеше да ѝ се признае.

Докато двамата се приближаваха, все повече се разкриваше фигурата, която следваше Джъстис. Изглеждаше като човек, но противно деформиран. Докато следваше стъпките на воина, рядко вдигаше глава, вместо това гледаше пътя пред себе си.

— Може би сме късметлии — добави Кристоф.

— Може би Джъстис си е довел жертвата.

Единствено лек проблясък в периферното им зрение, бе предупреждението, което получиха преди от другата страна на

мраморната платформа да се отвори атлантски портал, който започна да трепери и да се увеличава в обичайната си яйцевидна сфера.

С потенциална опасност от две страни, Алексей се затича и застана пред Тиарнан с извадени кинжали. Принц Конлан и останалите воители също заеха бойна позиция, а Аларик призова силите си, издигайки се върху облак от синьо-зелена енергия.

Докато от едната страна Джъстис приближаваше, от другия портал излязоха двама души.

Алексий разпозна Лиам, един от най-опасните и ефективните воители на Посейдон, който водеше още една човешка жена със себе си. Тази имаше огненочервена коса и най-наситено зелените очи, които някога бе виждал у човек. Бе облечена небрежно и притискаше към гърдите си износена раница. И странно, по негово мнение, носеше ръкавици. Лиам гледаше към нея, докато минаваха през портала.

— Добре дошла в Атлантида, д-р Макдърмът — каза й.

Зашеметяващите очи на жената се разшириха и челюстта й се стегна, но не показа следи на притеснение при гледката на няколко въоръжени воители и полугола жена. Просто премигна няколко пъти и помахна на останалите, след което погледна към Лиам.

— Да си призная, г-н Макхоти, това е едно от най-интересните ми партита за посрещане.

ГЛАВА 11

Атлантида

Дългите години, изпълнени с болка и горчив опит, бяха научили Кийли как да изглежда спокойна на повърхността, докато отвътре трепереше от напрежение. Този момент изглеждаше като грандиозния финал на тази ѝ практика. Изпит за докторска степен върху поддържане на реда по време на хаос.

До момента не я бяха късали и не възнамеряваше да се случва сега. Какво би направила Гертруд Бел? Не, че най-известният археолог в историята някога е трябвало да се изправи пред Атлантида, но може да се каже, че срещата ѝ с Лорънс Арабски се доближава поне малко до ситуацията, в която Кийли се намираше.

Дискретно си пое дълбоко дъх, докато с поглед изучаваше групата пред себе си. Въоръжени мъже и жена, цялата в синини, носеща... тога... парцал, стояха сякаш нелепо на най-наситено зелената трева, която някога бе виждала. Нефрит, който преливаше в изумруд, а от там в синьо-зелено.

След това? Удивително. Алиса бе паднала в заешката дупка и всичко около нея бе невероятно. Стояха на износена, кръгла платформа, близо до ръба на същия този купол, който бе видяла във видението си.

А през купола се виждаше океанът, в най-тъмното синьо. За секунда я завладя клаустрофобия, научният ѝ ум изчисляваше водното налягане на кубичен метър, а също така натискът над купола.

Широколистни дървета, образуващи малки горички, красяха краищата на поляната, а в далечината ясно можеше да види върховете на елегантните куполи и красивите кули, които бе съзряла във видението си.

Независимо от добре отмерените си вдишвания, хлъцна няколко пъти.

Атлантида.

Наистина съм в Атлантида.

Или на място, което никога не би могла да види, или да си представи. Невероятно. Дори ароматът бе различен. Нежни флорални мотиви, примесени със свежото ухание на зеленина. Растителният и животинският свят, представени, както бяха описани в древния хедонизъм.

Само че, това място бе истинско.

В този момент Лиам държеше нещо, което до болка наподобяваше на кинжали от древността, и все пак си нямаше никаква идея къде ги е криел досега. Вероятно ги бе скрил под дрехите си. Не че в портала имаше детектор за метал. Впечатлена от видяното, отново погледна към кинжалите. Сложно извитата спирала на дръжката вероятно датираше от...

Концентрирай се, идиотке. Точно сега не е моментът да изучаваш оръжия от древността, след като точно такива са насочени в твоята посока, от мъже, които определено знаят как да ги използват.

След срещата с Лиам, би трябвало да е подготвена, но какво ли можеше да я подготви за това? Петима извисяващи се мъже, всеки следващ по-разкошен и опасен от предишния.

Плюс това, необходимата девойка в беда се намираше зад тях.

— Имам чувството, че съм се озовала на снимачната площадка на филм — претраши се да каже на глас, с надеждата да разсее напрежението, което висеше във въздуха. — Кой от всички вас ще се притече на помощ на беззащитната дама?

Принуди се да се усмихне и кимна в посока на посинената жена, направи го по такъв начин, сякаш за нея е нещо нормално да се намира в стая с въоръжени мъже, около полугола жена. Жена, която или бе сериозно пребита, или пък бе претърпяла инцидент с кола, докато бе облечена в парцал.

Много жени излизаха на разходка с кола и не носеха нищо друго, освен дрипи. И нека да не забравяме, че се отнасяше за разходка до Атлантида.

Дали имаха коли? Преди да успее да огледа района и да намери доказателство за транспорт в Атлантида, леко облечената жена изсумтя, а устните ѝ се извиха в половинчата усмивка.

— Тиарнан Бътлър, нито съм в опасност, да не говорим за девойка — в гласа ѝ се долавяше хумор, който изобщо не бе подходящ

за жертва.

Тогава трябваше да е нещо друго.

Напрежението около Кийли малко се разсея и тя се усмихна.

— Кийли Макдърмът, през последните няколко години жителка на Охайо. Давайте, кестени^[1], давайте!

Антропологичните изследвания бяха страхотно допълнение към образованието ѝ като археолог. Комбинацията им беше превърнала Кийли в проникателен познавач на езика на тялото. Почти незабележимото намаляване на напрежението в стойката на мъжете сигнализираше, че може би, само може би, тя нямаше да свърши, нанизана на върха на някой от мечовете им.

Един мъж пристъпи напред. Беше също толкова висок като Лиам, към метър и осемдесет, с коса също толкова мека и черна. Мъжът притежаваше непогрешима осанка на човек, свикнал да раздава команди, но не можеше да не забележи и аристократичните му черти. Някакъв водач или лидер. Беше също толкова опасен и красив като оръжията, които носеше, но бе скромно облечен с тъмносиня риза и черни панталони, а много щеше да му подхожда да носи кралска роба или униформа на адмирал.

— Аз съм Конлан, върховен принц на Атлантида — каза и тя усети как малката топлина, породена от очакването, се сблъсква с пламъка в душата ѝ. — Добре дошла сте, д-р Макдърмът! Както сама можете да предположите, съдейки по външния ни вид, не сме подготвени за гости — дълбокият му глас бе изключително учтив и изненадващо спокоен, сякаш прекарваше времето си постоянно с въоръжените си до зъби приятели.

Което, по нейни сметки, бе точно така.

Преди да му отговори, Конлан насочи вниманието си към Лиам, като напълно забрави за нея.

— Моля, заведи д-р Макдърмът и г-ца Бътлър в двореца.

Вторият мъж, който досущ много приличаше на принца, пристъпи напред, клатейки глава.

— Ще бъде по-добре, ако Лиам остане. В зависимост от това, което следва Джъстис и дебне от Пустошта, ще се нуждаем от още един чифт кинжали.

Лиам се поклони и на двамата.

— Принц Конлан, лорд Венджънс, за мен е чест да ви служи. Мисля обаче, че трябва да знаете, че д-р Макдърмът видя Нерей, когато получи видение, предизвикано от допира ѝ със сапфира.

— Имаш предвид, когато ми го навря в ръцете, за което несъмнено трябва да си поговорим — добави Кийли, като прекъсна рапорта на Лиам. — Воин или не, трябва да знаеш, че след засадата, която ми спретна не бях много ентусиазирана да приема поканата.

Онзи, когото Лиам бе нарекъл лорд Венджънс се засмя, а смехът му го превърна от заплашителен воин в истински, могъщ мъж. Всеки един от тях излъчваше сексуален магнетизъм и Кийли се запита, дали не е попаднала в измислен свят, предназначен само за жени, които са сами от доста време.

— Да, Макхоти. Грешката определено е твоя — продължи Вен като прекъсна замаяните ѝ размисли. — Жалко, че нямаме време да разберем цялата история. — След това се обърна към нея. — Наричай ме Вен, може ли аз да се обръщам към теб с Кийли?

— Разбира се.

— Страхотно. Но сега не е моментът, Кийли, като археолог предполагам, че си добра в намирането на разни неща. Завърти глава на север. Всъщност, просто върви напред към групата въоръжени мъже, които идват към нас. Виждаш ли ги?

Тя кимна, мислейки, че той има предвид слабата мъглявина от лявата страна на пътя, обграден с дървета. Зрението на атлантите вероятно е по-добро от това на хората.

— Вземете със себе си и г-ца Бътлър, ако е възможно — добави принцът, след което заедно с останалите воители се обърна към странно трансформираното огледало.

Лиам ѝ се поклони, проявявайки безупречни обноски, независимо от опасността, която ги дебнеше.

— Благодаря ви за съдействието, д-р Макдърмът. Скоро ще...

Воините, намиращи се пред огледалната форма, закрещяха и ги прекъснаха. Силен тътен, подобен на гръм, премина през земята като при слабо земетресение. Кийли и преди бе преживявала срутвания и притежаваше инстинкти на археолог и здравословен страх, към всичко, което би могло да донесе тонове мръсотия, които да се строполят на главата ѝ.

За разлика от предишните пъти, сега бе на земята и оглеждаше мястото за потенциални нестабилни постройки, които могат да паднат и да ги смажат. След като не видя такава, погледна към Тиарнан и забеляза, че лицето ѝ е бяло като платно, а синините ѝ изпъкваха още повече на бледото ѝ лице.

— Няма много земетресения там откъдето идваш, а? — попита, като отиде до жената. — Може би трябва да последваш съвета им и да се размърдаш.

Тиарнан вдигна трепереща ръка и изтъкна.

— Точно това искам — каза тя. — Но изглежда, че мъжът от другата страна се е насочил към теб.

Кийли се завъртя, за да може отново да погледне към блестящото огледало, прозорец, или каквото там беше. Когато го съзря, ахна и отстъпи една крачка назад. Защото мъжът, който виждаше през портала, покрит с кръв, мръсотия, ако не и нещо по-лошо, ръмжеше като диво животно. Съзнанието ѝ отбеляза детайлите, макар и да се дръпна, когато го съзря. Дългата му, покрита с мръсотия плитка се размяташе, докато тичаше към нея. Мечът му, готов за атака, блестеше с ледена светлина, излъчвана от символите по острието. Той се приближаваше, минавайки през място, което не съществуваше в реалността, а по стъпките му вървеше създание, приличащо на таласъм.

Независимо че не можеше да го чуе, защото бариерата явно бе звукоизолирана, мъжът очевидно крещеше. Зловещата тишина, идваща от образа, си противоречеше с доказателствата, които ясно се виждаха: устата му бе отворена, зъбите показани, мускулите по врата му — изпънати, докато крещеше безгласно. Или поне, безгласно за всички тях отвъд бариерата.

И тогава забеляза последния детайл и нейното добре обмислено, безпристрастно, научно наблюдение се срина по силата на този факт. Хищникът, ужасяващият нападател, не обръщаше внимание на въоръжените воители около прозореца, а гледаше право към нея. И по някакъв начин ѝ изглеждаше познат.

Пустошта

Първо се появи най-ярката светлина. Второ, Джъстис и Фарнасий видяха нещо, което приличаше на портал, поне отдалеч. Спъваха се на няколко пъти, след това бързо се отправиха, тръгнаха към, според тях, свободата или пък бе само мираж.

Джъстис можеше да види Кийли. Гледката към нея възпламени и опияни остатъците от здравия му разум, който за кратко му бе върнат от смеха и светлината в меча му. Малка частица съзнание му казваше, че тя не бе истинска, а още един мираж. Фалшив оазис, пратен от Анубиса, за да го измъчва.

Правела го е преди, Посейдон го знаеше. Пращаше му образи на Седемте воители, видения близко до тези, които виждаше в този момент.

Конлан и Вен, братята, които така и не успя да признае. Кристоф, усмихвайки се самодоволно с обичайното за него лошо поведение. Алексей винаги силен, независимо от белезите, които Анубиса бе оставила по лицето и душата му, когато бе в неин плен. Дори и Аларик, с когото често си разменяше груби думи.

Всички те стояха там, пред Кийли. Стояха пред жената, за която знаеше, че му принадлежеше. Тръсна глава, отрицание и ярост се сблъскаха на бойното поле, което бе неговото съзнание. Кийли бе негова. Не плод на трескавото му въображение, отровено от Анубиса.

Кийли бе неговата жена. Неговото спасение.

Във всеки случай този път видението бе различно. Бастиан не беше там, нито пък младокът Денал. Бренан също липсваше. Неговото спокойно лице винаги беше на преден план във виденията му, причинени от Анубиса. За нея той бе загадка. Веднъж дори, докато се смееше екзалтирано, му бе споменала, че смята някой ден да я разкрие.

В началото Джъстис се преструваше. Преструваше се, че е преминал на нейна страна, показвайки силна омраза към режима на брат си и неприязън към годините, през които трябваше да се преструва на негов поданик. Принуден да се преструва, че в неговите вени също не тече кралска кръв. Да отрича, че е наполовина атлант, принуден да крие самоличността на майка си, която бе nereida.

По-близо.

Тичаше ли, тичаше, а изходът се увеличаваше. Все по-близо и по-близо. Тя се приближаваше и гледката към нея едва не го повали на земята. Фарнасий бе забравен.

Анубиса бе забравена.

За него не съществуваше никой друг, освен Кийли, с нейните огненочервени коси, зелени очи и сочни устни. Извика името ѝ.

Тя погледна към него — право в очите му и трепна. Дори от толкова далеч, успя да види реакцията ѝ и за секунда я намрази. Едновременно я мразеше и не я мразеше. Тя му принадлежеше. Без значение какво щеше да му струва, той възнамеряваше да я обяви за своя.

Разумът го призова, блещукаше в мрака, изпълнил душата му. Опита се да си проправи път през белязаната тъкан на душата му. *Тя може да ни спаси*, каза той. *Може да ни спаси от нас самите.*

Но мирът, който бе сключен между атлантската му половина и нереида в него, се бе разкъсал, когато бе развалил проклятието в мръсната пещера под планините.

Двете страни на неговото същество — и двамата алфа мъже и доминантни — се биеха за контрола над съзнанието му. Знаеше възможностите на силите си като атлант, но за пръв път се изправяше пред тези на нереида. Вариантите бяха два: или да стане по-силен от преди, или пък разумът му ще се самоунищожи в разгара на битката за съзнанието му.

— Кийли! — викаше. — Ние идваме за теб!

Все още тичащ и крещящ, улови и задържа погледа ѝ. Видя страха ѝ. Беше ужасена и една малка част от него се наслаждаваше на този страх. Отврати се от самия себе си. Толкова ли го бе променила Пустошта? Отдалечила го от дълга му?

От честта?

Но тя не отстъпваше. Не побягна, сякаш знаеше, че така щеше да предизвика инстинкта му за преследване.

Може би си мислеше, че неговите приятели воини ще я защитят. Може би някои от тях вече я бе обявил за своя. Мисълта го прониза през стомаха като копие, спъна се и падна върху скалите със силен удар. Усети, че кожата на ръцете и лицето му е наранена, но игнорира болката. Пренебрегна и кръвта. Бяха незначителни.

Вдигна се на крака и не обърна внимание на Фарнасий, който се опитваше да навакса темпото му. Само проверяваше дали все още стиска здраво меча си.

Нереидът в душата му изрева безмълвно и изпепеляваща ярост се събираше в него до момента, когато щеше да избухне. Без да знае

или да се интересува от последствията, Джъстис разкъса оковите около nereida. Частта от себе си, която държеше заключена от векове.

Магията на nereidите, отричана от толкова време, взриви всичко по пътя си. Силата на nereidите го завладя силно, заплашвайки да го разруши. Ураганни ветрове се завъртяха над яркия пейзаж, вдигаха камъни с големината на китове, сякаш са детски играчки и след това отново ги запращаха в земята.

Зад Джъстис, Фарнасий крещеше, полудял от страх, но продължаваше да тича, дори и по-бързо, за да го настигне. Джъстис осъзна това с периферията на съзнанието си, което не бе превзето от сила, лудост и ярост. Продължаваше да тича, а по лицето му капеше топла кръв. Вероятно от раните на челото му. Трябваше да я стигне. Тя бе истинска. Действителност.

Неговата реалност и само ако можеше да я вземе за себе си, щеше да бъде излекуван.

[1] Кестените — така се наричат жителите на щата Охайо — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Сърцето на Кийли туптеше в ритъма на стъпките на лудия, идващ към нея от изкривения пейзаж, който сякаш бе излязъл от евтин графичен роман. Приближаваше се все повече и идваше за нея. Лудостта се виждаше в очите му в един водовъртеж от цветовете, които не можеха да съществуват. Синьо, зелено и сребристо продължаваха да преливат в очите му, докато на нея не ѝ се зави свят, едва ли не хипнотизирана, и отмести погледа си.

Без значение от лудостта в очите му, в него имаше нещо. Нещо така познато...

Ледени тръпки се спуснаха по гърба ѝ. Това изобщо не влизаше в програмата, която тя внимателно бе подредила в ума си, по време на петте или шестте минути преди да пристъпи в Атлантида. Бе си представяла разрушени храмове, може би няколко наистина, ама наистина възрастни хора, които да обикалят наоколо като пазачи. С други думи да прилича на археологически разкопки в процес на действие.

Вместо това, бе попаднала в центъра на древно бойно поле, върнато към живот. В комплект с магия, лудост и осакатяване.

Един от воините — Венджънс — се обърна и извика нещо в нейна посока и Кийли отстъпи една крачка назад и тогава осъзна, че виковете му не са насочени към нея. Нисичка, къдрава блондинка, облечена с дънки и потник, тичаше зад нея.

Венджънс скочи към жената и истински ужас помрачи лицето му.

— Моментът не е подходящ, Ерин — изръмжа той. — Искам да си в безопасност в палата. Веднага. Може да вземеш тези двете с теб.

Само че вместо да се почувства леко заплашена, жената се засмя.

— Аларик каза, че е възможно да се нуждаете от моята помощ — отвърна тя. — И кога това твое държание е давало резултати?

Венджънс насочи силата на погледа си към мъжа, който стоеше до трансформирания портал.

— Аларик, какво, в името на деветте кръга на ада, си мислеше, че да забъркаш и Ерин в това?

Мъжът, който се обърна към тях, за да отговори, бе най-страховитият човек, когато Кийли някого бе виждала. Определено бе мъж на място и както останалите излъчваше сексуален магнетизъм на расов жребец. Силата на чара му всъщност, разбиваше всички класации.

Но този бе различен.

Докато Конлан оставяше впечатление на царствена особа, а Венджънс на груб и винаги в готовност воин, нещо в страховитото зелените и светещи очи на този и грубите му черти, говореха за мрачни дела, извършени в тъмни алеи. Този мъж щеше да пролее кръвта ти, без дори да разбереш, че си ранен и щеше да се наслаждава.

Побиха я тръпки и внезапно се почувства по-ужасена, отколкото някога е била.

— Нямах право да оспорваш преценката ми, лорд Венджънс — отвърна мъжът, очевидно Аларик. — Ако има някакъв шанс да измъкнем Джъстис от Пустошта, то тази възможност е в ръцете на Ерин и стихийната ѝ магия.

Вен спря по средата на изръмжаване и наклони глава настрани въпросително.

— Наистина ли мислиш, че това може да проработи? Всеки път, когато се опита да канализира стихийна магия в Атлантида, резултатите са, нека да кажем, неочаквани. Не мисля, че ще успее да измъкне Джъстис и синята му коса от там.

Хуморът изчезна от лицето на Ерин, сякаш изтрит от невидима ръка.

— Не ми се подигравай, Вен. Ако мога да направя нещо, каквото и да е, за да върна брат ти, ще го сторя. Дължа му го след всичко, което направи за мен... за нас.

Докато Вен и Ерин спореха, Кийли по необясними причини бе привлечена от портала и от лудия, който идваше към нея. Той викаше и викаше, но не можеше да разбере какво. Нищо не се чуваше от тяхната страна. И тогава по някакъв начин осъзна какво е.

Знаеше кой е той.

Какво бе казал Вен?

Синята му коса! Синя. Коса.

Беше той. Воинът от виденията ѝ. Затвори очи, когато ръката ѝ несъзнателно докосна дървената фигурка, която носеше като талисман.

Не може да е истина. Талисманът ѝ датираше от повече от два века. Невъзможно.

И все пак... все пак. Ето я и нея, в сърцето на Атлантида.

Отвори очи и отново погледна към него, неочаквано привлечена от мъжа със силата на лунното притегляне. Този път бе сигурна.

Той беше.

Нейният воин. И той крещеше името ѝ.

Ужасът, които я обзе, бе така силен, че я изтощи и странна слабост обзе крайниците ѝ. Винаги аналитичен, умът ѝ изучаваше отклика ѝ сякаш отдалеч. Такава ли бе реакцията на жертвата при вида на хищника, който се приближава към нея със заострени нокти и оголил зъби?

Поклати глава наляво, а след това надясно в опит да се отърси от странната умора, която я бе обзела. След това осъзна, че Конлан говори.

— Решавай сега — отсече. — Нямаме време, Вен. Ако Ерин не успее да канализира стихийната магия и да се опита да отвори портала, единствената възможност, която ни остава, е магия с жертвоприношение. И ако се стигне до там, ще жертвам себе си. Той спаси живота на жена ми и този на детето ми — мога да направя поне това.

Настъпи мъртвешка тишина. Дори и Кийли, незапозната с тяхната култура, осъзна тежестта на думите, които принцът бе изрекъл. Щеше да жертва себе си, за да спаси нейния воин. Не, не нейния воин, а воина, който изглежда бе хванат в капан в Пустошта.

— Не! На теб ти е писано да си крал, идиот такъв! — извика Вен. — Да не забрави бебето, което е на път. Ако някой ще умира, то това ще съм аз. Той е и мой брат и стана жертва на богинята на вампирите заради мен.

Най-смъртоносните мъже, които някога бе виждала независимо че за тях и изглеждаше нещо обикновено, заеха бойна позиция, готови да се бият за правото да бъдат този, който ще умре. Толкова си приличаха, сякаш бяха близнаци.

Приковаха погледи един в друг, с очи в почти еднакъв нюанс. Стиснаха челюст по еднакъв начин. Мускулите и раменете им се

сковаха, докато се готвеха да се нападнат.

— Престанете, идиоти — извика Ерин като се затича и спря до Кийли. — Спорът ви не води към нищо добро. Най-вече за Джъстис. Трябва да решим проблема. Днес никой няма да умира.

Кийли се почувства замаяна и едва се държеше на краката си. През последния час бе сменила хубавия си, успокояващ, чисто нов офис в Охайо с място, където полудели хора се биеха за честта кой да се самоубие, за да спаси още по-луди хора, които идваха към тях през портал, който не можеше да съществува и всичко заради богинята на вампирите, която също не можеше да съществува.

— Разбира се, че се намирам в Атлантида! — извика силно, гледайки втръчено купола над главата си. — Или е това, или преживявам психически срив.

Ерин я потупа по ръката.

— Няма проблем. Първият път винаги ни действа така. На нас — клетите човеци.

След това действията ѝ определено бяха в разрез с израза, който използва за себе си и Кийли — „клетни човеци“. Ерин вдигна ръце във въздуха, отметна глава назад и започна да пее. В песента нямаше думи, а само мелодия така наслоена с мрак и мощ, сякаш не идваше от човешко същество.

Нотите се вплитаха с емоциите на Кийли, като изкарваха на повърхността отдавна забравени спомени за болка и отчаяние. Мрак премина през съзнанието ѝ, спомени за безнадеждността на живот, изживян напразно, неосъществен потенциал, пропиленни възможности. Съжаление и още по-силна болка от угризенията, се настаниха в съзнанието ѝ, преодолявайки защитата ѝ през вълните на песента. Всеки удар, който бе нанесла и всеки, който бе понесла, се завъртяха около нея под формата на изпарение, изпълнено с разкаяние и нещастие.

Искаше да умре. Заслужаваше да умре. Защо те все още дишаха? Осъзна, че е стиснала в юмрук шепа трева, чиито цвят преливаше от яркозелено към сучноватото сиво, същите, както цветовете на жалкия ѝ свят.

Рязък глас разкъса мъглата, която стискаше душата ѝ с остриите си нокти.

— Достатъчно! Ерин, това е достатъчно! Песента не въздейства по никакъв начин на стихийната магия, но за сметка на това действа доста силно на всички хора, намиращи се около теб.

Кийли премигна няколко пъти, когато песента приключи, идвайки на себе си. Осъзна, че този, който бе проговорил, бе Аларик, защото той я бе хванал за раменете и я разтърсваше. Обгради ги сребристо синя светлина, но когато мъжът отстъпи назад, Кийли съзна, че тази светлина е идвала само от Ерин.

По никакъв начин тя бе призовала отчаянието и го бе довела в реалността. *Здравей и добре дошла в центъра за вълшебни приказки.*

Кийли се препъна и падна на колене. Огледа се наоколо и забеляза, че е пристигнало подкрепление. Още една дузина или повече воители, но всички те веднага паднаха на земята. Когато започна да се обръща към портала, осъзна, че един от новодошлите воители, с решителност изписана на лицето, се бе подпрял на копието си.

Острата част. И го притискаше към гърдите си.

Изпищя и се затича като знаеше, че няма да успее да стигне до него навреме.

— Не! Заради музиката е, само заради нея е. Някой да го спре!

Стреснат, воителят погледна към нея. В същия момент един от другите мъже бутна копието от ръката му. Кийли тичаше прекалено бързо и не можеше да спре. Плъзна се точно между тях двамата и ги просна на земята. Докато лежеше там по гръб, неспособна да си поеме дъх, започна да се смее. Веднъж започнала, не можеше да спре.

Две лица се изпречиха пред погледа ѝ и гледаха право към нея. Двамата воители, които бутна с не чак толкова грациозния си подход, изглеждаха притеснени, което не ѝ помогна да спре да се смее.

— Трябва да е нервен срив. Напоследък работя прекалено много и мозъкът ми иска да излезе във ваканция. Това е фантазия, ето защо съм заобиколена от магия, вампири и страхотни мъже. О, Господи! — успя да каже между няколко болезнени опита да си поеме въздух.

Единият се засмя, а другият, този, който бе на път да се превърне в шишче, остана сериозен.

— Не знам защо музиката ми подейства по този начин, милейди — каза той. — Задължен съм ви за вечни времена, затова, че ме спасихте от мен самия.

Протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Докато я вдигаше на крака, тя отчаяно се опита да възвърне контрола върху себе си. Когато престана да се смее, чу различен звук.

Този път определено не беше музика. Беше ужасяващ, изгарящ душата вой.

— Изглежда, че магията ти е помогнала дотолкова, че да премахне звуковата бариера — каза Аларик на Ерин, която се бе преместила и стоеше до Вен. — Но не мисля, че това може да се смята за подобрение.

— Никога досега не съм чувал такива звуци да излизат от Джъстис — каза Вен. — Каквото и да е направила Анубиса с него... — остави изречението недовършено, като се премести, за да защити Ерин и извади кинжалите си. — Време е за парти! Нека да се надяваме, че има поне капка здрав разум и че ти можеш да го спреш, преди да се е наранил, Аларик.

Когато Кийли погледна към портала, и последната нотка приповдигнато настроение в нея изчезна, сякаш никога не е съществувало. Защото воинът, този, който останалите наричаха Джъстис, бе достигнал портала и ужасното му викане бе приключило, като че ли някой го е изключил.

Гледаше право в очите ѝ, лицето му се стегна сякаш я предизвикваше да го погледне.

От близо беше по-ужасяващ. Под кръвта, мръсотията и разрошената коса, видя, че прилича на братята си, с изключение на синята коса. Под всичката тази мръсотия, знаеше, че е синя. Знаеше, че е красива. Бе я виждала чиста и блестяща толкова много пъти, докато той изработваше дървената фигура.

Красота бе точната дума, осъзна тя, докато бе хваната в капана на погледа му. Джъстис притежаваше тъмна красота, сякаш паднал ангел, превърнал се в хищник, крачещ по земята. Но имаше повече от това, отвъд физическите характеристики, нещо в присъствието му, в очите му, което събуждаше първичната ѝ страна по начин, който се бе случвал единствено във виденията ѝ.

Връзката бе толкова силна, че Кийли се препъна, забравяйки как да диша. Цялото ѝ тяло бе под напрежение, погълнато от това, което той можеше да каже или направи.

Но мъжът стоеше, без да казва и дума, просто я гледаше, докато ужасяващото същество зад него бавно се приближаваше. Тогава Джъстис вдигна мечата си и го насочи към нея, гледаше отвъд братята си, Аларик и всички останали сякаш изобщо не съществуваха. Джъстис просто я наблюдаваше, лицето му бе мрачно и се взираше в нея по такъв начин сякаш я познаваше и я ненавиждаше. Тя се опита да каже нещо, но бе неспособна да пророни и дума.

Мъжът също не продума, а постоя така още няколко минути.

Конлан погледна към Кийли после се обърна към брат си.

— Джъстис. Чуваш ли ни?

Воинът погледна към принца, но по никакъв начин не показа, че разбира думите му преди отново да върне погледа си на Кийли. След още време, изпълнено с мълчание, през което никой не знаеше какво да каже или да направи, Джъстис проговори с рязък и хриплив глас.

— Ти си нея. Ти си Кийли.

Думите изразяваха факт, а не въпрос. Осъзна, че кима сякаш принудена да отговори.

— Да. — Гласът ѝ бе почти като шепот. — Аз съм Кийли.

Усмивката, която последва, бе бавна и опасна, а белотата на зъбите му бе в шокиращ контраст с мрака, който го заобикаляше.

— Ние сме Джъстис — каза той. — И ти ни принадлежиш.

ГЛАВА 13

Джъстис гледаше жената и се питаше кога и защо тя се бе превърнала в център на неговата вселена. Питаше се как така бе толкова красива, че блестеше като бижу в Атлантида. Куражът, който видя в очите ѝ го привлече и за един кратък миг, благородството и честта го съветваха да се обърне. Да остане в Пустошта и никога да не се опитва да я намери. Тя бе светлината в неговия мрак, а той бе извратен.

Всичко свързано с него не бе наред.

В този единствен момент неговата атлантска същност се бореше с непреодолимата нужда, дръзкото желание и горчивия глад, който другата му същност изпитваше. Но нереидът в него бе отричан дълго време.

Той искаше. Нуждаеше се. Копнееше за Кийли и щеше да я има.

Безмълвен рев се заформи в дробовете му и избухна от гърлото му. Щеше да я направи своя. И то още сега. Пристъпи напред, за да прекоси входа, но когато ръката му докосна гладката повърхност, силните електрически заряди го изхвърлиха шест метра назад.

Зад него, Фарнасий, бедното създание, което почти бе забравил, спря.

— Господарю, не разбирам какво се случва тук. Но всеки изход от Пустошта е пазен и защитен с магия за жертвоприношение. Така ги е създала и така трябва да бъдат преминати. Без кръвна жертва, няма как да се събереш с приятелите си, нито пък те с теб.

Джъстис направи няколко крачки, все още с меч в ръка. Фарнасий се сви и сложи ръка пред лицето си в опит да се защити, а полуделият му поглед не спираше да блуждае наоколо.

— Макар и със слабо зрение, мога да видя, че сте на път да ме убиете — каза с не малко достойнство в гласа. — Поне ми позволете да изрека последни думи към боговете и прадедите си.

Преди Джъстис да отрече, преди да възпре импулса си да го убие, деформираното създание наклони глава и коленичи на едно

коляно. Започна да мърмори проста молитва. Шокиран от чутото, Джъстис осъзна, че съществото изказва благодарността си.

Благодарност?

Хвана Фарнасий за рамото и го вдигна.

— За какво би могъл да им благодариш? Какво можеш да кажеш на тези твои безполезни богове, които са те изоставили в самия ад хиляди години? Не заслужават нито молитвите ти, нито благодарността ти, единствено омраза и желание за мъст.

Гръцкият на Джъстис бе почти неразбираем, когато го изрева през зъби, но мъжът пред него изглежда го разбираше.

— Може и да си прав — отвърна Фарнасий през разкривените си и наранени устни. — Може би трябва да умра, изпълнен с омраза и желание за отмъщение. Но все пак ти дойде и доведе светлината чрез свещения си меч. Светлината отново озаряваше лицето ми, за последен път, след две хилядолетия, прекарани в мрак. Как да не съм благодарен? Как да не вярвам в боговете си? Защото ти си техен пратеник и сега ти и твоят меч ще ме заведете при тях.

Джъстис отстъпи назад, изпълнен с неудовлетворение.

— Аз не съм божи пратеник, бедни, заблудени глупако. Не съм нищо, освен прокуденото копеле на лицемерен крал и нежеланото проклятие на бога на моретата. Дори и собствената ми майка ме е изоставила. Така че не ми говори за богове и пратеници. Няма да те убия. И независимо, че името ми е Джъстис, аз не раздавам правосъдие.

Обърна се към прозореца, който гледаше към Атлантида. Нямаше да намери вход към дома. Кракът му никога повече нямаше да стъпи на родната му земя. Никога не бе смятал, че мисълта ще го разкъса с такава остра агония и отчаяние, но първо щеше да даде живота си, преди да вземе този на това жалко създание.

Не можеше да понесе отново да погледне към Кийли, затова внимаваше и гледаше само към Конлан и Вен.

— Братя — каза той, думата бе произнесена на езика на атлантите, а не на гръцки. — След всичките тези години, най-накрая мога да ви нарека мои братя, и то само за да ви кажа сбогом.

Нереидът в него изрева тихата си ярост, но бе принуден да замълчи от атланта, когато видя сълзите, които капеха от очите на братята му. Конлан и Вен, братята, които така и не успя да признае,

стояха измъчени пред него. На лицата им бяха изписани всички чувства, които изпитваха в момента.

— Не е сбогуване, братко — каза Конлан, в тъмните му очи проблесна лъч сребриста светлина. — Не и след като едва сега те намерихме. Като крал предявявам желание да се дам в жертва. Знай, че го правя за теб и нека това да излекува всичките ти рани.

Преди Джъстис да успее да реагира, Конлан вдигна кинжала си и го опря в гърлото си. Но реакцията на Вен бе доста по-бърза, защото мъжът изръмжа и избута оръжието от ръката на брат си.

— Няма да го направиш, проклет глупак такъв. Казах ти, ако някой ще се жертва за брат ни, то това ще бъда аз.

След това Вен се извъртя, така че да се озове под ръката на Конлан. Принуди го да вдигне ръка — ръката, която все още стискаше кинжала, докато не поряза гърлото на Вен. Струйка яркочервена кръв потече под кинжала, хипнотизирайки Джъстис с цвета си.

Жизненост. Живот. Животите, които и двамата му братя бяха склонни да жертват, заради него. Откритието го изкара от странния транс, в които бе попаднал при гледката на кръвта.

— Не! Не! Не можете. Няма да го позволя. Не искам смъртта ви да тежи на съвестта ми. Не съм бил и никога няма да бъда достоен за вашата саможертва.

Но или не го бяха чули, или просто го игнорираха, защото продължиха да се борят за кинжала. Борба за правото един от тях да умре, за да може Джъстис да се върне у дома.

Агония, породена от мисълта, че един от двамата можеше да загине, за да го спаси, прониза гърдите му като ледена стомана.

— И двамата сте такива глупаци. Почти се срамувам да ви нарека мои братя. С радост бих се върнал в Пустошта, само за да избягам от съзливата ви склонност за жертвоприношение.

И тогава, показвайки смелост, каквото не е показвал през всичките векове, Джъстис вдигна глава, за да погледне за последен път към Кийли. Изпиваше я с очи — величествената червена коса, която никога нямаше да докосне, красивото тяло, което никога нямаше да усети до своето.

— Не ме забравяй, милейди. Това е единственото, което бих искал от теб. Не ме забравяй, въпреки че никога не си ме познавала.

Защото аз имам чувството, че те познавам от цяла вечност и те желая дори от повече. Дори и сега.

След като изрече тези думи, се обърна и отдалечи от портала, борейки се с всичките си инстинкти да не се обърне. Разумът, сърцето и душата му крещяха, крещяха, че не може да я остави. А честта му знаеше, че не може да позволи на братята си да извършат върховната саможертва.

След като се обърна, с меч насочен напред, дори и вече забравен, Фарнасий му препречи път.

— Нито едно прокудено копеле не може да се похвали с такава преданост от страна на братята си — каза той, чисто и просто достойнство огряваше чертите му. — Ти си вестител на боговете, дори и сам да не осъзнаваш истината. Ти си пратеникът, който ще ме избави от мрака, от Анубиса и от безсмислена смърт.

В този момент, Фарнасий въздъхна и вдигна поглед, като се втренчи в нещо зад рамото на Джъстис. Очите му показваха ужаса му. Джъстис се завъртя, за да види каква ли бе новата заплаха, която ги грозеше, но преди да успее да се обърне към проклетия портал на Анубиса, внезапна и зловеща тежест се стовари над него.

Инстинктивно се наведе, за да хване Фарнасий, който падна в ръцете му. Но когато погледна надолу, Джъстис осъзна, че мечът му е забит до дръжката в корема на Фарнасий. Отметна глава назад и даде глас на отчаянието си към пулсиращото червено небе.

— Към всички богове, които ме слушат, знайте — каза гъркът като се напрягаше да изрече всяка дума. Лицето му показваше както болка, така и радост. — Постъпвам така по собствена воля и моята саможертва ще освободи лорд Джъстис от неговия затвор.

Джъстис изкрещя и изтегли меча от тялото на Фарнасий, когато човекът рухна в ръцете му.

— Не! Не и за мен! Никога за мен! Не заслужавам твоята жертва! — изрева той, а сълзите му се стичаха по лицето му. — Не можеш да го направиш.

— Сторих го — отвърна Фарнасий. Гласът му вече чезнеше. — А сега ти трябва да живееш живота си с това знание. Знанието, че си достоен и че боговете не са те избрали без причина.

След това радостта обля цялото лице на гърка и той вдигна ръце, сякаш да поздрави невидимия си вестител.

— Александър, господарю, вие дойдохте за мен — извика.

Последва още един накъсан вик, след което Фарнасий затвори очи и умря.

Оглушителен, като шокова вълна, шум премина през Пустошта и Джъстис се обърна към портала, за да види, че трансформираната му повърхност е станала прозрачна.

Върховният жрец Аларик се показва през входа и му подаде ръка.

— Жертвата му е отворила пътя, но само едно живо същество може да премине. Не мога да дойда при теб, ти трябва да дойдеш при нас.

— Няма да го оставя — отвърна Джъстис грубо. — Не заслужавах саможертвата му и няма да го оставя тук.

— Можеш да донесеш тялото му — отвърна Аларик. — Вече не е сред живите и не е част от Пустошта. Но побързай, преди пътят да се е затворил.

Джъстис погледна надолу към меча си и забеляза с крайчеца на окото си, че острието вече не светеше. Всъщност бе станало черно.

— Черно, като душата ми, която не бе достойна за жертвата му — каза горчиво. По навик го избърса в ръкава си и го сложи на гърба си, вместо да го захвърли в необятността, изпълващ Пустошта.

— Сега трябва да побързаш — подкани го Аларик. — Не знаем колко дълго порталът ще остане отворен.

Нямаше какво друго да направи. Ако не тръгнеше сега, жертвата на Фарнасий щеше да е напразна. Не можеше, нямаше да го направи. Хвана здраво тялото на спасителя си и се изправи. И тогава с един-единствен скок премина през портала от Пустошта в Атлантида.

Когато за първи път си пое въздух от родината си, крепкият мир между двете половини на душата му се разпадна. Нереида крещеше в знак на неподчинение, а атлантът наведе глава, изпълнен със срам, задето този беден човек бе дал живота си за такова безполезно същество като него. Черепът му пулсираше заради бушуващата ярост на раздвоената му душа, която се опитваше да се бори за контрол.

Но тази болка не бе от значение, след като досега бе изпитвал само нея.

Положи жалкия си товар в ръцете на Аларик.

— Бих желал да почетем този мъж с древните погребални ритуали. Бил е пехотинец от армията на Александър и е оцелял две

хилядолетия в Пустошта.

Аларик кимна в знак на съгласие.

— Така да бъде, в чест на това, че е оцелял и на жертвата му.

Джъстис отметна глава назад и се изсмя безчувствено без капка хумор.

— Нямаше никаква причина зад заблуденото му действие, макар че себеотрицанието само по себе си заслужава да бъде почетено. Но не трябваше да го прави за мен. Не и за мен.

Вен и Конлан се приближиха зад него. Двамата едновременно обвиха ръце около него и го прегърнаха силно. В този момент, най-накрая бяха повече, отколкото побратими или другари. Бяха братя — семейство. За минута Джъстис си позволи да почувства това, което изпитват другите. Топлото усещане, че принадлежиш някъде. Но след това ги отблъсна.

— Не си и помисляйте да ме включите в царското си потекло, все пак раждането ми е прост инцидент — изръмжа той. — Ние сме братя, но само по име и няма да го приема по друг начин. Не искам нищо, освен да се освободя от тежестта на нежеланата саможертва на този човек.

Нежен шум привлече вниманието му, звукът на отрицанието, изречен без думи. Беше тя. Бе Кийли. Болката почти бе измила знанието му за нейното присъствие. Погледна нагоре, право в очите ѝ. По-зелени от изумруд и по-дълбоки от океанските течения, които ги заобикаляха. Бе поставила едната си ръка на гърлото, а копринено нежната ѝ кожа го омайваше. Искаше да я държи в прегръдките си, да положи глава на извивката, където рамото и вратът се срещаха и никога да не я пуска.

Когато заговори, кадифеният ѝ глас жегна нещо в душата му. И в двете му души.

— Не го прави — каза тя, а гласът ѝ бе така дрезгав, че по гръбнака му преминаха тръпки и топли вълни. — Не омаловажавай дара му. В историята няма по-голяма чест от саможертвата, а този клет човек даде живота си, за да може ти да си свободен.

Той замръзна, и двете половини на душата му бяха хванати в капана на скръбта в гласа ѝ. Всяка фибра от неговото същество жадуваше за нея, отчаяно искаше да я опознае. Да я държи в прегръдките си, да я притежава.

Никога нямаше да бъде достатъчно добър за нея. Но отдавна вече не му пукаше.

— Искаш да го почета? Твоите желания са заповед за мен, милейди — изръмжа той, изгубил контрол. Способен единствено да се фокусира върху нея. Върху това да я направи своя. — Почитам саможертвата му и твоята към мен.

След тези думи и беглото знание за силите на нереидите, които притежаваше, но никога не бе използвал, той се затича към Кийли, сграбчи я силно в обятията си и пожела да се намират на друго място. Само те двамата. Пожела си да отидат в убежище, което не бе посещавал от повече от двеста години.

Гъста, синьо-зелена мъгла се появи от нищото и ги обгърна, последното, което видя бяха шокираните лица на Аларик и братята му. След това, преди тя да има време да му се противопостави, Джъстис затегна хватката си около Кийли и затвори очи, докато мракът ги поглъщаше.

ГЛАВА 14

Атлантида

Пещера под Храма на Нереидите

Съзнанието на Кийли се разкъса на парчета, преди да се събере отново. Оцветени в прекрасни цветове частици, приличащи на пясъчна буря, създадена от луд художник, се въртяха непрестанно около нея. Продължи няколко секунди, по някаква причина го знаеше, независимо че усетът ѝ за време и пространство не бе в силата си. В един и същи момент съществуваше и не съществуваше в няколко различни реалности, но във всяка една от тях я държаха ръце, силни като стомана и бе притисната към здрави като скала гърди. Ако стоманата и скалите излъчваха топлина като от пещ и миришеха на кръв и мръсотия.

Внезапно водовъртежът изчезна и тя се приземи на крака на каменен под. Само силата на Джъстис и неговият баланс я държаха да не падне. Чакаше, стиснала силно клепачи, вдишваше бавно и накъсано, докато не се почувства достатъчно добре, за да отвори очи, да проговори и да се движи без опасността да изхвърли съдържанието на бунтуващия ѝ се стомах.

Хватката му се затегна, като все повече и повече я притискаше в обятията си и страхът ѝ надви гаденето. Отвори рязко очи и се опита, с всичката сила, която можеше да събере, да се изплъзне от прегръдката му. Можеше да си спести усилието, защото да се пробва да се измъкне от него, беше сякаш да бута камъни по време на срутване, усещането бе еднакво.

Страхът се превърна в раздразнение. Имаше чувството, че главата ѝ е на път да експлодира.

— Пусни ме — нареди му тя през зъби, гледайки в гърдите му. Независимо, че на височина бе над средния за жена ръст — към метър и седемдесет и три — той бе значително по-висок, към метър деветдесет и три. По някакъв начин знаеше, че не иска да погледне в

очите му. Не и сега, когато я държеше в капана на желязната си прегръдка.

Най-накрая проговори отново, с онзи дрезгав глас.

— Не сме сигурни, че искаме да те пуснем, наша Кийли.

Направи ѝ впечатление странният му начин на изразяване, говореше за себе си в множествено число. Преди да успее да измисли подобаващ отговор, хватката му се разхлаби и въпреки думите му, той я пусна. Веднага се дръпна назад от него, отказвайки да погледне към блузата и панталоните си, по които сега имаше кървави следи, причинени от допира им с окървавеното тяло на воина. Гаденето побеждаваше, но нямаше да му се даде. Вместо това се огледа наоколо, за да се опита да разбере къде се намира.

А след това щеше да разбере как бе дошла тук.

Мрачното пространство бе огромно, а таванът бе толкова високо, че едва успяваше да го види. Подът, украсен със сложна мозайка, ѝ напомняше за пода, който бе виждала във видението с Нерей. Във влажния въздух се носеше слаба, приятна миризма на минерали. Напомни ѝ за горещата пролет в Калифорния.

— Къде сме? — започна с лесен въпрос, след като не знаеше колко нормален бе лудият мъж, който я бе отвлякъл. Просто защото бе мъжът от виденията ѝ, или неговият зъл брат близък, не значеше, че с него бе в безопасност.

Несъзнателно докосна дървената фигурка на врата си през блузата. Мъжът, когото бе видяла да седи до лагерния огън, бе като странно трансформирано фотографско копие на този воин. Накара я да се съмнява във видението си.

Да се съмнява в самата себе си.

— В пещера дълбоко под Храма на нереидите — отговори той. — Подходящо е, нали? След като нашата нереидска половина най-накрая пое контрола върху нас.

Добре. Време е да зададем очевидния въпрос.

— Върху вас? Кои сте вие? Винаги ли говориш за себе си в множествено число? — Може би не бе най-добрата идея да предизвика психозата му по този начин, но все пак бе археолог, а не психолог. След като дълги години я влачеха от един психиатър на друг, можеше да се каже, че бе квалифицирана и знаеше разликата.

Маниакално потискащо поведение, граничещо със социопатия. Пълна липса на чувство за реалност.

Диагнозите, независимо дали звучаха професионално, изгаряха ума ѝ като киселина. Затова ли бе прекарала последните години в опити да убеди родителите си, че е нормална и с всичкия си, а точно сега реалността да ѝ се изплъзне?

Избута съмненията си настрани и си пое дълбок и треперещ дъх. Събирайки всичко, което бе останало от побития ѝ кураж, най-накрая погледна към него. От близо бе още по-ужасяващо подивял и още по-покоряващ, въпреки че нямаше никакъв смисъл. Макар да стоеше изправен пред нея, правеше впечатлението на хищник, готов да нападне жертвата си.

Което отново я върна към неудобното чувство, че точно тя бе неговата плячка.

Парцалите, които носеше изглежда бяха остатъците от блуза и панталони, които или са се разкъсали по време на битка, или пък от прекалено много тичане. Мускулестите му гърди ясно се виждаха под разкъсания плат, въпреки че и по двете имаше кръв и мръсотия. Стомахът ѝ се разбунтува и тя бързо отмести поглед.

Кийли беше корава. Винаги трябваше да бъде такава. Но точно сега балансът ѝ не се радваше на ситуацията, в която бе попаднала. Това, че не искаше да погледне към кръвта на човека, дал живота си за Джъстис, не я правеше страхливка.

Кожена каишка, пресичаща гърдите му, бе прикрепена към горната част на ножницата на гърба му. Владееше меча, така сякаш бе продължение на ръката му и си личеше, че го е използвал много пъти.

Кичурите коса около лицето му и мръсната му плитка бяха сини, както тя вече знаеше. Но не просто синьо. Нюансите на този цвят варираха от целия спектър — от най-тъмното среднощно синьо, към бледото синьо на лятното небе. Поне това можеше да види под кръвта и мръсотията, които покриваха почти цялото му тяло.

Строгите черти на лицето му бяха перфектни. Виждаше римски статуи, които в сравнение с него не бяха нищо. Очите му или прекалено черни, или толкова тъмносини, така че светлината не можеше да ги отрази.

Устните му се извиха в съвсем лека подигравателна усмивка и тя осъзна, че се е вторачила в него като полудяла от любов студентка по-

дълго отколкото можеше да си признае.

Или го гледаше като някой, който се страхуваше за живота си.

— Мога да подсигурия повече светлина, ако искате да ме оглеждате по-задълбочено, милейди — предложи ѝ той с дрезгав и съблазнителен глас. — Обаче открих, че след всичко, което се случи днес, не мога да владея себе си, а и твоето изучаване не ми помага да се въздържа и да не действам, воден от най-низшите си импулси.

— Не звучиш като побъркан човек — каза тя бързо, след което му се усмихна. — Съжалявам наистина. Не се опитвам да те измъчвам или да те разстройвам, по какъвто и да е начин. — Опитва се гласът ѝ да бъде спокоен и равен, докато отстъпваше няколко крачки назад. — Въпреки това трябва да признаеш, че ми дължиш някакво обяснение. Но нека да започнем с това как дойдохме тук и как можем да се измъкнем, какво ще кажеш? След това можем да преминем на потрудните въпроси, като например откъде ме познаваш?

Обмисляше дали да не му покаже дървената фигура и да го попита за нея, но реши да не го прави. Все още не. Установяването на връзка между тях двамата, без значение колко напрегната, не ѝ се струваше много мъдро, като се имаше предвид сегашното му състояние.

Първо — да се разбере с лудия мъж, а след това можеше да изпада в истерична паника. Точно така. След като бе прекарала толкова нощи, пазейки гробниците от мародери, от които уж не се страхуваше, добре де, поне малко, я бяха научили да се държи хладнокръвно и да не показва страха си.

Той помахна с ръка и редица фенери, които обграждаха пещерата, грейнаха в синьо-зелена светлина. Ахна, не заради номера със светлините, а заради огромното пространство, което се разкри пред погледа ѝ. Включително и голямо, приличащо на езеро, водно тяло, което сигурно бе минералният извор, който по-рано бе помирисала. Бавно се завъртя в кръг, докато изучаваше пещерата и блестящите скъпоценни камъни вградени в стената. Научното любопитство почти преодоля страха от това, което той смяташе да направи с нея. Или на нея.

— Това да не е геода? — промърмори, повече на себе си, но той отвърна.

— Да. Отчасти. Залата точно над нас е геода и е била използвана за лековитите ритуали в храма. Но това е само пещера, въпреки че във всяка стена е вграден скъпоценен камък, поне тези познати в Атлантида — отвърна ѝ като бавно се приближи към нея. — По-красива си, отколкото си представях.

Внезапната промяна на темата я хвана неподготвена и тя веднага зае отбранителна позиция.

— Защо? Защо си си ме представял? И защо сме тук и кой, по дяволите, си ти? Чух, че принцът и неговият брат, тоест другият принц казват, че си изгубеният им брат. Защо не си задно с братята си? Блудният син ли си или нещо такова?

Джъстис присви очи.

— Чула си доста. Колко време си била в Атлантида? Достатъчно дълго, за да може някой от тях да те обяви за своя? — гласът му бе нисък, видимо напрегнат, сякаш едва се възпира да не ѝ се нахвърли.

Отново отстъпи назад, вдигна ръце напред и ги обърна с дланите към него, сякаш искаше да се защити и да сложи край на всякакви луди идеи, които му се въртяха в съзнанието.

— Вижте, господин Джъстис или принц Джъстис, или каквото предпочитате, не знам за какво говорите. Не принадлежа на никого. Не сме в дванадесети век. Вашият приятел Лиам дойде в офиса ми и ми даде възможността да изучавам Атлантида. Аз съм археолог и аз... — Тя спря. Не знаеше как да продължи.

Той се успокои донякъде и напрегнатите му мускули се отпуснаха за момент, но след това през лицето му премина прилив на нещо, наподобяващо отчаяние и отмъщение и той потрепна.

— Изглежда, че не можем да мислим трезво, когато ти си наоколо, Кийли. Може би трябва да си починем, докато се изкъпем, за да можем да продължим разговора си, когато не смърдим на кръвта и саможертвата на Фарнасий.

— Починем! Починем? — чу гласа си тя, който се извиси и заприлича на крясък, но не можеше да се спре. — Шегуваш ли се с мен? Току-що избяга от място, което не би трябвало да съществува, един жалък човечец се самоуби в ръцете ти с твоя меч. Трябва да се шегуваш. Говориш за притежаване и нисши импулси, а сега искаш да си подремнеш?

Стисна силно юмруци и се огледа наоколо, за да намери нещо, с което може да се защити, като осъзна, че днес за втори път ѝ се налагаше да прави това.

— Ако някога изляза от тук, ще си купя нож — каза раздразнено. — Или тейзър. А може би и пушка. Няма да спиш. Няма да си почиваш. Може да правиш само едно нещо и то е да ме измъкнеш от тук.

Когато мъжът посегна назад и извади меча си, Кийли разбра, че с нея е свършено. Майка ѝ винаги бе казвала, че някой ден ще си изпати заради голяма си уста.

Не чак толкова известен археолог е убит от древен воин, върнат към живот. Възстановката може да намерите в Ютуб.

Но той само положи меча си на земята и свали каквото бе останало от ризата му. Кръвта и мръсотията покриваха тялото му и можеше ясно да види обезобразената му тъкан и поне дузина разрези, които показваха, че е бил раняван неведнъж. Някои от тези рани изглеждаха смъртоносни.

— Ранен ли си? — попита го. — Тази кръв, твоя ли е? Нуждаеш ли се от медицинска помощ. Имам елементарни знания, ако можеш да ми намериш медицински принадлежности.

Той замръзна на място и зяпна в нея с изражение, което тя не можеше да разгадае.

— Помощ ли ми предложи?

Вбесена, скръсти ръце пред гърдите си.

— Да. Защо? Да не би да прекрочвам някое правило, което ми забранява да докосвам царствената ти особа. Защото трябва да ти кажа, че в момента разполагам със здравословна доза страх, която е на път да бъде победена от това, което прабаба ми би нарекла чист просташки инат.

Той премигна.

— Почиташ прабаба си, значи и двете сте бойци, не е ли така?

Този път бе неин ред да премигва, защото долови възхищение в гласа му.

— Но...

— Не — прекъсна я той. — Няма такова правило, макар че нямам претенция към такова наследство. Техен полубрат или не, аз съм

нежеланото копеле на един пленен цар. Просто не мога да повярвам, че ми предложи помощта си, след като се държах толкова зле с теб.

Опита се да разбере думите му, но не разполагаше с достатъчно знание, за да направи каквито и да е теории. В неговия случай сапунената опера за кралското семейство бе в пълна сила, но на нея ѝ трябваше повече информация, преди да започне да предполага.

— Така е. Имах предвид, че ще ти помогна, ако се нуждаеш от помощ — успя да каже, но дъхът ѝ секна, когато той започна да се приближава към нея. Тогава една мисъл се появи в съзнание ѝ. — Отново каза „аз“, а не „ние“. Това... Можеш ли да ми обясниш?

Вървеше бавно, явно, за да ѝ покаже, че не представлява заплаха и когато я достигна, застана точно пред нея.

— Правиш ми чест, Кийли, и ще ти обясня, доколкото мога. Но преди това трябва да се изкъпя и да поспя. Ти също се нуждаеш от почивка.

— Не това отново. Виж, казах ти... — но когато погледна в очите му, забрави за какво е мислела. Синьо-зелени пламъци танцуваха в зениците му. Очарована вдигна ръка, за да докосне лицето му. Разбира се, че се нуждаеше от почивка. Беше изморена, нали?

Толкова изморена.

Когато пръстите ѝ проследиха чертите на скулите му, той потръпна под допира ѝ като това действие събуди силната му сексуална чувствителност. Но слаб глас крещеше в съзнанието ѝ, крещеше, че изобщо не е изморена и че трябва да избяга.

Докато гледаше в очите му, гласът затихна. Тя беше много, много изморена.

Клепачите ѝ се затвориха и усети, че коленете ѝ се отпускат. Тогава той я хвана, преди да успее да падне.

— Отново ме прегръщаш — промълви тя. Сънят я връхлиташе на вълни, изпълнени с мир и спокойствие.

— Никой друг повече няма да те прегръща, Кийли — каза той и усети устните му, които много нежно докоснаха челото ѝ. — Ти си моя!

Нещо в тези думи, нещо в тях не беше наред. Гъделичкаха съзнанието ѝ в продължение на няколко секунди, преди да се предаде на съня. Щеше да го разгадае по-късно. Когато не бе толкова изморена.

Потъвайки все по-дълбоко в нежните вълни на дрямката, тя сънува за мечове, скъпоценни камъни и мъж с коса като цвета на сапфир, който люлееше и двамата.

ГЛАВА 15

Атлантида, двореца

Конлан огледа залата за стратегическо планиране — отказваше да мисли за нея като за военна стая, когато предметът на разговори беше собственият му брат и се чудеше защо здравият сън не е освежил нито един от воините. Мракът лежеше като синина под очите на всеки воин, който влезе в стаята и Конлан знаеше, че неговото лице отразява същото. Райли бе прекарала поредната неспокойна нощ, а той намери за невъзможно да спи, когато тя не може.

Погледна към нея, за да е сигурен, че се намира на удобното кресло, качила крака на куп възглавници. Бременността никак не бе лесна и колкото повече приближаваше терминът ѝ, толкова по-бледа и по-слаба ставаше, с изключение на огромния ѝ корем.

Преди няколко дни най-накрая му бе признала, че не е щастлива. Сватбата бе отлагана отново и отново, докато битката на повърхността за защита на човечеството се развихряше. После, разбира се, когато Джъстис изчезна, всичките им планове за тържество бяха забравени.

Но, както много пъти му бе напомняла, бебето нямаше да чака подходящия момент да дойде на бял свят. Тя или той ще влезе в техния свят, когато е писано и ако те не побързат, детето им нямаше да бъде законородено.

Или както бе казала Райли — „само през трупа ми“. Така че, ако официалната сватбена церемония, която по традиция следва или придружава коронацията, трябва да се отложи, то ще бъде само още веднъж. Защото сватба ще има, и то скоро.

Независимо дали щяха да открият Джъстис и д-р Макдърмът или не.

Когато всички воини пристигнаха, Конлан вдигна ръка, за да запазят тишина и се обърна към най-старшата от слугините, които бяха в стаята, за да предложат на останалите нещо освежаващо.

— Благодаря ти, Нийла. Остави подноса, ние сами ще се обслужим.

Мълчаливата молба да ги остави насаме, веднага бе разбрана от Нийла. Тя служеше на семейството му от десетилетия и за нещастие много добре знаеше какво се изискваше по време на война. Едва-едва кимна и с едно движение на ръката даде знак на останалите слуги, които за секунди напуснаха стаята, затваряйки огромните, изработени от метал и орейхалк, врати зад себе си. Блестящият метал, познат само в Атлантида, се преплиташе с медта в сложен дизайн. Символи за приветстване или предупреждение. Конлан така и не успя да разбере с точност.

Той отпи голяма глътка от кафето си и постави чашата на масата.

— Добро утро на всички. Благодаря, че се отзовахте в този ранен час. Всички сме наясно със ситуацията и няма да губя време в обяснения. Целите ни са три. Първо, трябва да намерим Джъстис и д-р Макдърмът. Второ, Аларик ще определи дали Джъстис е покварен, от времето прекарано в Пустошта. Трето, ще действваме настъпателно.

— Време беше — извика от другия край на стаята Вен, който стоеше изправен до стола, където бе седнала Ерин. — Игричките ни с *Отстъпниците* на Анубиса не ни доведоха до нищо, освен болка, болка и пак болка. Ако тя го е наранила... — думите на Вен заглъхнаха, но дори и от такова разстояние Конлан можеше да види болката в очите на брат си. Джъстис бе жертвал себе си, за да спаси Вен и от тогава тежестта на това бреме тегнеше над душата на воина.

— Трябва да се съглася — каза Аларик. Стоеше сам, както винаги. Далеч от останалите.

Може би само Конлан знаеше за пълната сила на неговата самота. Конлан бе с него, когато жрецът за първи път осъзна силата на чувствата си към Куин. Но всички жреци на Посейдон даваха клетва за безбрачие, а и ролята на Куин като лидер на бунтовниците, бе тласнало и нея към уединението.

Никога досега не е съществувала толкова невъзможна връзка, но тези чувства не се забравяха така лесно.

— Трябва да работим от по-близо с човешките бунтовници и да измислим подробен план — продължи Аларик. — Дните и вековете ни като ударна група са зад гърба ни. Ако Куин, ако Джак и Куин са в състояние да се срещнат с нас трябва да го направим възможно най-скоро. Но, разбира се, приоритетът ни е Джъстис.

Райли се размърда на креслото и издаде звук, изразяващ неудобството ѝ. Конлан се напрегна, готов да прекоси стаята и да ѝ помогне.

— Добре съм. Само се протягам. Синът ни настоява да седи на пикочния ми мехур.

— Дъщеря ни винаги е неспокойна, също както майка си — поправи я Конлан.

— Ако искате да знаете пола, трябва само да попитате — сухо отбеляза Аларик. — Колкото и да харесваме забавните ви разговори през последните седем месеца.

Райли извъртя очи, постави една възглавница зад гърба си и се огледа наоколо.

— Няма нищо, нищо по-важно от това да намерим Джъстис и да се убедим, че той е добре. Дори и преди да разберем, че ти е брат, знаехме, че е част от семейството ни, както всеки един в тази стая. Всеки един от Седемте.

Последваха няколко кимвания в знак на съгласие. Конлан започна да говори, но Райли поклати с глава.

— Сега е мой ред да бъда лицемерна. Разбирам, че всичко трябваше да бъде отложено, след като Джъстис бе пленен от Аноубиса. Направих каквото можах, за да помогна в търсенето. Но този път, съдейки по онова, което ми казахте, той е изчезнал по собствена воля. И не само това, ами е отвлякъл и бедната археоложка.

— Може да се определи като инцидент с международно значение — каза Ерин и леко потръпна.

— Точно така — отвърна Райли. — Ето какво имам предвид, макар да знам, че ще прозвучи зле. Бебето ми няма да се роди, докато родителите му не се венчаят. Знам, че няма как да направим голямата пищна сватба, но за мен това не е проблем. Никога не съм искала голяма сватба. Но или ще отидем в църквата, която се намира близо до дома ми, или ще доведем свещеника в Атлатида, или пък ще отидем в проклетата капела на Елвис в проклетия Вегас. Не ми пука. За мен това няма значение. Така или иначе, винаги съм харесвала Елвис. Но по единия или другия начин, двамата с Конлан ще се венчаем другата седмица.

Хубавото бе, че изобщо не ѝ се налагаше да повишава глас. Нямахше нужда. Беше човек, а не атлант и понякога се шегуваше, че

преди да срещне Конлан е била в близост до знатни личности само в Бъргър Кинг. Но поведението ѝ бе на кралица, сякаш бе родена такава.

— Добре, всички чухте. Бъдещата ми кралица се изказа и аз не мога да направя нищо друго, освен да се подчиня — каза Конлан и ѝ се усмихна.

— Права е, че детето трябва да се роди, когато вие двамата сте женени — намеси се Аларик. — Той или тя ще се изправи пред много проблеми, когато дойде моментът да наследи короната, след като ще е наполовина човек, наполовина атлант. Определено не трябва да се добавя и още един проблем, свързан с легитимност.

— Винаги можем да разчитаме на теб, нали Аларик? — попита Райли, а в гласа ѝ се долавяше раздражение и неохота. — Имах предвид, че искам детето ми да се роди в свят, в който да е ясно, че родителите му се обичат достатъчно, за да направят най-важната крачка. Но, да благодарим на Господ, че теб те има, за да ни посочваш законностите в тази ситуация.

Аларик повдигна вежди и я погледна озадачено.

— Въпреки, че долавям сарказъм в думите ти и не разбирам причината, отговорът ми е „да“. Разбира се, че можете да разчитате на мен. — Той наведе глава. — Както наредите, милейди.

Райли присви очи.

— Ако това е един от моментите ти на хормонални проблеми, Аларик, радвай се, че съм прекалено огромна, за да дойда там и да ти сритам задника.

— Моят задник, както се изрази, е безкрайно облекчен — отвърна ѝ Аларик. — Но може би трябва да се върнем към належащата тема.

Вен се насочи към центъра на стаята, където имаше огромна маса с карти и стратегически планове, които бяха отместени на едната страна, за да се направи място за освежителните напитки. Взе още една чаша с кафе.

— Ето един бърз отчет на състоянието ни. Днес дочухме, че в Сейнт Луис вампирите ще вдигнат въстание. Очевидно, Аноубиса иска да промени методите им за привличане на потенциални *Отстъпници*, но го прави чрез Вонос. Този пич има финеса на Брус Уилис, когато гони лошите в петата или шеста чест на „Умирай трудно“.

Конлан кимна.

— Алексей, Кристоф и Денал — тръгнете утре призори за Сейнт Луис, за да се срещнете с Джак, Райзън и останалите бунтовници там.

— Да не би внезапно да сме започнали да вярваме на Райзън? — попита Аларик и зелените му очи засвяткаха свирепо. — След като реши да открадне Тризъбеца на Посейдон от храма на боговете.

— Въпросът дали му вярваме, или не е спорен. Но Куин му вярва, Джак също и двамата ни уведомиха, че е предприел мисия, чрез която ще изкупи грешката си — продължи Конлан. — Винаги поема най-опасните задачи и стига толкова далеч, че те се страхуват, да не би да се опитва да се самоубие.

— Хич не ми пука за мисията му. Не искам да се доближава до Куин — изръмжа Аларик. — Веднага след като разпуснем срещата, ще замина за Сейнт Луис.

— Нуждаем се от теб, Аларик — чу се гласът на Ерин. Бе мълчалива по време на почти цялата среща, което бе нетипично за нея. — Откакто сме тук, се опитвам да достигна до Джъстис и да намеря някаква следа от присъствието му. Нали знаете, че съм певица на скъпоценните камъни? Протеже на богинята на нерейдите? След като открихме, че той е наполовина нерейд, се надявах, че ще успя да използвам тази връзка и да се опитам да получа най-малко груба представа къде може да е. — Поклати глава, преди да успеят да я попитат. — Не. Нямах никакъв късмет. Може да съм вещица и певица на скъпоценните камъни, обаче не ме бива в търсенето — отново се обърна към Аларик. — Ето защо се нуждаем от теб. Ти си единственият, който е в състояние да намери Джъстис.

— Нямам намерение да те обиждам, Ерин — отвърна жрецът. — Но нали осъзнаваш, че не съм преставал с опитите си да намеря Джъстис от момента, в който изчезна миналата нощ?

Ерин въздъхна и се отпусна на стола си.

— Съжалявам, Аларик. Трябваше сама да се досетя, но съм толкова изтощена. Изобщо не съм спала, откакто Джъстис тръгна с Анубиса преди няколко месеца. Той спаси моя живот и този на Вен. Дори и на сестра ми, в известен смисъл. Но сега не знаем къде е. Не знам къде е и Диърдри и дали изобщо е жива.

Ерин спря и потърка очи. Когато отново проговори гласът ѝ бе дрезгав, изпълнен с тежестта на непролети сълзи.

— Предполагам, просто съм готова нещата да си отидат на местата.

Вен коленичи до стола на Ерин и я взе в прегръдките си, мъката изписана на лицето му с точност отразяваше това, което разкъсваше гърдите на Конлан.

— Мисля, че всички сме готови за това — каза той. — Нуждаем се от план. Аларик ще отиде в Сейнт Луис, но ще продължи с опитите си да открие Джъстис. Аз и Райли ще намерим пастор или Елвис, който ще се съгласи да извърши церемонията в Атлантида. — Вен, ти ще водиш екипа, който ще се опита да открие къде са Джъстис и археоложката и да ги върне обратно.

Някой почука на вратата, беше Лиам — погледна въпросително към Конлан. Принцът кимна и го покани да влезе.

— Точно навреме — каза Вен. — Също така трябва да разберем повече за д-р Макдърмът. Какво толкова има в нея, че Джъстис полудя, когато я видя?

Лиам мина през стаята, клатейки глава.

— Не знам. Но мога да кажа едно — Кийли наистина може да чете предметите, притежава дарба, за която се смяташе, че е била изгубена във водовъртежа на времето. Разчете сапфира и заяви, че е видяла Нерей.

Аларик повдигна рязко глава и се наведе напред.

— Какво е казала? Какво е казала за върховния жрец Нерей и „Звездата на Артемида“?

— Не много — призна Лиам. — Смятах да я разпитам повече, след като вече е в безопасност в Атлантида. Но каза нещо много странно. Заяви, че приличам на него.

ГЛАВА 16

Пещерата под храма на nereидите

Джъстис се събули мигновено, изкачи се през вълните на съня към пълна бдителност за няколко секунди. В Пустошта не можеше да си позволи да почине, без да е нащрек, а когато Аноубиса бе наблизил, нямаше почивка. Гневът ѝ, когато не я желаше, или пък да си признае, бе неспособен да консумира връзката им, бе неповторим. Тя бе богиня и притежаваше тъмна красота по-изискана, от каквото и да е, която човешките очи могат да разберат. Но бе красота, в която се коренеше злото, пропита с убийства и проклетия.

Отвращаваше се от себе си. Все пак никога не е бил особено придирчив. През вековете е бил с безброй жени, с която си пожелаше. За нещастие през последните няколко века никоя не успяваше да го задоволи. Винаги нещо липсваше по време на кратките им срещи. Нещо, което не искаше да признае.

Докато не видя лицето ѝ.

Кийли.

Мисълта за нея му напомни къде се намираха и какво бе направил. За една нощ бе сменил обстановката от Пустошта с одеялата и юрганите на това място, от които си бе направил легло. Тази пещера винаги е била убежище за изтормозените души преди падащите камъни и последвалата нестабилност на тунела, така че няколко куфара пълни с одеяла и различни дрехи, бяха останали в ъгъла. Внезапно си спомни, че бе направил такова легло и за нея, но къде? Или мъглата от паметта му не искаше да се разсее, или жената бе отишла другаде. Ами ако бе избягала? Ако никога повече не я откриеше?

При тази мисъл го обля пристъп на паника. Страх и нещо друго, по-дълбоко. По-мрачно. Родено от частта от душата му, която бе на nereида. Тази му същност се бореше да излезе на свобода и Джъстис я опознаваше все повече. Nereiдът се бореше с атланта, за да поеме контрола над него.

Завъртя се, оглеждайки тъмната пещера за нея. След като я забеляза, въздъхна с облекчение. Мускулите му се отпуснаха, когато видя, че все още спеше. Беше там, заспала върху купчината одеяла, които бе събрал за нея в близост до един вграден в стената скъпоценен камък.

Познаваше я достатъчно, за да е сигурен колко щеше да му е бясна, задето се бе осмелил да си играе с ума ѝ. Но тя се нуждаеше от сън, а той бе на път да се просне на земята, повален от умората, неспособен да отговори на решителността ѝ, граничеща с ужас.

Да бе! Бе го направил за нейно добро, подигра се безмълвно на себе си. Разбира се. Злодеите винаги проявяват изискания талант да се оправдават за действията си. Почувства разкаяние, но бързо се отърва от него и се съсредоточи върху физическото си състояние. Баня. Нуждаеше се от още една баня.

Независимо че се бе изкъпал в топлия извор малко преди да си легне. Простичко нещо като чистота му бе липсвала в Пустошта. Отказваше да повярва, че мръсотията е проникнала през кожата му.

Щеше да се изкъпе и облече подходящи дрехи и чак след това щеше да я събуди. Имаха толкова много неща за обсъждане. Искаше да знае всичко за нея. Всяка една подробност, свързана с нея. Също така, трябваше да я убеди да му даде повече време.

Време, за да ѝ покаже, че не е чудовище. Време да я увери, че мястото ѝ бе до него.

Време, за да може да осъзнае дали всичко това бе истина.

Не си направи труда да се облече, само взе меча си, който се бе превърнал в неразделна част от него, въпреки че точно той отне живота на Фарнасий. Без значение какъв беше, бе негов. Тихо прекоси разстоянието между тях и се надвеси над нея, доволен дори само да я наблюдава, докато спи.

Лъскавата червена коса на Кийли бе същият нюанс като в първото му видение. Приличаше на пламък, който се слива със слънчевата светлина и всичко това в допълнение с безупречния златен блясък на кожата ѝ, която имаше лек загар. Затворените ѝ клепачи блокираха гледката му към необикновените ѝ изумруденозелени очи, но за негова радост паметта му можеше да покаже точния им цвят.

Лежеше на една страна и бе сложила ръка над завивката. Беше свалил ръкавиците ѝ, след като бе заспала. Запита се защо ги носи, но

ги постави до нея. Ръцете ѝ бяха крехки и нежни, а пръстите по някакъв начин изглеждаха компетентни. Разрези и ожулвания бележеха кожата ѝ, сякаш до преди миг е вършела тежка работа. Може би заради това носеше ръкавиците.

Археология. Беше споменала, че е археолог. Изследовател на миналото. Едва не се засмя, но се спря, за да не я събуди. Тя бе изследовател на миналото, а той — воин, живял през вековете. Вероятно им е било писано да се срещнат.

Този път обаче не успя да възпре горчивия смях. Той бе незаконният син на съдбата; да не би сега да се превърне в лицемер и да започне да благославя същата тази участ, която проклинаше в продължение на векове?

— От какво бих могъл да се откажа, заради теб, Кийли? — продума той. — От честта си? Горчивината? Може би дори и от част от душата си? Какво толкова има в теб, че ме държи в плен?

Докато спеше, от устните ѝ се отрони стон и звукът наля масло в огъня, който гореше в него, разпалвайки искра на ожесточен, почти животински глад. Внезапно я пожела толкова отчаяно и силно, че копнежът му причиняваше физическа болка.

Не той се нуждаеше от нея.

Те се нуждаеха от нея и щяха да я имат.

Спри!

Извика на другата част от съществуването си.

Не можеш да завладееш съзнанието ми, дори и да си част от мен.

Глас, но не неговият, прошепна вледеняващите си заплахи:

„Грешиш, атлантски похитителю на плененото ми Аз. Ще те завладея, защото ти си слаб. И когато поема пълен контрол над разума ти, ще направя тази жена своя.“

Нереидът — който макар и част от Джъстис, бе някой различен от него, и той не знаеше по какъв друг начин да го нарича — показва няколко картини в ума на воина. Кипящ порой от чувствени образи, всеки следващ по-ясен от предишния.

Кийли гола и коленичила пред него в знак на подчинение, а прекрасните ѝ ръце обхванали члена му.

Бледите крака на Кийли преплетени с неговите, докато той проникваше в нея.

Кийли, легнала върху копринени възглавници, с крака над раменете му, докато той я вкусваше.

Кийли наведена над леглото му, докато той стискаше прекрасните ѝ гърди и я взимаше от отзад.

Кийли, превивайки се от вълните на екстаза, крещейки името му, докато се разкъсваше на парчета в ръцете му. Нейната топла и хлъзгава сърцевина го поемаше целия.

Кийли. Кийли. Кийли.

Видението се повтаряше отново и отново, все по-бързо и по-бързо, докато пенисът му не се втвърди до такава степен, че му се прииска да я събуди, да я вземе и да ѝ покаже колко много иска да потъне до основата си в топлия ѝ и влажен център. Посегна към нея, почти против волята си, за да разкъса дрехите ѝ.

И тогава ги видя.

Сребристите следи от сълзите все още бяха на лицето ѝ. Плакала е. Дори и в съня, една част от нея е знаела, че е в опасност и се е страхувала.

Смяташе го за чудовище не без основание. Дръпна се рязко от нея, презирайки себе си. Той бе чудовище, но никога нямаше да я докосне без тя да му е разрешила.

По-скоро би се самоубил.

Не можеш да победиш, каза на nereida в себе си или на алчната похотлива страна на природата си. Ще те победи, дори и да умра, докато се опитвам. Но няма да позволя и един косъм да падне от главата ѝ.

Подигравателен смях иззвъня в пещерата или пък съществуваше само в неговото съзнание. Почти не можеше да направи разликата между двете.

Дори и косъм от главата ѝ? Харесваш косата ѝ, нали?

Докато Джъстис вървеше към басейна с намерение да измие еротичните картини от съзнанието си, nereidът показва още един последен образ. Как Кийли увива косата си около основата на члена му, докато го поемаше в устата си.

Остави мечата си на земята и се препъна, когато влезе във водата. Докато падаше се запита, дали воин от Атлантида, който е наполовина nereid би посмял, за първи път в живота си, да помоли богинята на nereidите, дори и самия Посейдон за помощ?

Страхуваше се, че това дали ще запази разсъдъка си зависеше от отговора на този въпрос.

* * *

Зловещо и страховито чувство обви сънищата на Кийли, осветявайки ги в нюанси от сиво до тъмнокафяво. Плуваше през потъмнели течения, очуквана и обрулвана от странни неща: дебела, дървена ябълка с големина на магаре; дървена фигурка с големина на пудел във формата на кон се обърна към нея и ѝ се усмихна, докато преплува покрай нея. Детска играчка, приличаща на вагон, се носеше спокойно покрай нея със скоростта, с която тя плуваше, независимо че вълните я блъскаха. Почувства непреодолимо желание да се пресегне към играчката, но се страхуваше, че ако го направи ще изгуби темпото на размаха си и ще се удави.

Знаеше, че сънува. Беше почти сигурна в това, но бе изгубила усета си към реалността извън този воден пейзаж. Единствената ѝ цел бе да достигне противоположния бряг, където я чакаше нейното спасение.

Но не знаеше как, защо и какво може да е това. Нещо се удари в рамото ѝ и когато се обърна, видя метална червена триколка, чието кормило се заплете в мокрите краища на косата ѝ. Несигурно го хвана и се опита да се освободи успя, и триколката изостана зад нея.

Обърна се към брега, който все още не можеше да види и тогава детското вагонче се удари в носа ѝ, сякаш искаше тя да го вземе.

— Но нямам джоб, в който да те сложа — каза безпомощно и на мига се събуди, борейки се за въздух, изправи се и се огледа около себе си.

Вън от съня, но обратно в кошмара.

Спомените я заляха като приливна вълна, удряйки в лицето ѝ събитията от миналия ден. Атлантида. Воините. Мъртвото създание, което се оказа, че е мъж от времето на Александър Македонски.

Джъстис.

Коленичи, но се опита да е тиха и да не привлича внимание, докато оглеждаше пещерата, в търсене на дивия мъж от вчерашния ѝ

кошмар. Или може би — нещо в нея изрече копнежа си — воинът от виденията ѝ?

Вместо това погледът ѝ се спря на съвсем друг вид сън. Сън, след който чаршафите на леглото ѝ са мокри, а тя усеща болка и незадоволеност, защото първичният воин, който понякога виждаше във виденията си, когато докоснеше един определен артефакт, принадлежал на древна цивилизация, не съществуваше в днешно време. Такива определено не можеш да срещнеш в академичните среди в Охайо.

Но вече не се намираше в Охайо. Здравият, мускулест мъж, който излизаше от езерото на няколко метра от нея, чисто гол, и от когото капеше вода, бе живото доказателство за това. Кийли никога досега не бе смятала водата за афродизиак, но капките, които се стичаха по тялото на Джъстис определено можеха да се сметнат за такива.

Те го галеха по всички места и внезапно тя осъзна, че иска да го докосне.

С език.

Затвори очи за момент, учудвайки се от собствената си глупост. Сега пък бе привлечена от похитителя си? Но вчера бе толкова внимателен с нея, бе видяла изпълнените му с мъка очи при саможертвата на Фарнасий. Със сигурност не можеше да е...

Кийли отвори очи, неспособна да превъзмогне желанието отново да погледне към него. Той вдигна ръце, за да избута натезалата от водата разплетена коса, която падаше пред лицето му. А самото движение оформи линии по тялото му, които би трябвало да са незаконни. Джъстис бе толкова висок, набит и мускулест, че в сравнение с него бодибилдърите, които беше виждала да тренират във фитнес залата изглеждаха като дундести тролове. Проследи с поглед силните му ръце — високо на бицепса на дясната се виждаше проста, но много добре направена татуировка — здравите му крака, стегнатите му гръдни мускули, а после погледна по-надолу към бедрата и след това... ох.

Ох!

Опита се да преглътне, но гърлото ѝ бе изсъхнало, сякаш бе погълнала праха от току-що отворена пирамида. Или атлантите по принцип си ходеха с постоянна ерекция, или Джъстис сериозно се радваше да я види.

Гръм от чиста, пареща топлина премина през тялото ѝ, превръщайки здравия ѝ разум в похот, насочен към мястото, което искаше да...

О, мили боже!

Мъжът забеляза, че тя го наблюдава. Замръзнала на мястото си, Кийли гледаше право към него и усещаше руменината, която се бе настанила на бузите ѝ. Здравият ѝ разум и инстинктът за самосъхранение преодоляха побърканите ѝ хормони и тя скочи на крака.

— Стой далеч от мен. Просто си сложи някакви дрехи и да поговорим като възпитани хора. Тоест като атлант и човешко същество, след като вече си починахме и ти си... хм... чист.

Той не помръдна, дори не направи каквото и да е заплашително движение, но изведнъж жената усети тръпка на безпокойство. Безименна емоция гореше в очите му, която променяше цвета им от среднощно към сапфиреносиньо.

Бавно, много бавно погледът му пое от лицето ѝ и премина през гърдите, където се застоя най-много, след това продължи пътя си надолу към пръстите на краката ѝ. Мъжката арогантност и неприкритото притежание в очите му, събудиха желание в нея да избяга, въпреки че зърната ѝ се втвърдиха и пулсираха в дантелените чашки на сутиена ѝ.

Нямаше начин да му отвърне. Миналото ѝ или независимата ѝ личност, нямаха да ѝ позволят да си падне по този гол алфа-мъжкар, което щеше да я върне към времето, когато мъжете са били мъже, а жените — тяхна собственост.

Дори и след като си повтаряше това, тялото ѝ я предаваше. Очевидно, уморено от самотните нощи. Когато погледът му се върна нагоре по тялото ѝ — кожата ѝ настръхна, свръхчувствителна и нуждаеща се отчаяно от неговия допир.

Този трепет най-накрая успя да я изкара от чувствения транс, в който я бе поставил, и я върна отново към логиката, предпазливостта и проклетия разум.

— Спри — нареди му ядосано. — Престани да ме гледаш сякаш съм награда от твоя лична война и се облечи. Трябва да поговорим за това как ще ме измъкнеш от тук, нали така? Къде е изходът? Къде е

коридорът или тунелът, или магическия атлантски асансьор, който ще ни измъкне от тук?

Джъстис вдигна ръце напред с дланите към нея, за да ѝ покаже, че не ѝ мисли злото. Но движението само подчерта силата на мускулите му и независимо от това, че бе изкарала няколко часа по самоотбрана, без значение, че той е гол и невъоръжен, тя нямаше шанс срещу него.

Да, беше гол.

Но не е сигурно дали не е въоръжен, отбеляза лошата ѝ съблазнителна страна, която преди малко накара да млъкне.

Там има доста голямо оръжие.

Страховно. Точно сега ли бе избрала да развие раздвоение на личността?

Разумната ѝ страна се върна към проблемите на дневен ред, а именно че бе уплашена и ужасена. Определено тръпките, които я побиваха, бяха доказателство за това.

— Кийли, моля те, успокой се — каза тихо Джъстис, сякаш успокояваше ранено животно.

— Ще се успокоя, когато ме измъкнеш от тук — отвърна тя, горда от това колко разумно звучеше, когато междувременно сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите ѝ. — Не и по начина, по който дойдохме. Никакви такива „Телепортирай ме, Скоти“. Хубав, нормален тунел. Или стълби. Стълбите са добра идея.

— Но...

— И се облечи — извика, вече изгубила търпение. — Не ми пука дали изглеждаш като статуя на древногръцки бог, която се е върнала към живот. Искам да се облечеш.

Бавната и опасна усмивка, която трябваше да се обяви за смъртоносно оръжие, се настани на лицето му.

— Мислиш, че изглеждам като бог?

— Дрехи! Веднага! — скара му се Кийли.

Все още усмихвайки се, той се запъти към една купчина с дрехи и недостатъчно бързо, за да бъде спокойна тя, облече риза и панталони. Гледката на стегнатите му мускули, докато си обуваше панталоните почти я накараха да изръмжи на глас.

След този случай, щеше да има много хляб за фантазиите си за години наред. В случай, че оцелееше.

— Добре. След като вече си облечен, искам да ме изкараш от тук. Джъстис поклати глава, докато прекосяваше с няколко стъпки мозайката, която ги делеше.

— Бих искал да повярвам, че мога да те пусна, дори и да бях в състояние, въпреки тъмните желания на другия в мен, Кийли. Но не знам как се озовахме тук, след като досега никога не съм използвал тази сила.

— Но...

— Не знам как отново да я използвам.

Спря на няколко сантиметра от нея и я погледна право в очите. В неговите се виеха синьо-зелени пламъци.

— За съжаление, стълбището, което води от храма към пещерата, бе блокирано от камъни и мръсотия, които паднаха по време на срутване преди няколко години. Така че няма друг изход.

ГЛАВА 17

За щастие Кийли никога не бе страдала от клаустрофобия дори и след някои от най-скандалните лечения, на които различните психолози я бяха подлагали като дете. Например, когато я затвориха в лишаващия сетивата резервоар, но сеанса бе продължил само една сесия.

Не подозираха, че осемгодишно дете може да крещи толкова силно.

Но новината, че е хваната в капан в подземна пещера заедно с Джъстис — пещера, която се намираше в Атлантида, и изобщо не искаше да си помисля за възможността цялата тази вода да нахлуе тук и да ги залее, в случай че има теч — я отведе до съвсем ново ниво на психоза.

Дишането ѝ се ускори и тя се задъха. Започна да трепери. С всеки следващ дъх, който си поемаше, се чувстваше все по-безпомощна и затворена между ярост и паника.

— Ти... ти... ти си луд! Доведе ме в пещера, под земята, и нямаш идея как да ме върнеш?

Мъжът вдигна една от тъмните си вежди.

— Повечето пещери се намират под земята.

— Знам това! Аз съм археолог, ти...

Игнорирайки жлъчните ѝ думи, Джъстис вдигна ръка с намерението да я докосне. В никакъв случай. Няма да се случи, дори и той да беше секс на клечка. Отскочи назад, далеч от него. Положи глава в ръцете си и вдиша дълбоко. Опита се да се успокои, за да може да измисли разумен план. Да, план — от това се нуждаеше.

Не случаен, изпълнен с безсмислен ужас план, който бъдещите археолози биха изпитали, когато открият раздробените и кости близо до чифт ръкавици, друг скелет и проклет меч.

Със закъснение осъзна, че пръстите ѝ са вплетени в косата ѝ.

Голите ѝ пръсти.

— Ръкавиците ми? Какво си направил с ръкавиците ми? — Дишането ѝ се ускори, докато дробовете ѝ бяха на път да изскочат от гърдите ѝ.

Мъжът мълчаливо посочи към пода, в близост до купчината завивки, на които бе спала. Тя се дръпна назад и се наведе, за да ги вземе, но той се приближи с тази зловеща свръхскорост и сграбчи китката ѝ, преди да е успяла да нахлузи едната ръкавица.

— Защо, Кийли? Защо са ръкавиците? Усецаш, че ти дават чувство за безопасност ли? — Гримаса разкриви лицето му. — Толкова ли съм ужасяващ?

Пусна китката ѝ и клекна, после се изправи, а в ръцете си държеше меча си. Преди да може да се възпротиви, да го избегне или да предприеме каквото и да е движение, той го бутна в ръцете ѝ. — Тогава вземи това. Вземи меча, който толкова години съм носил като част от себе си и го използвай срещу мен, ако чак толкова се страхуваш — настоя той. Тъмните му очи и грубият глас я вледеняваха. — За да убиеш човек, трябва да го намушкаш с острия край на меча. — Той сложи ръка на гърдите си, точно там, където се намираше сърцето му, но вече бе късно.

Прекалено късно.

Дръжката на меча му си пасна в ръката ѝ, сякаш търсеше допира ѝ. Искаше да го опознае. Имаше чувството, че иска да притежава ума ѝ, също както Джъстис изказа претенциите си към останалата част от нея, когато я бе довел тук.

Скоро мисълта за мястото, на което се намираше изчезна, тъй като защитите ѝ бяха премазани от тежестта на вековете. Насилствена, кървава смърт наводни незащитените коридори на съзнанието ѝ.

— Не — опита се да се възпротиви, дори и когато отгласът от историята, заключена в меча, я принуди да се подчини. — Не, не, не. Прекалено много, прекалено много. Не мога... ръкавиците ми... не мога.

— Кийли! — извика Джъстис, но звукът бе заглушен. Далечен. И все пак той я хвана.

Държеше я.

Но беше прекалено късно. Крещейки безмълвно, потъваше в мрака на собствената си празнота. Докато пропадеше, погледна в очите му и успя да изрече едно последно изречение.

— Няма да оцелея.

* * *

Кийли се приземи в така реалното си видение, изпитвайки физическа болка. Разкъсването на нейното съществуване се прояви с разяждаща болка по наранената ѝ и кървяща плът, която чудно защо се бе съсредоточила в областта на лицето и гърлото ѝ.

Ахна и падна назад, а вниманието ѝ бе привлечено от пода, който беше много по-различен от онзи в пещерата. Този бе изключителен, покрит с бял мрамор, инкрустиран с орнаменти, изработени от злато, мед и друг метал, подобен на медта, но блестеше и приличаше на скъпоценен камък. Болката отново се засили и тя осъзна, че може би няма да преживее това видение. Болка, по-силна от всяка друга, се загнезди в гърлото ѝ и сякаш го стисна. Хриптеше, докато дишаше, но силен стон, идващ от по-навътре в стаята, я накара да потърси източника му.

Беше жена с тъмни коси, която бе коленичила на пода, държейки се за корема. Беше бременна. Жената, очевидно раждаше, но болката, изписана на лицето ѝ накара Кийли да премисли желанието си някога да има дете. Отново извика. Трябва да бе заради контракциите. Ако идваха толкова бързо, една след друга, не значеше ли това нещо?

О, не. О, не, не, не. Жената щеше да роди бебето си точно тук, на пода. Кийли се опита да извика, но изгарящата болка, която преряза гърлото ѝ и показа, че жената, в която се бе превърнала в това видение, нямаше да може да говори, поне не скоро. Какво се случваше с нея? Изпълнена със страх, усети невидимо жило да докосва разкъсаната ѝ плът. Пръстите ѝ проследиха раната ѝ и откриха дълъг разрез по врата ѝ. Не беше дълбока, но кървеше обилно.

Заради болката, която изпитваше, можеше да предположи, че някой съвсем скоро я е ударил, но пръстите ѝ не успяха да намерят следи от рани близо до очите ѝ, където се бе съсредоточила болката.

Носеше проста памучна дреха и сандали. Никакви бижута и украшения. Вероятно виждаше стаята през очите на прислужница. Но защо точно прислужница? По принцип виденията ѝ я водеха при

някой, който има близка интимна, или дълбока емоционална връзка с обекта, който държеше. Защо прислужница някога...?

През ума ѝ минаха безброй ужасяващи мисли. Свали ръка надолу, докато все още стискаше гърлото си, и погледна кървавите петна по пръстите и китката си.

Опита се да намери отговорите на въпросите в изплашения ум на домакиня си, но единственото, което можеше да види, бе образът на меч, идващ към нея... не към бременната жена. Прислужницата просто имаше късмета да се изпречи на пътя, когато лудият мъж извади меч от ножницата си, намираща се на рамото му, готов да нанесе удара си. Който и да беше, буквално бе разрязал гърлото ѝ и сега една бременна жена щеше да роди детето си пред очите ѝ.

А Кийли нямаше какво да стори. Във виденията си не беше нищо повече от наблюдател, неспособен да промени миналото, случило се много, много отдавна. Можеше единствено да понася болката и да се моли видението да приключи по-скоро.

Жената на пода отново изпищя. Легна на една страна и се сви на топка, в отчаян опит да избяга.

— Помогнете ми! Някой да ми помогне! — молеше се, докато избутваше разрошената коса от лицето си.

Сплетената ѝ среднощно синя коса, осъзна Кийли. Ами ако тази жена е близка на Джъстис? Опита се, макар и да знаеше, че е безсмислено, да накара тялото на домакинята си да тръгне напред към жената. Да ѝ помогне, без значение ужаса, който изпитваше.

Но изглеждаше сякаш се опитва да премести пирамида със силата на мисълта си. Не можеше да промени това, което се бе случило толкова отдавна. Независимо колко искаше да помогне.

Когато контракциите намаляха, жената със синята коса успя да се надигне и да огледа стаята. Кийли направи същото и отново ахна. Мраморни колони се редяха до стените, а в далечината се виждаше златен трон. Би трябвало да се намира в тройната зала.

Но не беше сама.

Как изобщо можеше да го пропусне? Мъжът, който стоеше пред трона. Неговата черна коса, аристократични черти и царствено присъствие ѝ напомняха за Конлан и Вен, и тя позна меч, който той държеше — този, изпратил я в бездната на това видение.

С тази разлика, че сега бе мокър и окървавен. Привлечена от отвратителното му очарование, Кийли гледеше втренчено доказателството за това, че точно този мъж е прерязал гърлото ѝ. Гърлото на домакинята ѝ.

Тяхното гърло.

Черна пелена замъгли зрението ѝ и тя не знаеше дали да се опита да остане в съзнание, или да позволи припадъкът да я изкара от това видение. Дали домакинята ѝ не припадеше?

Дали мъжът с меча щеше да я накаже, ако го направеше?

И след като Кийли не можеше да въздейства на миналото, само изпитваше неразположението на приемника си, без съмнение, породено от страха и кръвозагубата.

Родилката извика и викът ѝ бе пропит със страдание и безнадеждност. Погледна нагоре към мъжа, молейки го с очи, от студения, твърд под, където бе съвсем сама.

— Умолявам ви, помогнете ми. Това бебе излиза и то още сега.

Тогава Кийли осъзна, че чува и, най-важното, разбира древния език на атлантите. Ритъмът на езика наподобяваше на музика и изглеждаше някак грешно този така красив език да се използва, за да се описва страдание. Грубостта в английския, щеше да е по-подходяща.

„Не виждаш ли, че изпитвам болка?“ или „Помогни ми, копеле такова!“

Три контракции, една след друга, приковаха жената на пода с тежестта на болката. След всяка следваща коремът ѝ се стягаше и изглаждаше твърд като скала. Но това, което трябваше да се случи, не се случваше.

Поне според Кийли. Колебливо погледна към крака на жената, под копринената пола, молейки се главата на бебето все още да не се е показала.

Все още не. Но Кийли забеляза нещо друго. Нещо, което заради шока не бе успяла да забележи по-рано. Кожата по ръцете и краката на жената бе с цвета на слонова кост, примесена с много бледо синьо. Тя не беше човек, нито атлант. Бе нещо съвсем друго.

Изглежда, че контракциите отново намаляха и писъците на жената на пода се превърнаха в ридания. Кийли отново, но напразно, се опита да накара жената, в чието тяло се намираще, да стане и да

помогне на родилката. Но страховете на бедното момиче бяха прекалено силни, за да бъдат преодоленни.

Яростта помете съзнанието на Кийли и тогава една-единствена непоколебима мисъл се зароди в ума ѝ. Ако оцелееше след това видение щеше да намушка Джъстис със собствения му меч.

Копелето, което изглежда бе кралят, каза:

— Не мога да повярвам, че смееш да идваш тук с незаконния си син, Ейвлин. След всичко, което ти и Анубиса ми причинихте, трябва да се радваш, че не те убих на място.

Бременната жена оголи зъби и изсъска срещу него, а звукът рикошира във всички стени.

— Не съм виновна. Аз също като вас, Ваше Величество, бях пленник. Щом вие, всемогъщият крал на Атлантида, не успяхте да се преборите с контрола над ума на Анубиса, какво остава за една проста девица от nereидите?

Тя отметна глава назад, стискайки здраво зъби, но не успя да спре вика, който последва със следващата контракция. Когато отново бе в състояние да диша, продължи:

— Знаете, че ние, nereидите виждаме лицето на бъдещия си любим по време на изпитанията ни, свързани с видения. Повярвайте ми, когато ви казвам, че никога не съм виждала вашето. Аз, също като вас, съм жертва на ревностната мания на Анубиса, но това няма да ми попречи да обичам сина ни.

Объркването, изписано по чертите на краля почти надви яростта и грубото му поведение. Но само за минута — минута, която даде надежда на Кийли, че този мъж ще помогне на бедната жена.

— Ако в думите ти има истина... — започна той, но поклати глава. — Не. Няма значение. Няма да отгледам незаконно дете, плод на извратените играчки на богинята на вампирите.

Още една вълна от болка и отчаяние връхлетя Ейвлин, заедно със следващата контракция. Случи се нещо, което Кийли досега никога не бе преживявала във виденията си. Проговори със своя собствен глас, и по своя преценка, по начин, който влизаше в разрез с инстинктите на приемника ѝ.

— Ти си жалко извинение за крал — изкрещя към него с дрезгав глас. — Конлан и Вен ще се срамуват от теб, ако разберат за това. Трябва да помогнеш на тази жена, преди да роди детето си на пода.

Кралят изръмжа, вдигна окървавения си меч и направи крачка към Кийли, но тогава друг играч влезе в стаята. Зад Кийли проговори изплашен, но решителен женски глас:

— Точно така, съпруге. Трябва да ѝ помогнем. Повикайте главната девица от храма на нерейдите, за да помогне с раждането.

Кийли се страхуваше да разбере кой говори, но имаше доста добра идея, че е майката на Конлан и Вен.

— Благодаря ти! — прошепна с дрезгавото си и наранено гърло.

Кралицата се премести пред нея, а лицето ѝ бе пребледняло или от шок, или от страх. В началото едва погледна към Кийли, но се загледа втренчено, когато забеляза раната на врата на приемника ѝ.

— Няма защо — прошепна кралицата. — Сега ще открием лечител, който да се погрижи за теб, след което ще намерим главната девица от храма на нерейдите, за да помогне на жената и бебето ѝ.

Облекчението, умората или и двете едновременно, разкъсаха Кийли, която все още бе заключена в съзнанието на приемника си, и желанието ѝ да остане в съзнание рухна. Докато очертанията на стаята потъмняваха, тя пропадна, въртейки се и преобръщайки се във водовъртежа на видението, което, изглежда, не бе приключило с нея.

* * *

Вратата зад Кийли се отвори. Намираще се в тъмна стая и гледаше повитото в пелени бебе, положено в дървена люлка. Познат глас я поздрави. Беше на кралицата.

Кичур сребриста коса падна пред лицето ѝ и след като болката липсваше, тя осъзна, че не се намира в тялото на слугинята, а в друго. След като не трябваше да се притеснява за страха и ужаса на слугинята, можеше да помисли трезво.

Майката на Джъстис. Ейвлин, определено трябваше да е неговата майка. Но къде беше тя? И в чие тяло Кийли се намираще в този момент? Сълзи напълниха очите ѝ и тя не можеше да си поеме въздух, когато знанието на приемника премина в съзнанието ѝ.

Ейвлин умираше. Раждането е било много трудно. Нямахте какво друго да стори, освен да се моли.

Докато гледаше към нежните, деликатни като морски анемонии извивки на ръчичките на бебето, не можеше да не почувства мъка и болка. Това трябваше да е Джъстис. Нищо чудно, че бе така оцетен, след като животът му започваше по този начин.

— Главна девице. — Кралицата влезе в стаята. Носеше свещ и светлината, осветяваща цялото помещение, разкри блестящата синя коса на бебето. — Как е детето?

Кийли осъзна, че главната девица беше тя, когато приемникът отговори на въпроса.

— То е много добре, Ваше Величество. Но майката... страхувам се, че не мога да направя нищо повече.

Кралицата се обърна, за да погледне Кийли: с високо вдигната глава и тиха решителност във всяка нейна черта. Продума тихо, но с непоколебим глас.

— Въпреки, че тази жена е имала връзка със съпруга ми, заради жестоките манипулации на Анубиса, няма да допусна някой да я нарани. Моля ви, направете всичко по силите си, за да я излекувате. Заради мен и заради детето, което няма вина за случилото се.

— Ами ако не оцелее? Тя е много болна, а в храма от години нямаме певица на скъпоценни камъни. Казват, че певицата може да извлече лековита сила от самата богиня на нереидите, сила, по-могъща дори от тази на главната девица.

— Тогава ще го отгледам като свой син — каза кралицата и макар че очите ѝ все още бяха сухи, носеха бремето на опустошителната болка. — Носи кръвта на съпруга ми и е роднина на сина ми Конлан и на всяко следващо дете, което ще нося. Мога ли да сторя по-малко?

— Бихте ли могли да обикнете това дете? — попита Кийли, като осъзна куража, който приемникът ѝ притежаваше, за да зададе такъв въпрос на кралицата. — Той заслужава да бъде обичан, а не да се чувства нежелан.

— Ще го обичам — отвърна кралицата с твърдост, сякаш се опитваше да убеди самата себе си. — Трябва да го обичам.

Бебето отвори очички сънливо и се пресегна, за да хване пръста на Кийли. Понечи да погали бузката му, но отново пропадна в дълбините на друго видение.

* * *

Виденията прииждаха все по-бързо и по-бързо. Кратки спомени, които мечът бе събирал през годините. За нейна радост, Кийли стоеше като страничен наблюдател, докато се прехвърляше от спомен на спомен.

Тронната зала

— Той не трябва да знае — каза кралят на мъж и жена, които гледаха, изпълнени с радост бебето, което тя държеше. — Никога не трябва да разбере истината.

Докато те се съгласяваха и редяха превъзбудени и накъсани думи, кралицата стоеше зад краля със сълзи в очите.

Скалист бряг наред гръмотевична буря

Вълните се блъскаха срещу скалите, а кралят стоеше сам, на фона на буреносното небе. Глас, някак си по-силен и висок от ударите на скалите, го обграждаше.

— Трябва да му кажеш. Той трябва да се нарича Джъстис, за да напомня за несправедливостта, която ще последва, ако Анубиса вземе превес над човешкия свят.

Кралят приведе глава, стискайки силно ръцете си в юмруци.

— Не мога да му кажа. Не мога да рискувам благо на синовете си, ако разберат за съществуването му.

Пак този глас. Глас, който Кийли познаваше, макар и да бе невъзможно. Невъзможно, но това бе гласът на бога на моретата.

Посейдон.

— Не ми противоречи. Ще му кажеш както ти наредих. Аз ще го прокълна и ако някога разкрие причината, довела до раждането му, ще убие всички, които са я чули.

— Значи си създал чудовище и убиец — изкрещя кралят, насочвайки меча си — меча — към вълните.

— Не — гръмна гласът на бога. — Създадох оръжие, като никое друго. Ще служи на синовете ти и ще въздава моето правосъдие.

Когато е на десет години ще му дадеш меча си, който ще наречеш с друго име — „Яростта на Посейдон“, за да покаже, че яростта ми към това, което стори Анубиса на краля, избран от мен, никога няма да бъде забравено.

Светкавица прониза вълните и тъмна форма се насочи от водата към брега. Преди Кийли да разбере какво е това, отново попадна във водовъртежа.

Навън, пред малка колиба

Малкото момче със синя коса погледна към краля с недоумение, изписано на лицето и после към меча, поставен в малките му ръце.

— Но аз не разбирам, Ваше Величество. Защо ми давате меча си?

Кралят насочи очите си към него, а погледът му бе лишен от нежност.

— Има нещо, което трябва да ти кажа...

И отново видението избледня.

* * *

Въртеше се из вековете във видение след видение. Джъстис бе постоянно в тях. Пред очите ѝ се превръщаше от малко момче в мъж, а след това в опитен воин. Неразделен с меча си, който или бе прибран на гърба му, или го използваше в битка. Битка след битка. Всяка следваща бе по-отчаяна от предходната. Вампири и шейпшифтъри — всички те с една-едничка цел — да изядат или поробят хората.

Всички те, победени от Джъстис, който ги покосяваше с „Яростта на Посейдон“.

Кийли пропадеше ли пропадеше в безкрайното видение. Образ след образ, кърваво сражение след кърваво сражение, докато не помнеше нищо, освен касапница, болка и смърт.

Но така го бе опознала — да, точно този дивак, който я бе отвлякъл. Силната болка, която живееше дълбоко в него. Самотата. Горчивината, идваща от векове, през които не бе нищо друго, освен оръжие на разгневен бог, търсец отмъщение.

Сърцето ѝ се сви и Кийли усети как сълзите се стичат по лицето ѝ.

— Достатъчно! — проплака тя. — Стига толкова. Моля те, не мога да понеса повече. Моля те, моля те. Стига.

Отново пропадна в мрака. Но този път не надолу, а нагоре. В прегръдките на воин със синя коса и пламъци в очите.

ГЛАВА 18

Сейнт Луис

Вонос се материализира в просторното леговище в имението в Сейнт Луис, което се намираще в новобогаташкото предградие Ладуге и му стана ясно, че никой не бе очаквал визитата му. Бе прекарал последните дни в търсене на наскоро починалия Ксинон, а останалите не очакваха Вонос да се върне толкова скоро, не и преди другата седмица. Така че бяха напълно неподготвени, когато вампирът се появи в редиците им.

Коего му харесваше.

Облечен в добре изгладен, направен по поръчка костюм на Савил Роу, чийто вид допълваха вратовръзката „Зегна“ и обувките „Ферагамо“, той знаеше с точност какво е впечатлението, което прави на облечените с ризи и къси бежови панталони хора тук. Не правеше нищо, без зад него да има скрита цел, дори и когато се касаеше до това какво да облече, за да ги накара да го подценят.

Вампирът супер модел — това прозвище му бе дала пресата. Първенецът във висшата мода. Не знаеха дали да му се възхищават, или да му се присмиват заради перфектния външен вид. Ако беше човек, щеше да бъде изритан от конгреса, защото е прекалено изискан. Не бе човек на народа.

Тази мисъл развеселяваше Вонос. Не бе човек на народа, въпреки че предпочиташе да се храни с тях.

Във всеки случай, очарованието и страхът, които предизвикваше у населението бяха подсилени от внимателно подбрания му стил. Беше водач на Праймуса: новата, попълнена изцяло от вампири, трета камара на Конгреса, а неговите членове никога не биха изпитвали уважение към него, ако не е толкова могъщ като тях.

Най-накрая благоволи да обърне внимание на хората, струпани около бюрото. Бяха зяпнали към него подобно на безмозъчни шарани. Един от тях обаче вероятно разполагаш с малко повече разум, се поклони.

— Лорд Приматор! На какво дължим честта на вашето посещение?

— Чест е много интересна дума, човеко. Мога ли да те наричам човеко? Или предпочиташ да ми кажеш името си, което незабавно ще забравя, както всичко, което ме дразни?

Вонос се усмихна достатъчно широко, за да покаже кучешките си зъби и остана впечатлен, когато един слаб мъж, с ужасна прическа, припадна на земята.

Но мъжът, който проговори първи и се явяваше като лидер, с повече мозък, отвърна:

— Можете да ме наричате както пожелаете, лорд Приматор, но името ми е Родригес.

— Разбира се, че е такава. Колко подходящо. Знаеше ли, че живееш в тези околности, когато бяха испанска територия. Мисля, че се наричаше Северна Луизиана. — Той се усмихна, но след това се намръщи, когато споменът за по-простите времена и изобилието от хора, с които да се храни, бе изместен от друг неприятен такъв.

Не за първи път атланите се изправяха на пътя му. Преди повече от двеста години, една групичка бе пристигнала в града и заедно с помощта на местните заселници и племето Илини, избиха почти цялото му кръвно потомство. Естествено, след като бе изправен пред смъртта на цялото си потомство, бе принуден да избяга.

Заради дискретността, доблестта и така нататък.

— Никога повече няма да бягам — зарече се той и заби нокти толкова силно в бюрото, че то се пропука.

Човекът трепна.

— Сър?

— Няма значение. Г-н Родригес, разбрах, че твоята група е много амбициозна, що се отнася до привличане на нови членове за *Отстъпници*.

Видимо нервният човек се успокои съвсем малко и се наведе към него.

— Да, считам го за своя привилегия. Надявам се да съм в челните редици, когато пристигне новата вълна от попълнения. Можем да видим бъдещето, а то включва сътрудничество, между видовете.

Вонос винаги се бе впечатлявал от способността на хората да отричат почти всичко. И по някакъв начин в овчите им мозъци

подчинението се бе превърнало в сътрудничество. И както те казват, щом ти помага да преживееш деня, значи става.

— Открихме, че сме недоволни от действията на местния вампир и неговото кръвно потомство — каза Вонос. — От днес нататък всяко действие, свързано с привличането на нови членове, ще минава през моя офис и местния ми представител, който ще ви представя след няколко дни.

Страхливецът, който се криеше зад лидера им каза нещо, което бе прекалено неразбираемо за него.

— Би ли желал да повториш? — попита Вонос. — Моля те, сподели с групата.

Много се радваше на чудатия изказ на хората.

— Аз не... аз не... — мъжът заекваше прекалено силно и думите му останаха неразбираеми. Страхът, изглежда, разрушаваше речевите способности на овцете.

— Каж ми, моля те — настоя Вонос спокойно и възпитано, като подчерта думата „моля“. След което отправи към мъжа мила и окуражаваща усмивка. — Или ще изтръгна езика ти заедно с основата и след това повече няма да се притесняваш дали имаш да казваш на някой нещо или не.

Овцата падна на колене и започна да дърдори нещо неразбираемо. Вонос въздъхна.

— Наистина започва да ме дразни — каза на мъжа, който командваше. — Може би ти ще благоволиш да преведеш, преди да съм убил всички ви?

— Страхува се от това какво ще ни сторят местните вампири, ако не си съдействаме с тях — обясни нетърпеливо водачът им.

— Това изобщо не ме интересува — прекъсна го Вонос. — Искам да сте наясно, че местните вампири не представляват заплаха. Тяхната небрежност не ни се нрави.

Мобилният му звънна и той вдигна пръст, за да ги предупреди да запазят мълчание. Не можеше да отрече, че тези овце бяха добри с технологиите. Обичаше айфона си. Може би трябваше да превърне, онзи приятел, Стив Джобс?

Погледна към дисплея и след като видя името, изписано на него, разбра, че е личният му асистент, един от малкото вампири, на които имаше доверие. Натисна зелената слушалка и отговори.

— Да.

— Получихме спешно обаждане от човека, който е начело на *Отстъпниците* в Охайо — каза асистентът му. — Твърди, че разполага с важна информация.

— Тези хора започват все повече да ме изморяват — отвърна Вонос в слушалката, докато оглеждаше мъжете около себе си, които неочаквано започнаха да отстъпват назад. — Информация от какъв вид?

— Знам, че звучи налудничаво, но говори за Атлантида. Твърди, че воин от Атлантида е отвлякъл негова колежка от офиса ѝ. Наредихте ми да наблюдавам всичко, което можем да използваме срещу атлантите, като предпазна мярка, в случай че се опитат да преговарят с правителството на САЩ. Може ли това да ни послужи?

Вонос присви очи и осмисли чутото.

— Тази история не ми изглежда правдоподобна. Атлантите са прекалено внимателни, за да позволят на някой да стане свидетел на нещо така лишено от финес като отвличането.

— Кълна се, че всичко, което казах е истина — заяви асистентът му развълнувано. — Атлантът му е сторил нещо, като контрол на ума, за да го прати в безсъзнание, но не е било за дълго. Лежал е на пода, преструвайки се на припаднал и е чул цялата история. Каза, че новини като тези ще са пагубни за мисията.

— Това ли каза наистина? Пагубни за мисията? Хората и тяхната мания да преувеличават.

— Ще го наблюдавам за известно време. Той е целеустремен. Иска да се изкачи в йерархията и по-скоро да бъде превърнат.

— Безсмъртие. Неуловимата награда за всички тях. Обаче това хвърля известна сянка на съмнение над желанието му. Може би е преувеличил, за да получи отличия — отвърна Вонос скептично, но предпазливо си позволи да изпитва оптимизъм. Анубиса щеше да го възнагради, ако подготви добър отбранителен план в случай, че Атлантида се намеси в световната политика. Отвличането на археолог от атлантски воин си беше добър довод.

— Мисля да навестя този мъж — реши Вонос. — Кой е той и къде се намира?

От другата страна на линията се чу разлистване и след секунди асистентът му отвърна:

— Это го. Д-р Джордж Тренинг, от Щатския университет в Охайо.

ГЛАВА 19

Регионалната щабквартира на бунтовниците, Сейнт Луис

Аларик пристъпи от портала в сцена на контролиран хаос и веднага се огледа за атланти. Алексей, чиято златиста коса бе сплътена от кръвта, полепнала по нея, стоеше близо до голата стена на складовите помещения на щабквартирата и раздаваше заповеди на въоръжените хора, които ходеха напред-назад. Повечето от тях накуцваха или носеха ранените си другари.

Аларик се намръщи, когато вдиша парливия остатъчен аромат на барут, който се носеше във въздуха. Кристоф се облегна на една, покрита с графити стена, наведе се и се подпря на бедрата си с ръце. Аларик забеляза слабия остатъчен синьо-зелен блясък около Кристоф. Воинът вероятно бе използвал огромно количество енергия.

Не можеше да види Денал. Нито пък Райзън, Джек или Куин. Разкъсващо чувство стегна гърдите му, когато си помисли за Куин, но отказа да позволи да го превземе. Тя щеше да е добре. Трябваше да е така.

Ако Куин умреше, то тогава той нямаше да има причина да съществува.

Независимо, че му даде да разбере, че в неговото бъдеще няма място за нея, само мисълта, че е жива някъде там — правеше пустошта, която той наричаше живот, по-поносима.

Аларик бе върховен жрец, пленник на прищевките на боговете. Тя — лидер на бунтовниците, измъчвана от спомените за жестоки дела. Няма начин да са заедно, в каквата и да е потенциална реалност, която им предлагаше надежда за това.

Но мисълта за смъртта ѝ разбиваше всички надежди, защото не би могъл да я преживее. Започна да се разхожда, а когато Алексей зърна лицето му, прекрати заповедите си и се обърна към него.

— Жива е, Аларик. Раниха я, но раната е повърхностна — каза той с грубоватото, но ясно доловимо съчувствие в гласа.

Обзе го странно за него безсилие и трябваше да се бори със собствените си дробове, за да успее да си поеме въздух.

— Колко повърхностна? — изръмжа. — Каж ми! Веднага!

— Успокой се. Само драскотина е. Един прекалено ентусиазиран шейпшифтър я одраска с нокти. Денал я закърпи и тримата, заедно с Джак, тръгнаха след водачите на вампирите. Само да разузнаят, разбира се. Ще се опитат да разберат къде се крият, за да можем покъсно да ги нападнем с пълна сила. Изпратиха Райзън някъде другаде.

Аларик присви очи.

— Не ми говори за този предател.

Джак и Куин бяха партньори от години. Заедно наставляваха бунтовниците в Северна Америка, освен това Джак беше най-свирепият шейпшифтър, когото Аларик някога бе познавал. Все пак шейпшифтърите тигри никога не са били известни с кроткия си нрав.

Джак бе дързък и самоуверен и Аларик подозираше, че тигърът е започнал да изпитва по-дълбоки чувства към Куин, различни от приятелските. Напомни си, че това не му влиза в работата, макар и болката да го разкъсваше на парчета.

Отърси се от отровните мисли. Алексей беше ранен, а жрецът, който би трябвало да го излекува, се жалваше като захвърлено коте.

— Главата ти. Колко е зле?

Алексий дръпна глава назад, за да не може Аларик да я погледне.

— Нищо. Просто драскотина. Нали знаеш колко много кървят раните на главата? Този път дори не припаднах.

Аларик склочи погледа си с този на Алексей, докато призоваваше силите си на лецител.

— Ако имах време да хваля упорити воители, бих започнал с теб, след като знам как ти и останалата част от Седемте искате да покажете колко сте свирепи и неудържими. Трябваш ни цял, така че стой мирен, преди да съм загубил и последната си капка търпение.

Показвайки зле прикрития си лош характер, Алексей изсумтя нещо като „жреците все се намесват“, под носа си, но направи това, което Аларик бе наредил. Раната определено не беше драскотина и Алексей трябваше да е радостен, задето се бе измъкнал, без да изгуби съзнание. Аларик бързо излекува раната, огледа още веднъж, за да е сигурен, че цялата мръсотия и кръв са изчистени и призова вода, която да почисти главата му.

След като приключи, Алексей отстъпи назад, все още мърморейки си под носа, но погледна към Аларик и се засмя.

— Да си призная, чувствам се много по-добре. Явно вие, плъховете в храмовете си имате своите предимства.

— Радвам се, че съм полезен — отвърна му Аларик сухо. — Поне ти се въздържа да се цупиш, за разлика от Денал...

Денал. Мисълта за война, които бе тръгнал с Куин, вледени кръвта му. Беше ли достатъчно добър в битка, за да защити Куин, ако тя се нуждаеше? Опита се да изкаже всичките си притеснения с една дума, но гласът му внезапно загрубя.

— Денал?

Алексий поклати глава.

— Дори не го споменавай. Всички го смятаме за младок, но не забравяй, че даде живота си, за да спаси бъдещата кралица и съпруга на Конлан. Върна се само защото тя също жертва живота си. Битките, на които стана свидетел, го състариха, направиха го по-опитен. И не само това, Конлан и Вен не са го избрали да стане част от Седемте без причина.

Преди Аларик да му отговори, един от бунтовниците се приближи към него. Беше жена с тъмни очи и лек загар.

— Трябва да заведем ранените в болницата. Сигурен ли си, че можем да тръгваме?

Жената едва обърна внимание на Аларик, но за сметка на това обърна пълен с уважение поглед към Алексей. Носеше лък и стрели, сякаш бе свикнала с тежестта им върху тялото си, а на двете ѝ дълги бедра бяха прикрепени ками, чиито дръжки се виждаха отдалеч.

— Всичко е наред, Грейс. Джак се погрижи за шейпшифтърите, които блокираха джиповете преди двамата с Куин да тръгнат заедно с Денал. Кажи на останалите, че се изтегляме. Ти ще караш, аз ще нося пушката.

Тя кимна и си тръгна, а Алексей продължи да я гледа втренчено.

— Все още смятам за грешно жените да използват оръжия и да влизат в битки — каза толкова тихо, че Аларик едва разбра думите му.

— Но те го правят за бъдещето си, за това на децата си. Защото светът им е покварен от вампири и подивели шейпшифтъри. Коя сила е по-могъща от тази на майката, която се грижи за детето си?

Алексий кимна и продължи да наблюдава жената, която се приближи към останалите и им нареди да съберат ранените. Най-сетне отместа погледа си и го насочи към Аларик.

— Трябва да вървим. Трябва да ги защитим, ако се случи нещо по пътя за болницата.

— Нуждаеш ли се от мен? — Аларик вдигна ръка и в дланта му се образува блестяща топка — изпълнена със синьо-зелена енергия. — Ще се радвам да дам на нападателите един-два урока, използвайки силата на Посейдон. — Гневът и неудовлетворението от последните няколко дни изгаряха съзнанието му.

Алексий го погледна втренчено с присвити очи и отметна сплъстената си коса, която падаше пред лицето му.

— Това, от което се нуждая, е душ. Ако имам пет минути в повече, ще призова гръмотевична буря и ще изстържа смрадта на кръв от тялото си. Дано тези копелета се пържат в деветте кръга на ада. Не може да продължаваме да се бием с тях на толкова фронтове без подкрепление. Конлан и Вен трябва да задействат плана си, за да увеличат броя на воините, които се обучават.

Аларик се съгласи, но само кимна. Не беше нито времето, нито мястото за обсъждане на военни стратегии.

Жената, Грейс, отново се приближи към тях, но този път носеше пистолет, насочен към пода. Дори и Аларик, който не разбираше от човешки оръжия, можеше да разпознае първокласно такова, когато го види.

— Време е. Мишел ще продължи да кърви, ако не я оперират — каза тя.

— Ако ми позволите, ще я излекувам — предложи Аларик.

Жената изглежда бе изненадана от предложението му.

— Не съм сигурна.

— Само колкото да ѝ помогнеш да стигне до болницата, Аларик — каза Алексий. — Трябва да запазиш силите си, в случай че Куин...

За Аларик тези думи бяха като удар в гърдите, но запрати тази емоция в най-дълбокото кътче на душата си. Куин щеше да оцелее. Ще излекува тази жена, а Куин ще е наред.

Коленичи до носилката и направи движение с ръка над ранената жена. Беше слабичка, не по-висока от дете с къси черни къдрици. Височината и тъмните ѝ коси за момент му напомниха за Куин и тогава

видя лицето ѝ върху това на жената. Светлосините ѝ очи се отвориха и Мишел погледна към него някак развеселено, независимо от ужасяващата рана, която имаше на гърлото си.

— Ще умра, нали? Прекрасно. Това е първата ми мисия и някой трябваше да ме ухапе за врата — опита се да се пошегува, а свежият ѝ британски акцент го изненада. — Проклетите вампири са дори по-лоши от тези в Лондон.

Хуморът ѝ докосна отдавна заровена дълбоко частица в душата му и той се усмихна.

— Няма да умреш днес. Смятай помощта ми за моя начин да подобря дипломатическите отношения между страните ни.

Призова силата си и както винаги благодари на Посейдон за дадената му мощ и честта да го направи негов върховен жрец. Докато синьо-зелената енергия премина през тялото му към пръстите и от там към жената, зеещата рана на врата ѝ се затвори и цветът се върна по бузите ѝ.

След като вече бе излекувана, жената коленичи на земята и му се усмихна.

— Ако всички посланици изглеждаха като теб, скъпи, щеше да има много повече международни връзки. Има ли някакъв шанс да си свободен за чаша чай, сега, след като мога да изпия нещо без то да изтече от дупката в гърлото ми?

Без никой да го очаква Аларик се засмя гръмко и бързо сложи ръка пред устата си.

— Може би някой друг път, смелчага.

Преди Аларик да се изправи, тя го хвана за ръката и лицето ѝ стана сериозно.

— Благодаря ти! Не мислех, че ще успея да стигна до болницата..., така че благодаря. Ако някога се нуждаеш от нещо, обади ми се. Грейс може да ме намери.

В странни времена, много рядко се случваха моменти, в които човек бе направил нещо, което даваше надежда на Аларик за бъдещето на човешката раса. Този бе един от тях.

Не можеше да не се възхити на куража ѝ. Изправи се и след това се поклони, докато другите ѝ помагаха да се надигне.

— Винаги съм благодарен, когато намеря съюзник, най-вече толкова храбър. Благодаря ви, милейди.

Грейс падна на колене до Мишел и я прегърна, после погледна към Аларик, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Благодаря ти! Всичко. Каквото и да поискаш, по всяко време. Разчитай на мен.

Внезапно чувствайки се некомфортно от излишната проява на благодарност, Аларик наклони глава и се насочи към вратата, и към Алексей, който се усмихваше странно в посока на Грейс и Мишел.

— Грейс, трябва да тръгваме веднага. Много от нашите хора са с леки наранявания, но се нуждаят от спешна помощ. По-добре да ги заведем в болницата, отколкото да изцеждаме силите на Аларик — даде командата си Алексей. — Аларик, ти също трябва да тръгваш. Дръж ме в течение какво си открил и дали се нуждаеш от помощта ми.

Аларик кимна, защото не бе способен да реши какво ще прави от тук нататък.

Алексий даде знак на първата група.

— Да тръгваме.

Грейс вдигна оръжието, докато с другата ръка поддържаше Мишел и поведе групата. Останалите, които носеха ранените, се отправиха след нея.

Алексий извади кинжалите си и тръгна след тях, но се спря и се обърна към побратима си.

— Аларик, върви след нея. След като пи от кръвта на Даниъл, Куин е различна. Изгубена. Тя заслужава повече от това да я изоставаш и без значение дали си жрец или не, го знаеш.

Аларик почти изгуби контрол, когато си спомни за вампира, понякога техен съюзник, Даниел, който също така се наричаше Дракос. Той бе спасил живота на Куин, като я бе свързал със себе си. Аларик запрати енергийна сфера в най-далечната стена и гледаше с мрачно удовлетворение, когато прозорците в стаята експлодираха.

— Куин Доусън заслужава повече от това, което мога да ѝ дам, без значение дали е обвързана с вампир.

— Само три, Аларик. Нужни са само три преливания на кръв, за да стане човек вампир. Той спаси живота ѝ, когато го направи. Но не забравяй, че беше само веднъж — Алексей поклати глава, очевидно отвратен. — Няма време за това. Прави каквото сметнеш за добре. Аз тръгвам.

Изтича, с насочени напред оръжия, след последния човек. Аларик го последва, но се спря. Направи още една крачка и пак спря. Може би за първи път през последните векове не можеше да реши. Всеки негов инстинкт крещеше и го подканваше да тръгне след Куин. Логиката му казваше, че трябва да помогне на Алексей. Чувствата се бореха с разума. Копнежът с рационалността.

Чувствата сригата задника на логиката.

Щеше да тръгне след Куин.

ГЛАВА 20

Атлантида, пещерата

Кийли се опитваше да се върне в съзнание, като се бореше с последиците от най-силното видение, което някога бе преживявала. Силата му можеше да се сравни с ужасен махмурлук, след като бе изпила завидно количество текила. Беше в капан — нещо не ѝ даваше да изплува. Нещо или някой.

Отвори рязко очи и погледна към лицето му. Лицето, което познаваше от години, макар да се бяха срещнали преди няколко часа. Веднага докосна фигурката на риба, която бе в безопасност под блузата ѝ.

Образът му като дете се появи в съзнанието ѝ и я обърка. Не можеше да се сдържи, нуждаеше се да докосне лицето му. Джъстис трепна при допира, но след това се отпусна и затегна прегръдката си около нея. Осъзна, че лежи в скута му и се питаше защо не ѝ изглеждаше грешно.

Част от нея знаеше, че трябва да се дръпне. А останала искаше да остане така в прегръдките му още дълго време.

Чувстваше се защитена в тази опасна ситуация, въпреки че всичко бе налудничаво. Но бе изживяла живота му заедно с него, макар и като страничен наблюдател и вече знаеше много повече за воина, в чиито скут лежеше.

— Добре ли си? — гласът му бе дрезгав, а тъмните му очи — неочаквано топли и нежни. — Беше в безсъзнание за няколко часа. Ако съм те наранил по някакъв начин...

Остави изречението недовършено, но чертите на лицето му станаха по-сурови, изпълнени със самообвинение.

— Не — успя да отвърне. — Беше мечът ти. Нямахме как да знаеш, че получавам видения, когато докосвам предмети. Най-вече древни артефакти, събрали в себе си толкова енергия и насилие. Никога досега не съм реагирала по начина, по който реагирах на меча.

Погледна към меча и оголи зъби, на път да изръмжи в негова посока, но вместо това премигна.

— Способна си да разчиташ историята на предметите. Вече хиляди години смятаме този талант за изчезнал.

— Лиам го нарече по същия начин. Предполагам, че името само по себе си е подходящо. Има талант наречен психометрия, който има общо с това, че когато човек докосне предмет, свързан с него, миналото се отпечатва в съзнанието му. Но това, което мога аз е особено. Най-често ставам свидетел на една сцена, която притежава най-емоционалния отглас на предмета. Пълна сцена с действия и диалози.

— Значи не можеш...

— Не мога да взема блузата на изчезнало дете и да разбере къде е то, например — каза, спомняйки си болката и безсилието, когато веднъж се опита да направи такова нещо. Опита се да превърне дарбата си в ценна за обществото, вместо да става свидетел на случки от миналото, които не можеше да докаже. — Това, което виждам, е да речем, когато детето за първи път се среща с новото си кученце, докато носи блузата, заради поглъщащата радост, която се отразява в тъканта. Или болката и страданието, ако кучето е умряло.

— Разбирам и съжалявам.

— Няма нищо. Трябва да призная, че е един вид облекчение да го споделя на някого, който ми вярва. Не искам да свърша в еквивалента на лудница в Атлантида.

Придърпа я по-близо до себе си, така че да може да отпусне глава на гърдите му. Ударите на сърцето му успокоиха съзнанието ѝ.

— Под лудница имаш предвид болница за душевно болни? Някога заплашвали ли са да те затворят на подобно място само защото притежаваш дарба необичайна за хората?

Затегна прегръдката си, като отговор на заплахата, а тя издаде звук, за да изкаже протеста си. Тогава той я отпусна и тя си пое въздух.

— Не точно заплаха. Може да се определи като дълга история, разказваща за времето ми, прекарано в различни институции. Детството ми, нека просто да кажем, че не беше чак толкова забавно.

И докато седеше в скута му, без значение колко съблазнително и комфортно се чувстваше, осъзна, че тази поза не ѝ дава сила. Защото

внезапно бе започнала да разказва неща, които никога досега не е споделяла, а не искаше да започва да го прави и сега.

Размърда се и постави ръка на гърдите му, но замръзна, когато усети възбудата му. Ахна и я обля топлина, която разтопи защитите ѝ. Очевидно я желаше и една част от нея искаше да скочи и да извика, за да покаже радостта си.

Само че, той бе прекарал толкова време в Пустошта. Не знаеше какво представлява, но не звучеше като място, на което отиваш, за да се срещнеш с момиче. А това превръщаше Кийли в удобна за момента жена, която му беше под ръка. Нищо повече. Смути се и страните ѝ порозовяха.

Не. Хиляди пъти не.

След като не можеше да се мери с него физически, спря с опитите да се измъкне от него.

— Моля те, пусни ме, за да мога да стана — помоли го тихо.

Няколко секунди мъжът не помръдваше. След това издиша шумно и тя почувства топлината на дъха му в косата си. После я пусна, а тя се дръпна от него, след което бързо намери ръкавиците и си ги сложи на треперещите си ръце.

— Благодаря ти, задето ме хвана, когато потънах в бездната от видения.

— Моля те, не ми благодари, след като с моите действия те тласнах към това болезнено преживяване — изръмжа той, изправи се на крака и започна да се разхожда напред-назад. — Само ако знаех... човек способен да разчита предметите, принуден да докосне неподготвен инструмент, събра през вековете толкова много насилие. Не зная как изобщо успя да го понесеш.

Изрече нещо на езика от нейното видение. От чутото си личеше, че мъжът бе използвал голям набор от псувни на древния език на атлантите. Независимо от обстоятелствата, се усмихна. Ученият в нея искаше да намери лаптоп или писалка, за да си запише.

Беше много по-добре от изгубената библиотека в Александрия. Пред нея стоеше жив носител на отдавна умрял език. Фрази като „дете в сладкарница“ или „прасе в калта“ се завъртяха в съзнанието ѝ. Това бе откритието на десетилетието, ако не и на века.

Ако оцелееше.

Тази мисъл я изправи на крака. С него трябваше да са на едно ниво.

— Беше доста трудно — призна си, като осъзна, че изповедта ѝ бе най-сдържаното изказване на годината. — Но не всичко бе пропито с насилие. Поне не изпълнено с битки. Сцената с майка ти...

Той се обърна към нея.

— Майка ми ли каза?

Тя почти се дръпна назад, когато видя очите му. Отново светеха в синьо-зелен цвят едва ли не подивели. Изгарящи.

— Какво знаеш за майка ни? — затича се към нея и този път тя се дръпна назад. Пред нея сега стоеше воинът; цялата нежност, на която бе свидетел преди малко я нямаше, сякаш бе мираж.

— Кажете ни! Кажете ни всичко!

Отново говореше за себе си в множествено число. Обмисли няколко варианта, но в крайна сметка реши да пробва с най-простия. Истината.

— Да, видях майка ти. Опитах се да ѝ помогна, но... той... той — спря да говори и поклати глава в знак на отрицание.

Не искаше да му разказва тази история. Нито сега, нито изобщо. Не и когато Джъстис отново започна да говори за себе си в множествено число. Кой знаеше коя бе тази втора личност и какъв бе нейният произход.

Чудеше се дали някой ден ще може да се излекува.

Той коленичи на пода пред нея, но на лицето му не бе изписана ярост, а по-скоро любопитство, примесено със страхопочитание.

— Кажете ни — повтори. Но този път бе молба, а не заповед. — Моля те, разкажи ни.

Не можеше да му устои. Не можеше да не се предаде на молбата, изписана на лицето му. Не можеше да устои на изгубеното дете в гласа му.

Клекна до него, хвана го за ръка и му разказа всичко, без да я е грижа за сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

* * *

Слушаше Кийли с нарастващо усещане за печал. И загуба. През целия си живот винаги бе държал под контрол болката и яростта, които изпитваше. Дори и след като по-големият му брат, биологичният син на мъжа и жената, които Джъстис смяташе за свои родители, му бе казал истината в пристъп на раздразнение. Истината, че е осиновен. И че истинските му родители не са го искали.

Никой не го е искал.

Но брат му бе наказан заради лъжите си, а Джъстис бе успокоен от жената, която подозираше, че не му е кръвна роднина. Въпреки опитите ѝ го да убеди, той бе достатъчно голям, за да забележи, че никой от тях не приличаше на него. Макар че, да бъде честен, никога не бе срещал атлант със синя коса, прекара няколко години в търсене на истината. Около десетия си рожден ден се отказа и воден от ярост, обръсна главата си.

Наболата му синя брада беше още по-зле. Непрекъснато бе със счупени ребра, заради боевете, в които попадеше благодарение на брадата си и нейния цвят.

Когато кралят му бе признал истината, се почувства успокоен. Сладко-горчиво, пълно с болка и объркване, но все пак успокоение. Не беше луд. Пасваше някъде. Принадлежеше някъде.

Беше синът на краля. Кралят на Атлантида! Но спокойствието и радостта се превърнаха в пепел, когато кралят му бе казал за Посейдон и проклятието. Джъстис никога не можеше да разкрие истината, освен ако не искаше всички чули за това да паднат под острието на меча му.

Най-лошото бе, че кралят, неговият баща, никога не го бе искал. Собственият му баща го изрита настрана. Бе му казал, че майка му също не го е искала и с това потвърди дълбоките и мрачни страхове на момчето. Че не е достоен, дори за любовта на родителите си.

Зарадва се, когато го избраха да влезе в академията, в която се тренират воините. Постоянните физически упражнения бяха цивилизованият начин да изкара всичката ярост, която се таеше в душата му. Ръмжеше и показваше неподчинението си на своите учители и събратя воини като едно диво животно. И не само това: тестваше границите на своята издръжливост дори отвъд. Доста отвъд. Лечителите се отвърщаваха от вида му след всяка тренировка.

И тогава, в един съвсем обикновен ден, всичко се промени. Бе срещнал Конлан и Вен. Хареса ги. Възхищаваше им се, въпреки че ги

мразеше, задето имат всичко, което и той трябваше да има. Имаха семейство. Място, на което да принадлежат.

И сега тази жена, която можеше да чете предметите, този човек, който изобразяваше спасението на неговата душа, му казваше, че не е бил нежелан. Майка му го е искала. Прошепна името ѝ.

Ейвлин.

Нереидът, който до момента мълчеше, произнесе името на майка им сричка по сричка.

— Ейвлин.

Силната болка връхлетя и двете половини на душата му. Ейвлин, бе древно име, използвано от нереидите, което значеше „обичана от богинята“. Каква ирония само?

Кийли замлъкна, след като довърши разказа за видението си. Видение, което бе преживяла. Видение, описващо живота му.

— Джъстис! Звучи много тъпо, но добре ли си?

Нежната загриженост в гласа ѝ едва не го пречупи, а вековете, изпълнени с битки така и не успяха. Звучеше загрижена за него. За него, след като трябваше да го мрази за това, което ѝ бе сторил. Задето я бе отвлякъл и изложил на опасност и страдание.

Той бе чудовище. Без значение от какво се нуждаеше той, тя заслужаваше повече.

Няма по-добър от нас, извика нереидът.

Джъстис се опита да затръшне вратата в съзнанието си, която ги разделяше, но успя само отчасти. Ръцете на Кийли потрепнаха и той осъзна, че ги стиска прекалено силно.

— Не съм сигурен какво изпитвам в този момент. Но независимо от новините, ти благодаря. Благодаря ти, че ми даде истината. Истина, която не знаех.

— Майка ти те обичаше и те искаше — каза Кийли. — Чувствата ѝ бяха толкова силни, Джъстис. Това, което са ти казали, че си нежелан, е лъжа. Една голяма, тлъста лъжа, изречена от страхливец.

Усмихна се, чувайки яростта в гласа ѝ. Тя изпитваше изблик на гняв. Топлина се разля по цялото му тяло като си го помисли. Дали някой през целия му живот, е попадал в гневен изблик заради него? Те разчитаха на него, сражаваха се заедно с него, спасяваха живота му.

Но изблик на гняв — не, никога.

Само Кийли бе показвала това.

— Значи си му казала — прошепна. — Казала си на краля на Атлантида, че греши. Бих дал, всичко, което притежавам, за да мога да го видя.

Тя се усмихна в отговор и споделеният хумор преобърна нещо в гърдите на Джъстис. Знаеше, че я желае. Бе приел, че жадува за нея. Но може би имаше и още. Вероятно тя разрушаваше бариерите, които той отдавна бе създал около чувствата си.

Шокът отекна в съзнанието му и тогава се появи нереидът.

Да, пусни я. Тя ни каза истината. Моята, нашата майка е била жена воин, както всички девизици нереиди. Борела се е за нас и е изгубила живота си за нас. По някакъв начин се свърза с нас чрез Кийли. Не е ли достатъчно, за да повярваме, че тази жена ни принадлежи?

Джъстис отново погледна към Кийли, но този път я видя през очите на нереида. Красотата ѝ бе по-остра, по-чувствена. Зеленото в очите ѝ светеше като най-ценния нефрит. Устните ѝ бяха така греховни, сякаш го молеха да ги улови в капана на своите. Пулсът на врата ѝ го впечатли. Желаше да вкуси кожата ѝ. Копнееше да проследи линията на шията ѝ и да стигне до прекрасните ѝ гърди, скрити зад блузата.

И да го направи с устни и с ръце.

Да, да, прошепна нереидът. Тя е наша. Вземи я. Вземи я сега.

Джъстис се наклони напред, хванат в мрежата на разпалените си желаниа. Очите на Кийли се разшириха, но тя не се възпротиви нито пък се опита да го избегне. Вместо това, отвори устни и си пое дъх.

Желанието се надигна в него. Диво и сурово. Пенисът му се втвърди до болка и той се питаше дали напрежението няма да го подлуди. Нуждаеше се от нея.

Трябваше да я вземе.

Вдигна ръце и най-накрая, най-накрая ги вплете в божествената ѝ коса, а тя въздъхна или от облекчение, или защото му се предаде. Не знаеше кое от двете е, но не го интересуваеше.

Не и докато му позволяваше да я вкуси.

Двете страни на разкъсаната му душа се събраха, обединени от една-единствена нужда.

— Кийли! — изръмжа, стигнал до ръба. — Моля те, позволи ми да те целуна. Само... веднъж — прошепна той, макар и да знаеше, че е

лъжа. Никога нямаше да може да се наситни на вкуса на устните ѝ.

Никога.

Тя се поколеба и пред него зейна мрачна бездна. Ако му откажеше, щеше ли да е способен да уважи желанията ѝ? Или щеше да загуби себе си и душата си в бездната и да я вземе, да я насили, да ограби тази жена, от която толкова се нуждаеше?

Продължи с колебанията, и независимо че крещящата болка го разрязваше, воинът се спря. Спря и двамата вътре в себе си. Отдръпна се, въпреки че нерейдът изрева оглушително.

Преди да измъкне ръцете си от косите ѝ, тя положи ръце върху неговите. Погледна дълбоко в очите му. Отвори устни и ги овлажни с език.

— Да — прошепна. — Да, може. Само веднъж.

После вдигна глава и колебливо докосна устните му с нейните.

И той бе изгубен.

Пожар, копнеж и изгарящ екстаз го поразиха още при първия допир на нежните ѝ устни. Потръпна и се опита да стои мирен, за да не я изплаши, но когато и тя затрепери в прегръдките му и се приближи към него, всички надежди за проява на малко разум изчезнаха.

Натискът от тежестта ѝ върху пениса му предизвика свирепо ръмжене, а стонът, с който му отговори още повече го възпламени. Тя обгърна врата му с ръце и го целуна, отвърна на целувката му, и той изгуби връзка с логиката и разума, докато се носеше по вълните на чистото желание.

Джъстис я целуна така, както преди това никога не бе целувал и реалността изчезна пред погледа му, когато се хвърли във фантазиите със скоростта на ракета. Тя имаше вкуса на мед, плодове и най-доброто вино.

Имаше вкуса на спасение.

Воден от нуждата си да я притежава, Джъстис продължи да я целува. За него това бе всичко, което някога бе искал, но някак не беше достатъчно. Искаше я гола. Гола, топла и готова под него. Искаше да бъде в нейното влажно и горещо тяло. Желаше да вкуси всеки сантиметър от кожата ѝ, докато не сложи отпечатъка си върху нея.

Откъсна устни от нейните, задъхан, неспособен да си поеме въздух, а в ума му не се въртеше друга мисъл, освен тази да разкъса дрехите ѝ. Тя го гледеше замаяна с широко отворени очи. Устните ѝ

бяха подути от целувката, а косата сплетена около нея в диви, огнени облаци. Изглеждаше като току-що станала от леглото му, след като цяла нощ са се любили диво.

В името на всички богове, смяташе да ѝ даде точно това.

С две ръце хвана блузата ѝ на път да я разкъса, но бе прекъснат от странен шум.

Странен, ръмжащ шум. Премигна и забеляза леката руменина по страните на Кийли.

— Хм, това съм аз — каза и прехапа устни. — Или по-скоро стомахът ми, къркореше. Умирам от глад.

Седеше там в скута му, зачервена и желана. И внезапно срамежлива. Странно и непознато чувство се зароди и си проправи път през него, докато не излезе под формата на звук. Отне му малко повече време да осъзнае, че беше смях. Първият му истински смях след толкова много години.

Кийли наведе глава и леко се усмихна.

— Колко досадно, нали? Ти ме целуваш по начин, който може да се определи като „разклати основите на моята вселена“, а аз мисля за стомаха си. Но наистина съм гладна. — Усмивката ѝ изчезна и тя се огледа. — Да не говорим, че независимо от този така красив момент, плод на нашата лудост, все още сме хванати в капан и трябва да измислим начин да избягаме от тук.

Ревът от неудовлетворение на nereida оглуши мозъка на Джъстис, но той не свали усмивката от лицето си, за да не забележи Кийли. Да не предположи, че умът му е разделен на две или пък да разбере, че едната от неговите страни е жестока и нестабилна.

Взemi я, взemi я, взemi я. Желae ни, знаеш го.

Джъстис затвори очи и се концентрира, за да затвори ума си за мислите на nereida. Този път бе доста по-трудно, но най-накрая го постигна.

Когато отвори очи, тя все още бе там. Не е била сън, а реалност, далеч по-изящна от всичко това, което заслужаваше.

— Благодаря ти!

Объркване хвърли сянка над красивите ѝ зелени очи.

— За какво ми благодариш?

— Благодаря, че ми каза, че аз не съм единственият, на когото тази целувка е повлияла — обясни той и я наблюдаваше, докато бузите

й отново придобиха лек розов оттенък. — И благодаря, че ми напомни за нашите приоритети. Храна и бягство. Бягство и храна. И в двата случая разговорът, който трябва да проведем ще се наложи да почака.

— Разговор ли?

— За да разрешиш една мистерия, Кийли, ти проправи пътя на друга. Бях забравил видението, което всички нереиди получават и неговите последици. Може би защото никога не съм смятал, че ще се отнася и за мен. Но не можах да намеря друга причина защо виждах лицето ти, когато бях загубен в Пустошта. Ти си част от това мое видение.

Докато се усмихваше, се насили да произнесе думите, които знаеше, че тя не иска да чува.

— Радвам се, че за теб целувката бе като разклащане на основите на цялата ти вселена, защото ти си моята предопределена половинка в живота.

ГЛАВА 21

Атлантида, пещерата

Кийли обхождаше разстоянието от единия до другия край на пещерата, като се опитваше да стои възможно по-далече от лудия мъж — „половинката ѝ в живота“. Джъстис правеше нещо на една от стените, но тя не знаеше какво. След като ѝ бе стоварил изявлението за „половинката“, тя бе изпаднала в шокирано мълчание и се дръпна от него, докато мърмореше под носа си, че той се нуждае от една добра и здравословна електрошокова терапия.

Половин час по-късно, тя продължаваше да си мърмори. От погледите, които ѝ хвърляше отдалеч, си личеше, че бе наясно, че думите ѝ никак не бяха ласкави. Стоеше на разстояние, дори и когато се опита, доколкото може, да се измие в басейна и го хвана да я зяпа сякаш бе на път да я погълне с поглед. Поне не се опита да ѝ скочи. Не бе сигурно колко ще настоява да я убеди в твърдението си за „половинката“, но засега трябваше да се занимаят с по-важните проблеми.

— Трябва да се махнем от тук — каза, вероятно за стотен път, но този път бе достатъчно силно, за да може и той да я чуе. — Ние ще се махнем от тук.

Джъстис не ѝ отговори, което не я обиждаше, след като ѝ бе отговорил първите двадесетина пъти. Без съмнение бе също толкова уморен да го чува, колкото и тя да го казва. И все пак гледаше да стои на разстояние, притеснена да бъде близо до него след тази целувка.

Тази целувка.

Целувка, която разтърсваше вселената и предизвикваше фойерверки. Той ѝ бе дал северното сияние, а тя му бе отвърнала с къркорец стомах.

Страхотно. Просто чудесно. Винаги е била прекалено практична и не вярваше в приказки, така че появата на прекрасния принц не промени нищо. Без значение, че той имаше най-красивата коса, която някога е виждала.

Може този господин „Аз съм съдбата ти“ да е луд, но не можеше да отрече, че е страхотен. Като се имаше предвид какво е преживял, му беше позволено да е малко луд. Испита съчувствие, след като си спомни видението си. Това, че не беше изгубил разсъдъка си, бе чисто постижение.

Като говорим за това, колко хора са я смятали за луда? Никой по-добре от нея не знаеше, че разумът е отражение на относителността. Пък и отдавана не е била гола с мъж, затова вероятно трябваше да снижи летвата на стандартите си. Луд? Никакъв проблем, стига да има страхотна коса.

Въздъхна и му хвърли един поглед през дългите си мигли. Косата му вече бе суха. Копринено мека на поглед, блестяща и великолепа. Най-великолепната коса в историята на човечеството се спускаше на вълни по гърба му и стигаше до най-стегнатия задник. Или пък в историята на атлантите. Няма значение.

Не беше Прекрасният принц, той бе принц: висок, тъмен и смъртоносен. Джъстис не беше перфектният пластмасов мъж, той бе истински мъжкар с увредена душа.

Обаче трябваше непрекъснато да си го повтаря — тя не беше психиатър. Така че бе по-добре да се държи на страна от него, дори и хормоните ѝ да не бяха на същото мнение.

Най-накрая проговори, след като доста време оглеждаше една от инкрустираните със скъпоценни камъни стени.

— Мислех, че тук има врата, която да води към скрит коридор, но съм грешал. Просто още едно празно отделение пълно с какви ли не безполезни неща.

Държеше нещо в ръката си и когато светлината се отрази в него ѝ заприлича на светкавица от фотоапарат, отразена в кристал на Сваровски. Не можеше да се сдържи. Все пак бе археолог и любопитството ѝ надделя.

— Какво е това?

— Още скъпоценни камъни. Където и да се обърнем намираме само безполезни скъпоценни камъни.

Приблужи се внимателно, но не прекалено много.

— Не съм сигурна, че безполезни е думата, която бих използвала. — Тя се наведе и вдигна сапфир с големината на дланта си от камъните, разпръснати по пода. — Чувствам се като Индиана Джоунс,

който току-що е открил древно съкровище. Този камък сам по себе си струва повече от заплатата ми.

Мъжът вдигна рамене небрежно.

— Размерът на заплатата ти вече няма значение, тъй като ние ще ти дадем всичко, от което се нуждаеш. Ако желаш, вземи сапфира. Вземи всички камъни. За нас те са само камъни, както каза. Най-добрият инструмент за лечение, след като вече имаме певица на скъпоценните камъни.

Горчив вкус, като на развален грейпфрут, изпълни устата ѝ. Той смяташе, че тя иска неговите скъпоценни камъни. Че ще мародерства в най-впечатляващия археологически обект, в който някога е стъпвала.

Изобщо не я познаваше.

Реши да игнорира коментара му и вдигна камъка към светлината, за да го огледа по-добре.

— Напомня ми този, с който Лиам ме саботира в офиса ми. Камъкът спътник на „Звездата на Артемида“, за която говореше Нерей.

Джъстис реагира толкова бързо, че Кийли си помисли, че през тялото му е преминал електрически заряд.

— Какво? „Звездата на Артемида“? Нерей? Кажете ми всичко и ще ти дам всички камъни, които желаш.

Добре, това преля чашата. Коленичи и много бавно върна сапфира на мястото му. Изправи се, скръсти ръце пред още гладния си стомах, вдигна брадичка и му отправи един от нейните погледи, пълен с открито неподчинение.

— Не искам тъпите ти скъпоценни камъни. Това, което искам, е пица. Или чиния, отрупана с палачинки, от които капе масло и сироп. Не зная какво имаш предвид като ми казваш, че заплатата ми вече не е от значение, но искаш ли да знаеш едно? Опитвам се да не се обидя. Ще се опитам да се преструвам, че не се интересувам от нищо. Искам само да се махна от тук и да хапна нещо.

Едва бе приключила, когато Джъстис скочи и скъси разстоянието между тях. След това хвана ръката ѝ в своите. В очите му гореше силно вълнение и той се усмихна.

— Кажете го пак? Кажете го по този начин. Само че този път добави повече подробности.

— За какво говориш? Не искам твърдите ти, сини и блестящи скъпоценни камъни.

Засмя се силно.

— Не, Кийли. Моя красива, брилянтна Кийли. Палачинките. Опиши го отново. С масло и сироп и как изглеждат, мирисът им и вкусът.

Кийли въздъхна и поклати глава.

— Премина границата, нали? Тъжно е, че след всичко, което си преминал, едно описание на палачинки бе нужно и ти се побърка съвсем.

Отново се засмя, наведе се и я целуна по челото.

— Не. Не съм полудял. Закуската не ме е побъркала, както се изрази. Просто откривам обхвата на силите на нереида. Мисля, че намерих една, която е близка с тази, която ни доведе тук. Гладен съм също като теб, Кийли, и когато ти описа палачинките почти можех да усетя аромата им.

Пусна ръката ѝ и застана само на една крачка от нея.

— Опиши ги отново, моля те. Мисля, че мога да ни заведа при палачинките.

Тя вдигна вежда, като си помисли, че някои неща в този план изобщо не бяха наред.

— Не искам да ти отказвам, но имаме няколко съвсем дребни проблема, които трябва да спомена, преди да започна песента си посветена на г-жа Палачинка. Първо, какви палачинки? Къде? Ами ако се появим по средата на закуската в Сан Куинтън?

— И това ще е проблем?

— Май не си гледал „Да извървиш пътя“. Затвор, Джъстис. Сан Куинтън или някой друг затвор или докато няколко шейпшифтьра закусват. — Тя се спря и после попита: — Шейпшифтьрите закусват ли с палачинки?

— Не зная — отвърна ѝ сухо. — Това, което знам, е, че всичко е по-добро, отколкото да се намираме в пещера, от която няма изход. И определено ще бъде напредък от сегашното ни положение.

— Разбрах.

— Хвани ме за ръка — нареди той.

Хвана го за ръката и затвори очи. Като говорим за лудост, след като се бе съгласила на това значи и тя не беше с разсъдъка си. И двамата заедно щяха да отидат в изолатора.

— Какво пък. Дебели, пухкави палачинки, от които излиза пара. Масло, истинско масло, а не маргарин се стича по тях. Кленов сироп от Канада се разтича по палачинките и капе около чинията.

Викът му я прекъсна, но не усети никаква промяна в обстановката, както бе станало с предишната им телепортация, когато пристигнаха в пещерата. Отвори очи само за да види, че нищо не се е променило. Все още се намираше в пещерата, от която нямаше изход.

Не бе призовал и палачинките, нищо че въображението ѝ бе му подсигурило аромата на палачинки, покрити с масло и кленов сироп. Раменете ѝ се отпуснаха за миг, но Кийли се опита да запази оптимизма си заради Джъстис.

— Бе едва първия път. Можем да опитаме отново — каза тя и вкара малко приповдигнато настроение в гласа си.

Но той не ѝ обръщаше никакво внимание, вместо това гледаше към пода. Когато тя погледна надолу започна да се смее.

Там лежеше разгъната перфектно покривка на цветчета. Чинии пълни с палачинки, бекон, яйца и наденици покриваха всеки един сантиметър на покривката. До една празна чиния лежеше отворен вестник, който внимателно бе разгърнат на бизнес страница, а отгоре бяха поставени очила.

— Е — каза тя дипломатично. — Поне доведе палачинките при нас. Може следващият път да се пробваш да донесеш и кафеварката.

На лицето му се изписа пълно възмущение и това вцепени Кийли, но след миг, незнайно защо, започна да се смее неистово. Клекна и се сви на две, като се държеше за корема и продължи да се смее, докато от очите ѝ не започнаха да текат сълзи. Може би бе истерия или на крехкия ѝ мозък му е дошло малко в повече. Както и да е, всичко ѝ се стовари наведнъж и тя не спря да се смее, докато не я заболяха ребрата.

В един момент тих звук привлече вниманието ѝ и след като изтри сълзите от лицето си, разбра, че Джъстис се изкикоти. Не беше силен смях, нито пък слаб, а само кикотене.

Беше добро начало и значеше, че има поне малко чувство за хумор.

Докато успокояваше смеха си, който бе преминал в хълцане, жената се наведе до покривката и взе вилица.

— Хей, ако ще свършим в затвора за кражба на палачинки, по-добре да им се насладим.

Очите му придобиха цвета на разтопен нефрит, и тя ахна. Странно бе как нещо така просто като цвета на очите може да докосне емоциите ѝ по този начин.

— Съгласен съм. Аз също умирам от глад.

Когато той седна от другата страна на покривката, Кийли загреба с вилицата си кленов сироп и я лапна, измърка, изпращайки безмълвни благодарности към готвача, сътворил този пир, който вероятно в момента гледаше към празната си кухня с отворена уста.

— Леле. Това е страхотно.

Кимна и самият той изглеждаше доволен.

— Не сервираха домашно сготвена закуска в Пустошта — каза Джъстис, а гласът му трепна леко.

— Не искам да разпитвам. Но ако желаяш да ми разкажеш, с радост ще те изслушам — отвърна тя и постави вилицата на ръба на чинията.

Челюстта му се стегна и после пак се отпусна. Нещо мрачно блесна в очите му, преди да ѝ кимне.

— Може би. Може би заслужаваш да знаеш. Нали си наясно, че невинаги съм бил похитител на красиви археоложки.

Усмихна ѝ се колебливо, но за нея това бе прогрес и не можеше да не му отвърне със същото.

— Яж или няма да ти кажа нищо. Струва ми се, че дори и най-лекият повей на вятъра ще те събори — смъмри я.

— Трябва да си наясно, че съм по-силна, отколкото изглеждам — отвърна тя, взе вилицата си и я заби в чинията с бъркани яйца пред себе си.

Джъстис се храни тихо и след като приключи, избута чинията си настрани.

— Срецна ли моя... краля?

Кийли кимна.

— Баща ти.

Джъстис веднага се намръщи.

— Както и да е, наричай го както искаш. Без значение, че този мъж не ми показва нищо друго, освен презрението си. Във всеки

случай, знаеш за проклятието, което ми забранява да разкривам истината за потеклото си.

— Но ти го направи, нали? — попита тя и се опита да си спомни за какво бяха говорили останалите пред портала. — Ти си им казал, когато си се жертвал, за да спасиш брат си и всички останали.

— Жертва е прекалено възвишена дума. Направих това, което всеки на мое място би сторил, след като прецени ситуацията и състави план.

— Да, разбира се. Всички ние с радост бихме се предали на... Какво беше? Вампир. Не, чакай, богинята на вампирите. За да спасим чужд живот. Да, прав си. Изобщо не е възвишено. Правя това всеки ден преди закуска. В петък дори и по два пъти.

Джъстис присви очи.

— Не си мисли, че не разбирам какво се опитваш да постигнеш.

— О, господи. Толкова често самата аз не разбирам какво искам да постигна, хубаво е, че така добре ме познаваш — отвърна тя като също присви очи в престомена невинност.

Развесели го и той се засмя, което неминуемо я направи много, много щастлива. Реши да не анализира случилото се.

— Продължавай. Не си изпълнил нищо възвишено, тръгнал си с богинята и после какво? — Странна и неприятна мисъл премина през съзнанието ѝ. — Богиня, а? Обзалагам се, че е красива.

— Тя притежава ужасяваща красота, която е почти немислима за човешкото въображение — отвърна ядосано. — Всеки сантиметър от нея е учение за тъмното и величествено съвършенство.

— Страхотно. Богиня. Немислима красота и съвършенство. Вероятно вече може да продължим нататък. — Добре. От това може да излезе хубав метод за сравняване на външния вид — да прилича на богиня. А смяташе, че не е никак добре, когато един от приятелите ѝ бе обсебен от Джесика Алба.

Поне Джесика бе човек. Така да се каже.

Джъстис толкова силно стискаше края на плитката си, че пръстите му бяха побелели.

— Не, не разбираш. Привличането ѝ е като на нощната пеперуда към пламъка, като на жертвата към змията. Тя е смърт, отчаяние и лудост, събрани по някакъв начин в мрачните фантазии на едно умопомрачено съзнание.

Всички мисли за ревност изчезнаха, когато видя борбата му да ѝ обясни.

— Ами твоето? Объркано ли е? Какво ти е сторила?

Лицето му доби суров израз и тя едва успя да забележи, че поклати глава.

— Не, няма да ти разкажа. Няма да разкажа на никой, никога.

Джъстис не каза нищо в продължение на доста време и тя се запита дали не е променил решението си да ѝ разкаже. Но след това кимна, сякаш е взел жизненоважно решение.

— Развалянето на проклятието разби съзнанието ми. Проклятието бе такова — винаги съм смятал, че ако някога го разваля, ще умра. Но навярно времето, прекарано в Пустошта, ме е променило, променило е природата ми. Не зная. Знаех само какво иска Алубиса, а тя желаше мен. Искаше да правя разни неща. Неописуеми, отвратителни неща. Но умът ми се разби на хиляди парчета, когато не успях да изпълня проклятието си и бях много близо до смъртта. Тя не ми позволи да умра.

Буцата в гърлото ѝ не ѝ позволяваше да говори. Никой не трябва да става жертва на такова деяние. И след това се насили да проговори.

— А после? След като не успя да умреш?

Усмивка така ужасяваща и неочаквана се разля по лицето му, че накара Кийли да отстъпи назад.

— Прати ме в Пустошта и ме заплаши, че ще вземе брат ми на мое място.

— Имаш ли друг брат, освен Вен и върховния принц?

— Не. Държа като пленник и измъчваше Конлан много години, така че знам, че ще тръгне след Вен. Но тогава ще бъда там, за да я спра.

Кийли се въздържа да посочи очевидното, нямаше какво да сторят, затворени в тази пещера. Странно защо все по-силно започваше да вярва, че ще се измъкнат от това място.

Най-важното, започваше да вярва на него.

— Ще успееш ли да преодолееш последствията от развалянето на проклятието? Искам да кажа, дали ще говориш за себе си в множествено число от време на време? — осмели се да попита.

— Майка ми е била nereida, Кийли, ти сама я видя. Дала ми е качества, и изглежда, и сили. Сили, за които все още не знам нищо.

Мисля, че след като съзнанието ми е наранено, е пуснало на свобода частта от душата ми, която е представител на nereидите. Той се бори с мен дори и сега, иска...

Спря да говори и тъмнина заля лицето му.

— Иска...? — попита Кийли внезапно, въпреки че не бе сигурна, че трябва да знае желанията на nereида. Не и след като лицето на Джъстис стана студено като лед.

— Иска теб — отвърна сухо. — Иска да те съблече и да те сложи да легнеш под него, независимо дали го желаеш или не. Иска да те вземе, Кийли, а аз по-скоро бих дал живота си, отколкото да му го позволя.

Ахна и звукът отекна във внезапната тишина, която настъпи. Кийли едва не се спъна и не падна, опитвайки се да се отдалечи максимално далеч от него.

Силна болка помрачи чертите на Джъстис, а очите му потъмняха, станаха почти черни, но остана неподвижен, докато я наблюдаваше как се отдалечава.

— И така, вече знаеш, поне голяма част. Знаеш за мрака, смъртта и отчаянието. Някога е имало и светлина, но смятам, че не ти се слуша точно за нея в този момент.

Част от Кийли отговори на болката в гласа му и изпита желание да отиде при него и да го успокои, но реалността — колко изолирана беше, хваната в капан със самопризнал се луд човек — я накара да се осъзнае. Въпреки симпатията и съчувствието, които изпиваше към него, нямаше да му е полезна като мъртва.

Или насилена от злата част на душата му.

Отне ѝ много време преди да успее да проговори.

— Разбира се, че искам да чуя и за щастливите моменти. Но си прав. Сега не му е времето. Трябва да намерим изход, не мислиш ли?

Когато той се изправи грациозно на крака, тя се почувства горда със себе си, защото не се отдръпна назад. Като се измъкнеха от тази пещера, щеше да е способна да се справи с всичко.

Ако се измъкнеха.

Кийли заключи пророческия глас в съзнанието си и се обърна към стените. Трябваше да има изход и тя щеше да го намери.

ГЛАВА 22

Джъстис напразно обикаляше пещерата в търсене на изход. Каквато и сила да бе успял да призове, за да ги доведе, тук в момента бе тиха, сякаш му се подиграваше. Хрумна му една идея, разбира се. Но нямаше да рискува да освободи нереида, който искаше да поеме контрола над съзнанието му, за да могат двамата да обсъдят стратегията.

Макар че бе възможно да се стигне до там. Мамка му, щеше да се стигне до там. Но не сега, след като двамата с Кийли се бяха нахранили, щеше отново да се опита да намери коридор, който може би преди това е пропуснал. Отчаянието не беше така осезаемо на пълен стомах, въпреки че я бе изплашил и тя не говореше. Точно сега го избягваше, за което не можеше да я вини. Но по онова време истината му се виждаше най-доброто решение.

Дори и сега жестоко да съжаляваше.

Погледна към нея.

Седеше на пода, избутала чиниите на страна, а на тяхно място бе сложила нефритените фигурки от едно от тайните отделения, които бе подредила с математическа прецизност на покривката. От едната им страна се намираха скъпоценните камъни, които бе изхвърлил по-рано. Наредени в редици като войници, чакащи заповеди.

Опита се да премести гъстата си коса, която падаше пред лицето ѝ и се намръщи, докато се концентрираше над обектите. Не бе обелила и дума от доста време. По ирония на съдбата вгълбената ѝ концентрация му харесваше, но не можеше да повярва на лекотата, с която бе освободила съзнанието си от мисли за него.

Което той никога не можеше да стори. Всяко негово движение бе съпътствано от мисълта, че тя е наблизо. Възмущението имаше познат ефект: нереидът се бореше с щита, който бе поставил около съзнанието си и с всеки изминал час ставаше по-силен.

Пещерата се намиреше точно под храма на нереидите, неговите прадеди, и тази част от душата му продължаваше да крещи, че не може

да бъде забравена. Джъстис прокара ръка през косата си и се запита дали има начин да победи тази част от природата си, без да унищожи душата си.

Явно бе избягал от Пустошта само да разбере, че лудостта ѝ го е последвала? Заровена дълбоко в него? Жертвата на Фарнасий не трябва да е напразна.

Неудовлетвореността премина в безизходица, в ирационална ярост. Кийли толкова лесно успяваше да го игнорира, а той не можеше да направи същото с гласа в главата си. Откритието разпали съзнанието му — огън от ярост, не по-слаб от факта, че бе неразумен.

Болката сграбчи главата му в безмилостната си хватка. Стоманените шипове се забиваха в слепоочията му, възвестявайки появата на nereida, който току-що разби щита му.

Забрави за нас сякаш сме нищо, атланте. Ако я бяхме взели, щеше да е обвързана с нас.

Джъстис поклати глава, отричайки думите му, но движението само влоши главоболието, което смазваше черепа му и въздъхна.

— Не, няма. Няма да я насиля. Обещах ѝ го.

Тогава няма да споделя с теб силата наречена транспорт на материята и ще останем тук, в капан, докато не умрем.

Транспорт на материята? Но след като няколко пъти осмисли фразата, вече знаеше. По този начин бе донесъл храната, която без съмнение бе открадната от доста изненадани и гладни хора.

Но най-важното беше, че така бе довел него и Кийли тук. На отдавна забравеното си скривалище.

Да. Входът и изходът. Колко е просто, след като имаш отговори на загадката, прошепна съблазнително nereidът.

Затвори очи и проведе кратка битка с другата си половина, но нямаше никаква полза. Сериозно обмисляше да започне да удря главата си в една от стените с вградени скъпоценни камъни, докато не изтръгне информацията от него, когато Кийли го повика:

— Джъстис. Мисля, че ми хрумна идея как да се измъкнем от тук.

* * *

Кийли седеше на пода със скръстени крака, изучавайки фигурките. Ценни предмети, без съмнение и много важни за изследването на миналото на Атлантида. Дори и през ръкавиците, ръбовете им заинтригуваха съзнанието ѝ, а нервите ѝ пърхаха от въодушевление. Това, което обмисляше можеше да се определи като себе разрушително. Вероятно самоубийство.

Но бе в капана на пословичните камъни в пещера, преживяла срутване, което никак не беше добре.

Джъстис не знаеше как да излязат. Дори и не разбираше как е успял да ги доведе на това място. Добре. Беше свидетел на миналото му, чрез меча и го познаваше достатъчно, за да е наясно с неговата почтеност. Неговата чест. Дори и болката, която така ревностно държеше под контрол.

Нямаше да я излъже. Би жертвал живота си пред това да позволи на nereida да я нарани. Щеше да приеме тези факти като доказани.

Така че всичко зависеше от нея.

Той прекоси пещерата с гъвкавостта на пантера, и движението на мускулите му подчерта смъртоносността и грациозността му. Стъписа я и обърка добре подредените ѝ мисли.

Трябваше да се страхува от него, най-вече след това, което ѝ сподели последно, но някак знаеше, че с него ще е в безопасност.

Коленичи срещу нея и затегна разпуснатия край на кожената връв, с която бе вързал плитката си. Връвта сигурно идваше от някое от онези скрити помещения и вероятно е служела за връзване на чанти със скъпоценни камъни. Тръсна глава, впечатлена от себе си. Ето че седеше, заобиколена от скъпоценни камъни, най-голямата мечта на всеки крадец, я тя не мислеше за нищо друго, освен как да избяга.

Практичната и прагматична Кийли.

Не беше такава, когато погледнеше към Джъстис и копнееше пръстите му да докосват кожата ѝ, а не косата му.

— Ако продължиш да ме гледаш по този начин, ще си позволя да се позабавлявам и да изпълня фантазиите си, които включват остатъка от кленовия сироп и красивото ти, сладно тяло — обърна се към нея с дрезгав глас, който наподобяваше ръмжене. Усмивката му бе пресилена, а един от мускулите на челюстта му трепна. — Има голяма разлика между това да те взема насила и доброволно да ми се отдадеш.

Когато руменината се завърна на лицето ѝ, тя се опита да не го прави. Наистина се постара, но не успя да се възпре.

И погледна към сиропа.

Този път изръмжа още по-силно и животинското в гласа му освободи примитивните копнежи на Кийли. Топлината се разля по цялото ѝ тяло и тя трябваше да се бори със самата себе си, за да не се смути. Внезапно бикините ѝ станаха прекалено стегнати, а коприната на сутиена ѝ се триеше в чувствителните ѝ зърна.

Щом ѝ въздействаше по този начин само със звуците, които издаваше, какво ли щеше да стане, ако го съблечеше.

— Съсредоточи се — каза тя и реши да сложи картите на масата. На пода. Няма значение. — Не го разбирам това странно привличане между нас, но трябва да се концентрираме. Не искам да задействам твоя проблем.

Той замръзна на място, но после смени позицията си и скръсти крака, разбира се на удобно разстояние от нея. Тя си пое дълбоко дъх и повдигна брадичка, готова да се изправи пред проблема, който трябваше да обсъдят логично.

Но опасната му, учтива усмивка и мъжествената арогантност, които се появиха на лицето му, направиха на пух и прах намеренията ѝ.

— Значи признаваш — отбеляза спокойно. — Привличането, както ти го нарече, макар да мисля, че тази дума е прекалено банална за това, което има между нас. И нека сме наясно, че то няма нищо общо с другата ми страна. Това е желанието, което удря като приливна вълна тези, предопределени да са заедно.

Ахна при горещината, която предизвикаха думите му.

— Само глупак би излъгал или отрекъл. Поне частта с желанието. Но е само реакция към стресовата ситуация, в която се намираме. Хормонална реакция, базирана на адреналина.

Джъстис повдигна вежда и впечатляващите му очи смениха цвета си от черно към бледозелено.

— Не мисля така, моя Кийли. Ще ти го докажа. Разчитай на това.

Опитвайки се да игнорира горещината, която се разстиляше по тялото ѝ, причинена от съблазнителните му думи, тя зададе въпрос, който я измъчваше от доста време.

— Очите ти. Лиам направи същото, тоест смени цвета на очите си. Така ли е при атлантите, цветът се променя в зависимост от

настроението им?

Доста време я наблюдаваше втренчено, но отговори.

— Може би. Какви цветове си виждала в очите ми?

Тя вдигна рамене.

— Не съм ги категоризирала, но се променят от черно към среднощно синьо и после синьо-зелено, а сега са така красиво бледозелени, че ми напомнят за пролетта. Също така, когато са черни, се появява много интересен пламък точно в средата на зеницата.

Той остана с отворена уста, но се осъзна и я стисна до сурова линия. Докато го гледаше, ирисите му потъмняха и станаха черни. Сякаш над прекрасната пролет бе паднало булото на нощта. Кийли се засмя на лиричното си хрумване. Може би трябваше да посещава повече часове по поезия. Би могла да напише „Ода за очите на атлантите“.

— Точно в този момент, например — изтъкна тя, като се опита да потисне усмивката си. — Промениха се от яркозелено към черно, веднага след като направих коментара за пламъците.

— Не се паникьосвай, не скачай и не се разхождай напред-назад из пещерата, но изглежда, че и двете половини на природата ми са те обявили за своя — произнесе думите бавно, сякаш признанието го измъчваше. — Може да си в по-голяма опасност, отколкото предполагам.

Кийли отвори уста, за да отвърне нещо духовито, но осъзна, че не би могла да се пошегува с това. Ледени тръпки се спуснаха по гърба ѝ, достатъчни, да я накарат да се концертира.

— Двете половини на природата ти. Предполагам, че има нещо общо с говореното в множествено число — и Джъстис, и nereидът?

Преди да ѝ отговори, жената поклати глава.

— Не. Не сега. Когато излезем, обещавам ти, че ще говорим за това. Няма да избягам поне час или два, след като се освободим.

Лицето му помръкна и той присви очи.

— Няма да избягаш от мен, Кийли — думите му звучаха като клетва. — Няма такова място, на което не бих те последвал. Знай това.

— Добре, да сме наясно, че не обичам да ми нареждат — сопна му се. — Вместо да се караме, нека свършим нещо полезно? Като например да се измъкнем от тук?

Избра най-големия сапфир и го повдигна, за да му го покаже.

— Мисля, че имам план.

Върна камъка на мястото му и реши, че е дошло времето да му разкрие идеята си.

— Трябва да ти кажа нещо, свързано с видението, което получих, когато докоснах сапфира на Лиам.

— Лиам? — просто име, но носеше много опасност. Внезапно Джъстис отново се бе превърнал в дивия хищник, а тя не знаеше защо.

Може би между него и Лиам има вражда. Но сега не беше времето да го обсъждат.

— Да, Лиам, но той не е от значение. Трябва да чуеш за видението ми. Бях в стаята с върховния жрец Нерей и жена му, Зелия, докато обсъждаха „Звездата на Артемида“.

— Това е невъзможно. Видението ти не е вярно. Чувал съм това име, Нерей, но той не може да е бил женен. Посейдон изисква жреците му да не се женят. Ако го сторят, страдат ужасно и губят силите си. Нерей е бил един от най-могъщите върховни жреци на всички времена и не може да е бил женен.

Кийли повдигна рамене.

— Може би документите за сватбата са изчезнали някъде. Живяла съм с тези видения още от дете и те никога не грешат. Нерей е бил женен за Зелия.

Разказа му видението с Нерей и Зелия и думите им за „Звездата на Артемида“. Когато приключи един факт се заби в съзнанието ѝ.

— Джъстис, тя има силата да лекува сломено и разрушено съзнание. Може би ти...

Ужасена от това, което за малко не изрече, тя замълча. Нямахше право. Изобщо нямаше никакво право.

Джъстис стисна юмруци и ги постави на бедрата си, но когато проговори не беше, за да ѝ нареди да си гледа работата, както очакваше. Което и заслужаваше.

— Той е знаел. Знаел, че видението може да те нарани, но го е направил, без дори да те предупреди — тонът на гласа му се промени и стана смъртоносен.

— Не, той...

— Счита го за мъртъв — продължи равно. — Всеки дъх, който си поема е като дълг към деветте кръга на Ада.

Думите му не бяха изречени като заплаха, а като доказан факт и тръпки побиха Кийли. Определено съчувстваше на Лиам.

— Браво. Доста поетично, но по никакъв начин не е честно. Той не знаеше, че видението ще ми въздейства така силно.

— Изобщо не е трябвало да те докосва — звучеше непреклонен. — Ще го убия заради това.

— Добре. Малко пресилваш нещата, не мислиш ли? Никой няма да убива никого. Както и да е... просто исках да ти споделя, че когато докосна предмет, идващ от Атлантида, изпитвам много силна емоционална връзка с него. Така че си мислех...

Спря и си пое дъх, опитвайки се да изрече думите, които я ужасяваха.

— Мислех си да започна да чета предметите, един след друг, докато някой от тях не ми даде информация как да се измъкнем от тук.

Дари го с една оптимистична усмивка и се опита да не мисли за нещата, които могат да се объркат. Да не мисли, че има вероятност да попадне във водовъртежа на едно безкрайно видение. Опита се да не се чуди дали ще умре и по един или друг начин, да докаже дали смъртта във видението се равнява на реалната смърт.

Сред всички хипотези, които някога бе имала най-малко искаше да докаже тази.

След като мислите ѝ се въртяха в една посока като хамстер в клетка, реши да прехвърли топката на Джъстис.

— Чу ли ме изобщо?

Той стоеше там, тих и спокоен, а пръстите му бяха побелели.

— В какво налудничаво състояние си изпаднала, за да вярваш, че бих ти позволи да рискуваш живота си по този начин?

Яростта завладя чертите на лицето му и за момент изглеждаше като отмъстителен бог. Но тя отказваше да бъде заплашвана.

Или само малко.

— Нямаме по-добра възможност, сам го каза. Не знаеш как си ни довел тук, нито как да ни измъкнеш. Трябва да опитаме нещо, Джъстис. Аз съм учен, изследвам различни пътища и хипотези, докато не открия тези, които си пасват.

Чувстваше се сякаш следваше лъв в леговището му, но се наведе и докосна ръката му.

— Може и да не е толкова зле. Ако медитирам и се подготвя, виденията ми невинаги са така интензивни като последните.

— Можело и да не е толкова зле — отвърна Джъстис през зъби. — Сериозно?

Със свръхестествена бързина той я сграбчи за раменете и я отдалечи възможно най-много от покритата с фигурки и скъпоценни камъни покривка.

— Забранявам ти — каза той и гласът му я вледени. — Предпочитам да вляза в битка с другата част от душата си, преди да ти позволя да поемеш такъв риск за живота и здравето си.

Подпря глава на нейната и я прегърна толкова силно, че тя едва успяваше да диша. Бе на път да се възпротиви, когато осъзна, че той трепери. Битката, която водеше, изглежда, бе ужасяваща и най-лошото беше, че тя не знаеше как да му помогне.

Обаче можеше да направи нещо, най-простичкото. Обгърна кръста му с ръце и го прегърна. Силна тръпка разтърси тялото му и той отпусна смъртоносната хватка над ребрата ѝ.

Няколко минути седяха така и не помръдваха, накрая той вдигна глава и каза:

— Знам какво трябва да направя. Сделка с дявола и се надявам да не ни отведе в ада.

ГЛАВА 23

Атлантида, дворецът

След дълъг, горещ душ и смяна на дрехите, Алексей се отправи по украсения с гоблени коридор, за да даде отчет на Конлан. Сложно изтъканите картини, вплели историята на Атлантида с брилянтни оттенъци, описваха сцени от хиляди години, но той едва ги забелязваше, докато вървеше към военната стая.

Военната стая. Стените ѝ се бяха наслушали — безмълвно, без да съдят — на бойните планове на Атлантида през последните единадесет хиляди години.

Алексий се запита дали стените могат да се смеят.

Планове, заговори, безспирни срещи, обсъждане на безкрайни войни. Те бяха като пешки на шахматната дъска на боговете, а дори и най-добрите воители рядко израстваха над пешки.

Най-често се жертваха пешките. Тази мисъл бе минавала през ума му повече от веднъж.

Когато най-накрая пристигна, се спря, изненадан при вида на пазачите пред вратите. Конлан или, най-вероятно, Вен може би се страхуваше от измяна, достигнала до самия дворец. Беше немислимо, но присъствието на пазачите означаваше, че някой подозираше точно това.

— Лорд Алексей — обърна се към него по-възрастният, закален в битки ветеран. — Принц Конлан и лорд Венджънс ви очакват.

Другият отвори вратата и Алексей влезе, докато междувременно оглеждаше стените. Безмълвни свидетели, присмя се. Гипс, мрамор и дървени греди, изваяни от инструменти в тези форми, за да имат предназначение.

Почти като него.

Тръсвайки глава, за да прогони мрачните мисли, Алексей се огледа. Конлан и Вен се бяха надвесили над дългата, покрита с дракотини дървена маса в центъра на стаята и се взираха в карта. Вен

се премести от другата страна и прокара пръст по нея, мърморейки нещо под носа си, погледна към Алексей и му кимна за поздрав.

Когато Алексей прекоси стаята, се изненада за втори път. Жената, Тиарнан Бътлър, облечена в джинси и бяла блуза, с прибрана черна коса, стоеше между двамата воители. Съдейки по изражението, изписано на лицата им, каквото и да обсъждаха никак не беше добро.

Конлан и Вен бяха облечени както обикновено: с черни блузи и панталони подобни на неговите. Нищо не подсказваше за знатното им потекло. Върховният принц и бъдещ крал на Атлантида и неговият помалък брат, следващият наследник на короната, никога не поставяха себе си пред останалите. Въпреки това, аурата им излъчваше рожденото им право да раздават команди.

Същото това право принадлежеше и на другото, някой, който бе изчезнал.

— Има ли някакви новини за Джъстис?

Конлан поклати глава.

— Никакви. Също така нямаме връзка с Аларик. Имаш ли някакви вести от него?

Алексий подсвири, дълго и тихо.

— Смятах, че се е върнал преди мен. Тръгна след Куин. Раниха я в битка.

Вен сви ръце в юмруци и намачка картата, която държеше. Принцът уважаваше Куин, защото също като тях и тя бе воин и се бе превърнала в негова приятелка. Всъщност, бе част от семейството му, след като сестра ѝ щеше да се омъжи за Конлан.

Човек да се венчае за атлант. Помисли си за Бастиян, атлант, който бе взел шейпшифтър за съпруга. Може би някой ден гоблените по стените ще показват края на войната, на която Алексей се присмиваше преди малко.

— Раната бе повърхностна — увери ги. — Но вие познавате Аларик. Дватамата с Куин имат... връзка. Последва я, за да е сигурен, че състоянието ѝ е добро — набързо им разказа какво точно се случи в Сейнт Луис. — Куин, Джек и Денал тръгнаха след водачите на вампирите.

Не искаше да им обяснява с подробности какво щяха да сторят на вампирите, след като ги намереха. Не беше нужно.

Конлан хвърли поглед към брат си и кимна.

— Ако раната на Куин не е сериозна, Аларик ще се върне скоро. Дотогава няма как да намери Джъстис, затова ще се съсредоточим към останалите належащи проблеми. Тиарнан Бътлър ни разкри много от плановете на отстъпниците.

Алексий погледна жената, преди да върне погледа си към принца.

— Разумно ли е? Най-вече, след като знаем къде я намерихме. Как можем да вярваме, че това, което казва, е истина, а не някакъв добре сложен капан, в който тя е примамката?

Вместо да се защити, Тиарнан само му се усмихна.

— От теб ще излезе добър репортер, атланте. Никога не вярвай на всичко, което чуеш. Винаги проверявай информацията си. — Спря да говори и бузите ѝ пламнаха. — Мислех, че съм разбрала плановете им. Внедрих се като част от персонала на кетъринга. Знаех, че няма да започнат с празненствата, докато персоналът не излезе, но смятах, че ще успея да чуя нещо. И тогава ме заслепиха.

— Принудили са те да си свалиш дрехите и да станеш част от оргията — иронично каза Алексий, показвайки ѝ, че не вярва и на думите ѝ.

— Не... кетъринг фирмата беше наясно с всичко. Наредиха ми да взема плато и да го занеса във вана на кетъринга и да не се връщам. Но се отклоних към банята и успях да се скрия зад дивана, докато никой не гледаше — докосна синината на лицето си. — Получих това, когато някой хвърли бутилка и ме цапардоса. Трудно ми беше да не извикам от болка. Но един от онези гнусни дъртаци ме видя и трябваше да се преструвам на свенлива и че ми е за първи път. Беше опасно да избягам, той беше твърде подозрителен. Така че се наложи да се съблека, докато първерзникът гледаше. Взех дрехите ми и каза, че след малко ще се върне. Опитах се да измисля как да се измъкна от там, когато вие нахлухте.

— Доста удобно, не мислиш ли? Разбира се, ако всичко, което казваш, е истина — каза Алексий. — Може би отсега нататък ще е по-добре да проверяваш историята си по три пъти, преди да се впуснеш в ново разследване.

— Точно това ще направиш с информацията, която тя ни даде — намеси се Вен решително. — Онова, което ни каза за Пустошта, се оказа истина, освен това, разказаното досега потвърждава

информацията, която имахме от независими източници. Дотук добре, казано по друг начин.

Тиарнан погледна към картата и Алексей се приближи, за да вижда по-добре.

— Те започват в най-населените райони и си проправят път към големите градове. Ню Йорк, разбира се, Бостън, Сиатъл, Джаксънвил, Флорида и всичко останало. Предполагам, че разрастването на градовете въздейства и на вампирите. Работим върху тази история от почти три години. *Отстъпниците* и култът към Алголагния.

— Кой сте вие? — попита Конлан.

— Да, трудно ми е да повярвам, че шефовете ти в Бостън Хералд са те окуражили да разследваш тази история — каза Вен и поклати глава. — Наясно сме, че една трета от вестниците в страната се управляват от консорциум на шейпшифтъри.

Жената погледа към него и му се усмихна мило.

— Май чуваш доста неща. Вярно ли е, че Донълд Тръмп е шейпшифтър, или е само недоказан слух?

Вен изсумтя.

— С тази коса?

Алексий така и не успя да се развесели от шегата на Вен. Не и след като бе придружил половината бунтовници до бърза помощ.

— Предлагам да оставим шегите за по-подходящ момент — чу дръзката нотка в гласа си, но не се извини. Ако го направеше, щеше да обиди ранените и... Грейс.

Погледът на Конлан се спря за минута върху него и след това кимна.

— Алексей е прав. Но отново трябва да попитам, кои сте вие и за кого говориш? Не сме чували, че хора разследват отстъпниците.

— Ако си чул за нас, значи не си вършим работата както трябва — отвърна Тиарнан. — Ние сме разследващи журналисти и работим под прикритие. Събираме източници, факти и неоспорими доказателства. И когато имаме достатъчно, ще пуснем материала. Това ще е най-голямата история в живота ми.

Алексий реши да се опита да блъфира.

— И ние сме чували за вас, репортерке. Научихме, че сте търсачи на слава и смятате, че Пулицър е второто й име. Чухме, че не може да

се разчита на вас и сте небрежни. Защо тогава да искаме да работим с вас?

За част от секундата, толкова бързо, че на Алексей едва не му убягна, тъмните очи на репортерката се замъглиха и изгубиха фокус.

— Лъжеш — гласът ѝ бе извънредно спокоен, почти зловещ. — Не може да си чувал за мен, нито пък за разследванията ми. Не знаете на кого да се доверите и се притесняваш за приятеля си. — Има и още — продължи тя и се обърна към Конлан. — Страхуваш се за онова, което би направил Джъстис с или на археолога и дали то няма да има някакви последици за Атлантида. Ужасни последици.

Внезапно я побиха тръпки и тя направи движение, което наподобяваше на птичка, изгърсваща вода от перата си. На бледото ѝ лице се появи усмивка.

— Не се опитвай да ме заблудиш с това безизразно изражение.

Тежко мълчание подплати въздуха. Нещо странно се бе случило току-що, но Алексей не знаеше какво точно. Всичките му сетива му повтаряха, че Тиарнан е просто човек.

Както Куин и Райли. Но всяка една от тях беше *акнаша*. Емоционални емпати съществуващи след толкова години. Ерин — певица на скъпоценните камъни. Вече никой не се изненадваше от странните неща.

— Добре. Нека да приемем, че казваш истината — прие Алексей и погледна и към картата. — Покажи ни.

В бърза последователност, Тиарнан посочи дузина гъсто населени райони.

— Всички тези места, култът към Алголагния набира последователи с голяма скорост. Но тяхното разбиране за привличане на нови членове, е свързано с прилагането на много сила.

Вен заговори трескаво на езика на атлантите, без съмнение от уважение към Тиарнан. Без значение от езика, посланието бе повече ясно.

— Та, какво казваше?

— Казвах, че не го правят по своя собствена воля — довърши Тиарнан. — Не много хора, каквото и да си мислите за нас, се съгласяват доброволно мозъците им да се превърнат в каша.

— Доста добро описание, но подходяща ли е аналогията? — попита Конлан. — Да не намекваш, че Анубиса и последователите ѝ

поробват хората? Колкото и безвкусно да звучи, е временна мярка. Ставали сме свидетели на това в продължение на векове. Дори хилядолетие.

— В това няма нищо временно — заяви Тиарнан категорично. — Имаме сведения за действителни увреждания на мозъка. С нас работят мозъчни хирурзи, невролози и невропсихолози. Рентгеновите снимки на увредените са доста, доста по-различни от тези на хора, страдащи от временни промени в мозъчния дял.

Жената спря да говори и погледна към всеки един по отделно, сякаш, за да подчертае гледаната си точка.

— Анубиса събира армия от хора с разбити умове, които никога не могат отново да бъдат себе си. Играе на sudoku с мозъците ни и никой не може да я спре.

Или Тиарнан беше по-добра актриса, отколкото Алексей смяташе, или казваше истината. Болката и страстта в гласа ѝ, едва не я пречупиха, но бе силно момиче като калена стомана.

Стомана, подсилена с гняв, а не с огън, но все пак стомана.

— Разбитите умове, могат да бъдат излекувани — каза Конлан.

Вен го погледна втренчено.

— „Звездата на Артемида“? Но тя...

Конлан направи жест, с който прекъсна брат си по средата на изречението.

Вен се намръщи, но се подчини. После удари с юмрук по масата, с което ги стресна.

— Винаги е свързано с нея — изръмжа. — Как така, когато вселената е извън баланс Посейдон си седи небрежно и позволява на богинята на вампирите да си играе на зарове с бъдещето и на трите раси?

— Чувствам се длъжен да посоча, че богохулстваш, дори и да съм съгласен с теб — каза Конлан. — Може би сега трябва да се фокусираме върху това, вместо да съдим действията на боговете.

Тиарнан ахна.

— Да не казвате, че Анубиса наистина е богиня? А под Посейдон, да не би да имате предвид митичния бог на моретата? — Тя присви очи. — Дойдох при вас и ви дадох истинска информация, за истински проблем и очаквам истинска помощ. Шегувате ли се с мен? Да напълним главите на хората с приказки, а?

Алексий направи жест с ръка, посочвайки обкръжаващото ги пространство.

— Намиращ се в Атлантида, Тиарнан Бътлър. Митичният континент Атлантида, както вие, хората го наричате. Наистина ли искаш да обсъждаме съществуването на бога на моретата, след, като се намиращ в неговото царство, дълбоко под повърхността на океана.

Тиарнан отвори уста, за да отговори, но млъкна. След това се ухили и чертите ѝ се отпуснаха в израз на безгрижие, разкривайки едно друго лице на жената, която би могла да бъде, ако живееше в по-добри времена.

— Има смисъл.

Тогава усмивката ѝ помръкна.

— Другият ви приятел, този, който полудя в Бостън. Той добре ли е?

Алексий погледна към Конлан, който кимна.

— Бренан е добре и няма никакви спомени за нерационалното си поведение. Открихме, че трябва да го държим далеч от теб, тъй като има нещо в теб, което му влияе... неблагоприятно.

— Господи, говорите доста красиво — каза тя сухо, като ги пронизваше с очи. — Неблагоприятна реакция.

— Точно сега не разполагаме с време, за да разберем на какво се дължи, дори и да имахме такива намерения — сопна се Вен. — Бренан ще стои далече от теб. А ти оставаш в Атлантида, докато не изясним какво точно се случва.

Преди да изкаже протеста си, който определено се заформяше на устните ѝ, Вен ѝ хвърли една порочна усмивка.

— Проверявай фактите. Проверявай фактите. Проверявай фактите. От твоите уста в моите уши.

— Добре — отговори тя равнодушно. — Предполагам съм съгласна, след като очевидно нямам друга възможност. Дори не знам как изобщо стигнахме до тук, пък и персоналът в двореца едва ли ще се притече на помощ на един човешки пленник.

— Вие сте наш гост, лейди Тиарнан — напомни Конлан, в гласа му се долавяше царственост. — Но не и наш пленник. Въпреки това няма да се радваме, ако историята ти не се потвърди, както сама разбираш. Дай ни няколко дни, след това ще те върнем в Бостън, за да продължиш работата си.

— Само в случай, че казваш истината.

— Истината. Истината, която се крие в подвижните пясъци на сенките, намеренията и измамата — прошепна Тиарнан, докато гледаше в далечината. — Казвам истината по начини, които дори не можеш да си представиш, атланте.

Ледена тръпка се спусна по гърба на Алексей. Имаше нещо в тази Тиарнан и може би в бъдеще трябваше да я проучат.

Конлан наклони глава.

— Надяваме се, за доброто на всички ни, да е така. Ако вампирите са намерили начин да поробват умовете на хората, то тогава ние трябва да им отвърнем.

Принцът подпря ръце на масата и отново погледна към картата.

— Може би все пак ще получиш своя Пулицър.

Тиарнан понечи да отговори, но Алексей знаеше, че с последните си думи Конлан бе сложил край на разговора.

— Ела с мен, Тиарнан. Мисля, че мога да намеря удобно...

— Ерин иска да я види — прекъсна го Вен. — В храма е и каза, че ще я разведе из Атлантида.

— Храм! — Очите на жената светнаха с това, което Алексей вече започваше да разпознава като журналистическо увлечение. — Какъв храм?

— Храмът на nereидите — отвърна Алексей и посочи вратата. — Още от тези митически създания, за които говореше по-рано.

Докато тя го заливаше с въпроси, Алексей успя да я изведе през вратата и малко преди да изчезне се обърна към Конлан и Вен.

— Готов съм, независимо какво решите.

Кимнаха в унисон и приличаха повече на близнаци, отколкото на обикновени братя.

— Знаем — отговори Конлан. — Веднага след като Аларик се върне, ще подготвим плана си.

— Първо Джъстис — намеси се Вен и решителността в гласа му звучеше като обет. — После Анубиса и отстъпниците.

Алексий кимна, съгласен напълно с плана им.

Затвори вратата след себе и се втурна на помощ на пазачите, които бяха подложени на моментален разпит от Тиарнан. Не спираше да си повтаря обета:

Първо Джъстис и след това правосъдието.

Дори и на репортерката щеше да ѝ хареса. Крещеше „първа страница“.

ГЛАВА 24

Атлантида, пещерата

Джъстис осъзна, че бе на път да извърши доброволно това, срещу което се бе борил хиляди години. Да свали щита, който бе поставил в съзнанието си и да пусне на свобода тази част от душата си, която бе наследил от nereидите. В началото не получи отговор, сякаш другият му се подиграваше.

Сякаш е чакал прекалено дълго.

Въпреки това, по него се разля сила като течен огън. Изпълни тялото му, заискри и затуптя през вените и артериите му, като примесена с шампанско кръв.

Най-накрая. Най-накрая ме повика, покани ме, за да демонстрирам силата си. Гласът на nereида отекна в съзнанието му с грохота на барабани, сякаш, радвайки се на своя триумф.

— Извиках те, за да споделиш силата си с мен — каза на глас Джъстис. — Няма да се стигне до нищо добро, ако не успеем да излезем от тази пещера.

Когато Кийли свъси вежди и го погледна въпросително, той се запита как ли изглеждаше отстрани, водейки едностранен разговор.

— Не съм луд. Просто говоря на себе си — подхвърли той. — Единственият начин да се измъкнем от тук е, ако nereидът ме научи да използвам силите си, които никога не съм познавал. Не дарба, наследена от атлантите ни доведе тук. Не съм сигурен какво или как успях да го направя. Nereидът знае, така и аз ще се науча.

— Може би това е нещо, което трябва да обсъдим по-късно, но не мисля, че е здравословно да говориш за другата част от съзнанието си в трето лице. Разбира се, по-рано говореше за себе си като използваше местоимението „ние“, така че сметнах, че е свързано — рече и му се усмихна вяло. — Съгласна съм с всичко, стига да ни изкара от тук.

Джъстис се усмихна по начин, който смяташе, че ѝ вдъхва надежда, затвори очи и се потопи в раздвоеното си съзнание. Извивки

спирали и блестящи цветове украсяваха тъмната страна на душата му, сякаш нерейдът бе призма, през която се отразяват скъпоценните камъни в пещерата.

Въпреки че не разбираше обхвата на силата, която използваше в момента, определено усещаше мощта ѝ. Винаги бе притежавал висшата сила на атлантите, но тази беше различна. Не по-мощна, но различна. Като глина оформена от скулптор с мистериозни намерения.

Взираше се в нови концепции. Различни конструкции. Едно ново виждане за реда във Вселената. Транспортиране на материята. Знанието и техниката заблестяха пред него. Беше толкова просто — осъзнаваше, че може да го направи. Разбира се, че и преди го е правел.

И определено можеше отново да го стори.

Бе просто процес. Предлагаше себе си на материята на вселената. Просто заем, нищо повече. Краткотрайно връщане към материята на сътворението. Представи си себе си и Кийли, на мястото, където желаше да бъдат и те щяха да пътуват чрез вълните като частици от течението.

Можеше да го види, да го усети, докосне и вкуси. Където и да погледнеш, танцуваха енергийни лъчи, пресичащи материята на самия живот. Лесно беше да се потопиш в тази енергия. Да хванеш вълната.

Обърна се към Кийли и този път, виждайки я, наистина се развесели. Около нея се носеха бляскави цветове като оранжево, жълто и червено. Тя съществуваше в смесицата на цветовете на залеза, а червената ѝ коса изглеждаше като корона. Излъчваше сила, чудо и невинност, но също така в нея се преливаха и тъмните нюанси. Проблясъци на охра преминаваха в тъмен махагон, показвайки негативност. Без съмнение болката от миналото.

Нямаше причина да го знае, просто беше ясно. Вече не беше просто Джъстис или пък Джъстис и нерейдът. Бе част от мрежата на цялото съществуване в галактиката и пътуването през нея бе толкова лесно, сякаш плува в спокоен басейн.

Не е чак толкова лесно, предупреди го нерейдът. Не можеш да паднеш в този капан. Безграничните възможности съществуват, за да съблазнят непредпазливите. Ако се дадеш на вселената без предварителна уговорка, може никога да не се върнеш.

Джъстис се отдръпна от идеята за съществуващи граници, но обузда отрицанието си и се насили да послуша предупрежденията на нерейда.

Кийли. Трябваше да я защити. Да я измъкне от пещерата, в която и двамата бяха в капан. Трябваше да се фокусира върху жизненоважните неща, магията можеше да почака. Обърна се към нея.

— Знам как да го направя. Той ми каза и е толкова лесно. Тоест, просто е, след като знаеш за него.

— Наистина ли можеш да ни измъкнеш от тук? — крехката надежда заблестя в погледа и лицето ѝ, и той спря да говори, наслаждавайки се на красотата ѝ.

— Да. Бих те попитал къде искаш да отидеш, но вярвам, че една определена дестинация е задължителна. Трябва да даваме обяснение. Аз трябва да давам обяснения. Ще отидем в палата. Това трябва да е началото, макар и да не знам края.

Кийли си пое дълбоко въздух и кимна.

— Част от мен иска да се прибере у дома, да си вземе топла вана и да изпие една или две бутилки вино. Но трябва да предупредим принца за „Звездата на Артемида“ и за Тризъбеца. Всички в Атлантида ще са изложени на опасност, ако се опитат да я въздигнат, без да са събрани всички скъпоценни камъни.

Подаде ѝ ръка и когато преплете пръсти в неговите, помежду им изригна фонтан, облян в блестяща светлина. Омаян от хипнотичния ѝ чар, едва не пропусна следващите ѝ думи.

— Джъстис, кажи ми, че това е безопасно — настоя Кийли и се опита да се усмихне. — Знам, че сме го правили и преди, но не мога да не се чувствам като опитно зайче. Не искам половината ми атоми да се озоват в Борнео, а останалата част междувременно да се озоват в двореца в Атлантида. Гледала съм „Стар Трек“ на ДВД. Това нещо с транспортирането не е никак надеждно.

И противно на месеците, прекарани в Пустошта, той успя да намери частица хумор в себе си. Хумор, който не беше покварен от онова място.

— Чувал съм, че Борнео е прекрасен по това време на годината.

Въпреки ситуацията, в която се намираха Кийли се засмя. Джъстис призова магията на прадедите си нерейди и докато я държеше в прегръдките си, пристъпи от ръба на реалността към разноцветната

вселена. Дватама се разпаднаха на чиста енергия и двете части на душата му — нереидската и атлантската — се възхитиха на великолепието, уловило в себе си слънчевата светлина, което той толкова внимателно държеше в прегръдките си.

* * *

Кийли отново се разтопи в необятността... или пък не. По някакъв почти необясним начин, този път бе различно. Чувстваше се повече като активен участник в процеса, макар че не тя бе призовала магията. Като учен се опитваше да наблюдава и категоризира. Усет, реакция, опит като експеримент.

Но транспортът на материя се противопоставяше на всяко обяснение. Поне на всяко рационално обяснение. Магията я изпи и погълна. Надяваше се, че ще възвърне целостта си.

Звуци и цветове се сблъскваха около нея като в симфония. Едновременно бе красиво и ужасно. Усещане след усещане, докато не си помисли, че се побърква.

И тогава всичко приключи.

Паднаха, не знаеше дали надолу или нагоре, макар че не бе от значение. Бяха изхвърлени от вълните, измъкнаха се от водовъртежа, пристъпвайки в реалността. Докато се приземяваха, дори и така леко на краката си, в стая, която Кийли никога не бе виждала във виденията си, тя се запита защо реалността бе така скучна.

Преди да се осъзнае се чуха викове и няколко кинжала се насочиха към нея. По-точно към Джъстис.

Прегръдката на воина се стегна около Кийли, преди бързо да застане пред нея, с цел да я защити.

— Как смееете да вдигате оръжие срещу нас? — гласът му бе малко по-силен от ръмжене, но тя успя да различи думите му. Виждаше лекото трептене на мускулите му, което ѝ подсказваше, че е неспособен да говори от ярост.

Кийли знаеше, че трябва да направи нещо. Атлантите заплашваха крепкия мир, който Джъстис бе подписал с другата част на душата си, а тя нямаше да го позволи.

Пристъпи напред и като вдигна ръце в знак, че се предава, погледна към Конлан, който стоеше пред Вен.

— Хей, идвам с мир. Кийли Макдърмът, археологът. Вие ме поканихте, не помните ли? — после каза на Джъстис: — Благодаря — и докосна ръката му.

От гърлото му излизаше ниско, животинско ръмжене, докато оглеждаше щателно стаята с присвити очи и оголени зъби. Изглеждаше като хищника, за какъвто го смяташе, но вече знаеше, че не е такъв или поне вече не е такъв.

Както се предполагаше в професията ѝ, имаше опит с чуждите правителства. А това може би бе най-чуждото от всички, помисли си тя с мрачна развеселеност, защото беше самата истина.

Стаята беше проста, гола, без никакви височайши предмети. Беше работно място, изчистено. Огледа се наоколо с открито любопитство.

— Това е стая, в която се обсъждат стратегиите, нали?

Братът на принца кимна, но никой не проговори. И това сложи края на малкия им разговор.

— Джъстис — изсъска тя ядосано. — Не постигам никакъв напредък. Трябва да ми помогнеш.

Конлан и брат му бавно свалиха оръжията, а на лицата им бе изписано едно и също изражение. Шок. Размениха си няколко погледа, които Кийли се опита да разгадае и след това Вен хвърли меча на масата.

— Тук сте и сте в безопасност — каза пламенно Вен. — Слава на боговете, че и двамата сте добре.

Конлан кимна с глава. Кийли видя, че устните му се движат, но не успя да чуе думите му. Когато той погледна нагоре, се усмихна на Джъстис.

— Аз също благодаря на боговете, че се върна благополучно от Пустошта. Моите извинения, д-р Макдърмът. Добре ли сте? — той прибра кинжалите в ножниците им и пристъпи към нея, а ръмженето на Джъстис се усили и сега приличаше на рев.

— Не съм ранена — отвърна тя. — Въпреки че няма да откажа едно топло ядене и гореща баня. Но първо трябва да поговорим. Джъстис преживява много, както сами можете да видите. Не ми е съвсем ясно, но общо взето той склучи мир с частта от душата си,

която е наследена от nereидите, и това ни позволи да разберем за транспорта на материя, който използвахме, за да се измъкнем от онова място и да дойдем тук.

— От къде? Къде бяхте отишли? — Конлан прокара ръка през косата си — жест, показващ раздразнението му. — Думите няма да стигнат, за да изкажем колко много съжаляваме. Не смятахме да те доведем в Атлантида, за да бъдеш отвлечена. Сигурна ли си, че не си наранена?

Кийли забеляза, че Вен така и не отмести поглед от Джъстис. Бледото му лице и стегнатата челюст й показваха колко болка изпитваше той, задето Джъстис бе предал себе си на Анубиса, за да защити него.

До нея ръмженето стихна.

— Не си ли загрижен за моето благосъстояние, братко? — Джъстис му се подигра с внезапно загрубял глас. — След четири дълги месеца в Пустошта не се ли питаш как съм аз?

Кийли видя болката, която засенчваше лицето на Конлан. Престъпи напред към брат си, но Джъстис отстъпи назад, дърпайки я със себе си.

— Забрави! — изсъска той. — Не ни впечатлихте с усилията си да ни намерите. Прекарахме доста време при богинята на вампирите, но ти знаеш как стоят нещата там, нали Конлан? Изглежда предпочитанията й клонят към принцовете на Атлантида, нали? Дори и един от тях да е нежелано копеле, което така и не бе признато от семейството си.

— Не знаехме — отвърна Вен през зъби. — Никога не разбрахме. Мамка му, Джъстис, мисля, че след като сме се сражавали толкова години рамо до рамо ни познаваш по-добре. Наричах те свой брат въпреки, че не подозирах за кръвната връзка, която ни свързва. Нима мислиш, че ако знаех, щях да се държа по-различно с теб.

Кийли забеляза, че Конлан не е толкова директен. Изучаваше лицето на Джъстис, но по изражението на принца не можеше да се прочете нищо.

— Май на това ви учат в училището за принцове — каза Кийли, опитвайки се да отпусне неописуемото напрежение в стаята. — На безизразно изражение.

За нейна изненада Конлан се засмя.

— За последните няколко часа ти си втората жена, която споменава безизразно изражение в тази стая. Може би в такъв случай ще е по-подходящо масата да се използва за игра на покер, отколкото за планиране на военни стратегии.

Джъстис я прегърна и я дръпна към себе си. Единствено фактът, че бе твърде близо до това да загуби контрол, я спираше да не го нахока, заради маниерите му на пещерен човек.

Забеляза отново повторението на местоимението „ние“ в изказването му преди малко. Бе станала свидетел какво се случваше, когато нерейдът се опитваше да поеме контрола над Джъстис. Той ставаше все по-силен и тя не бе сигурна, че иска да узнае какво ще се случи, ако надделее над него.

— Ооо. Е, сега вече се побърках — каза тя, гледайки ядосано към Джъстис. — Дори започнах да мисля за теб като за две отделни личности. Трябва да се стегнеш, и двамата да се стегнете. Трябва да им кажем за „Звездата“!

Конлан подскочи.

— Звездата? „Звездата на Артемида“ ли?

До нея Джъстис си пое въздух, сякаш събираше целия си самоконтрол заедно с кислорода.

— „Звездата“, да. Тази, за която сте учили, че има силата да излекува разрушени умове. Но стойността ѝ е по-голяма, отколкото сме си мислели. Трябва да я намерим, както и останалите скъпоценни камъни от Тризъбеца на Посейдон. Без тях, Атлантида не може да се въздигне.

ГЛАВА 25

Думите на Джъстис се стовариха върху тях и ехтяха като падащи камъни в току-що отворена гробница. Той ги гледаше намръщено, докато Конлан и Вен отказваха да приемат чутото.

Конлан се осъзна пръв.

— Какво имаш предвид с това, че Атлантида не може да се въздигне без всички скъпоценни камъни от Тризъбеца? Древните ни предшественици са изпратили камъните в седемте края на света, преди да са открили порталите. Ако това, което казваш, е вярно и Атлантида може да се издигне само ако камъните са на мястото си, то тогава те са обрекли на гибел Седемте острова.

— В това няма логика — заяви Вен. — Конлан е прав. Как изобщо прадедите ни са смятали да върнат Атлантида на повърхността без камъните. Няма смисъл, д-р Макдърмът.

— Не зная — отвърна Кийли. — Нито за логиката, нито за прадедите ви, както вие ги наричате, нито за нищо. Политиката никога не е била в силата ми. Може би са видели бъдещето и са разбрали, че ще откриете начин да пътувате до повърхността. Но го видях във видението си, а те никога не грешат. Сапфирът трябва да е на мястото си на Тризъбеца, заедно с останалите скъпоценни камъни или ще унищожите Атлантида, когато се опитате да се въздигнете.

Дори и всяка частица от него да желаше да ги нарича, Джъстис не можеше да отрече, че на тяхно място би реагирал по същия начин.

Нереидът в него се присмя.

Каквото и да правиш за тях винаги ще е недостатъчно. Защо трябва изобщо да се опитваш да ги убеждаваш?

Кийли въздъхна и раменете ѝ се отпуснаха.

— Няма да ми повярвате, нали? Не ме познавате и затова искате доказателство.

Смирението в дръзката ѝ стойка докосна нещо дълбоко в душата на Джъстис. Нещо, което смяташе за отдавна погребано.

— Не, не, не. Те не искат доказателства. Думите ти са достатъчни. — Той скръсти ръце и се изправи пред мъжете, които все още не бе свикнал да нарича свои братя. — Не сте я виждали, когато получава видение. Не сте чували истината и историята, които устните ѝ изричат. — Джъстис незабелязано отмести ръка назад и хвана дръжката на меч си. — Тя може да чете историята на предметите и прочете тази на меч ми. Каза името му. Нарича се „Яростта на Посейдон“ и нашият баща го даде на мен.

Вен и Конлан се погледнаха и Джъстис стигна до неочакван извод. Братята му не бяха изненадани от новините.

— Знаели сте? През всичките тези години сте знаели, нали?

Конлан поклати глава.

— Не, не това. Не сме знаели, че си наш брат. Но мечът... разбира се, че съм виждал баща си с този меч. Мислех, че го е изгубил, но един ден видях едно момче със синя коса, което носеше прекалено голям за него меч и го разпознах.

— Искях да го взема от теб — каза Вен и устните му се извиха в мрачна усмивка. — Бяхме еднакви на ръст и заявих на Конлан, че ще ти сритам задника и ще взема меч.

— Както винаги аз бях по-мъдрият — подхвърли Конлан сухо. — Завлякох Вен у дома, за да попитаме баща ни.

— И какво каза той? — Джъстис пристъпи напред, изпълнен с ненавист към себе си, задето така живо се интересуваше от отдавна починалия си баща.

Изведнъж сякаш им стана неудобно.

— Сега ли е моментът да обсъждаме тези неща, когато бъдещето на Атлантида зависи от виденията на д-р Макдърмът?

Кийли се засмя, но звукът бе рязък.

— Повярвайте ми, Ваше Височество. Виденията ми са за миналото. И след като видях на какво е подложил баща ви Джъстис и майка му, не е чудно защо не искате да говорите за това.

— Майка му ли? Какво знаеш за майка му? — попита Вен.

— Видях я във видението си — отговори Кийли. — Видях я как лежи, разкъсвана от болка, докато раждаше Джъстис на пода в тройната зала. Или поне на това ми приличаше. Отзад на самия трон има издълбани делфини, нали?

— Джъстис ти е казал за това. Мамка му, дори и Лиам може да ти е казал — предизвика я Вен.

Джъстис усети, че търпението му е на път да рухне.

— Ти, който планираш да се ожениш за певица на скъпоценни камъни, нахлула в живота ти, сякаш е излязла от водите на времето, се съмняваш в думите на човек, способен да прочете историята на предметите? — Той местеше погледа си от единия на другия, когато внезапно го осени прозрение. — Затова сте я наели, нали? Когато обявихте списъка с имената на археолозите, искрено се учудих. Какво толкова има да се разкопава в Седемте острова?

Кийли се измъкна от прегръдката му.

— Наистина ли? Само затова? — Гневът ѝ се усещаше във всяка дума. — Заради нещо в мен, което мразя? Откъде сте знаели?

— Знаем благодарение на ваш колега от разкопките на Луперкале. Винаги ли сте мразели дарбата си, д-р Макдърмът? — Гласът на Конлан бе нежен. — Бих си помислил, че добре ви е послужила, като се има предвид професията ви. Защо сте толкова решена да се ровите в миналото като отричате самата себе си?

Кийли стисна юмруци и пое дълбоко въздух.

— В момента не мога да се занимавам с това. Изразходих запасите си от адреналин и палачинки. Ето какво трябва да знаете.

Тя се обърна към Джъстис и погледна към него сякаш му искаше позволение. Той знаеше за какво го пита, но мразеше дори и идеята, че неговите братя ще чуят за унижението, което бе разрушило детството му. Накрая ѝ кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че не трябва да съм права, докато ви разказвам това — каза Кийли.

Конлан бързо ѝ показа къде може да седне, като се извини за липсата си на маниери. Джъстис остана до нея, като седна на оръфания диван, който бе видял прекалено много срещи за обсъждане на бойни планове.

Несъзнателно я хвана за ръката. Нуждаеше се от допира ѝ и топлината ѝ, за да може да издържи разкритията, които бе на път да сподели.

Конлан взе високи чаши от подноса до себе си и ги напълни с вода, след това им ги занесе. Кийли отпи голяма глътка и започна да говори. Бавно, накратко и по хронологичен ред им разказа виденията,

които бе имала. Започна с онова за „Звездата на Артемида“, което получи, след като Лиам постави сапфира в ръцете ѝ.

В един момент Вен я прекъсна.

— Нерей? Но...

Конлан му даде знак да замълчи.

— По-късно — каза на брат си. — Моля, продължете, д-р Макдърмът.

Разказът ѝ изглежда продължи цяла вечност, най-вече, когато Джъстис усети вълните на срама, които го връхлетяваха със силата на адските огньове. След като Кийли най-накрая приключи, допи водата си и погледна към Конлан и Вен.

— И така. Има ли някакви въпроси? — Нетърпеливите ѝ думи подчертаха умората в гласа ѝ.

— Имам толкова въпроси, че не знам откъде да започна — каза Конлан. — Но мисля, че се нуждаете от почивка. Храна и почивка. Ще закрием тази среща и ще отложим въпросите си за сутринта. Може би дотогава върховният ни жрец ще се е завърнал.

— Аларик го няма? — попита Джъстис, изненадан от новината.

— Не можеше да се свърже с теб и отиде в Сейнт Луис, за да помогне за определена ситуация, която изискваше намесата му — обясни Конлан като остави подробностите на въображението на Джъстис.

Джъстис знаеше, че причината Конлан да желае Аларик да се върне по-скоро бе много по-дълбока. Върховният им принц тестваше всеки, за когото се опасяваше, че може да е покварен от вампирите. Самият той бе минавал през това изпитание.

Джъстис бе сигурен, че е следващият. Не знаеше обаче какво ли щеше да направи Аларик с раздвоената му природа.

Не се притеснявай за жреца, прошепна нерейдът в съзнанието му. Дватама с теб ще представим един обединен фронт по време на теста.

Вълна от облекчение премина през съзнанието на Джъстис, последвана обаче от предпазливост. Нима съвсем скоро планираше да заблуди побратимите си атланти за чуждото присъствие, което се спотайваше в него?

Щеше да е много по-добре просто да го откъсне от себе си като раково образувание.

Направи го и ще умреш, напомни му нереидът, изразявайки арогантната си заповед. Очаквах благодарност, не цензура. Извън пещерата сме, нали така?

Да. Наистина бе така.

— Да, имахме малък проблем с няколко вампири и шейпшифтъри — каза Вен и прекъсна вътрешната битка, която Джъстис водеше. — Обаче, нещата не минаха както трябва за добрите. Куин бе ранена и Аларик тръгна след нея, за да провери дали всичко е наред.

Джъстис искаше да получи повече информация, но Кийли се отпусна на него победена от умората.

Внимателно се изправи и я вдигна със себе си.

— Почивка. Както каза, ние се нуждаем от почивка. Храна, баня и след това здрав сън, това би помогнало да се възстановим.

Кийли само кимна, а клепачите ѝ се затвориха, докато стоеше и ги слушаше. Искаше да я вземе на ръце, но знаеше, че ще го намрази затова, най-вече, ако го направи в присъствието на Конлан и Вен. Затова се задоволи да ходи близо до нея, докато отиваха до крилото за гости.

Изпадна във внезапна параноя, която растеше с всяка следваща крачка, която предприемаше в двореца, най-вече, след като Вен ги бе придружил, за да им помогне, ако имат нужда. Джъстис провери всеки сантиметър от стаята, която бяха предложили на Кийли, преди да ѝ позволи да прекрачи прага ѝ.

Най-накрая се върна до касата на вратата, където тя се бе подпряла и кимна. Жената въздъхна с облекчение и се насочи към леглото, а след това се отпусна в него с лице във възглавниците. Косата ѝ бе в див безпорядък.

— Ще повикам да ни донесат храна — обеща и тръгна към Вен, който все още стоеше в коридора.

— Не можеш да останеш тук с нея. — Лицето му бе също толкова мрачно, колкото и гласът му. — Знаеш това, нали? Трябва да сме сигурни... Господи, човече. Това, което направи за мен... — Вен спря да говори, изглежда му беше трудно.

Емоциите в гласа на Вен — на неговия брат — преобърнаха нещо в Джъстис и от това го заболя.

— Не се нуждая и не желая благодарността ти — каза той, а гласът му бе груб от чувства, които не биваше да показва. — Би направил същото за мен. Мамка му, дори вече си го правил.

Вен изтри очите с опакото на ръката си и двамата се престориха, че едни от най-свирепите воители на Посейдон не са били на път да се разплачат.

— Храна. Кийли има нужда от храна — отбеляза Джъстис, нуждаейки се отчаяно от нещо, с което да смени темата.

Вен погледна през рамото на Джъстис към леглото, в което лежеше жената.

— Всъщност, предполагам, че вече не се нуждае.

Джъстис се обърна и намери Кийли заспала върху завивките, все още облечена, дори и с ботушите. Докосна чувствителен на допир панел в стената и в стаята притъмня, после тихо се отправи към леглото и погледна към нея. Дори раздърпана и изтощена, тя все още бе по-красива, отколкото някога си е представял, че жена може да бъде.

Чу гласа на Вен, който явно стоеше точно зад него.

— Тя е доста смела жена.

Първичните инстинкти на Джъстис го накараха да свие юмруци, но ги отпусна, когато проумя значението зад думите на Вен.

— Тя е по-смела и далеч по-красива от това, което заслужавам — призна той. — Но е моя.

Вен въздъхна и след това тихо се засмя.

— Разбрах, че нещата стоят така, веднага, след като ви видях заедно. Не забравяй, че току-що минах през същото с Ерин. Имаш чувството, че си ударен в главата с много тежък меч, нали?

Докато клатеше глава, Джъстис клекна и внимателно свали обувките на Кийли, а после метна завивките върху нея. Защото не можеше да се сдържи или по-скоро не искаше, той се надвесил над нея и я целунал по челото. Тя издаде звук, наподобяващ кихане и хълцане взети заедно и след това се намести по-удобно.

Когато отново се върнаха в коридора и затвориха вратата, Вен сложи ръка на рамото на Джъстис, както всеки добър приятел би направил. Чувството му бе така познато. Преди четири месеца той самият би направил същото.

Преди четири дълги месеца.

Този път трябваше да се насили, за да не се дръпне. Подсили стаята със силна защитна магия, разбира се, наследена от атлантите и така накара другата част от душата си да замълчи за неопределено време. Никой нямаше да притеснява Кийли, докато тя спеше, магията щеше да се погрижи за това. На сутринта щеше да му мисли. Какво ли щеше да донесе зората, ако Аларик се прибереше? Но поне тази нощ, Джъстис щеше да си почине.

Ще си почине и ще се моли на боговете това да не е сън.

* * *

Кийли се събуди с лице, забито в копринено меки възглавници, напълно облечена, с изключение на обувките. Измъкна се от леглото и започна да оглежда стаята, тъй като миналата нощ нямаше тази възможност.

Очевидно беше съвсем сама и реши да не се замисля много върху обзелото я моментно чувство на облекчение. Или беше разочарование? Определено не изпитваше съжаление, заедно Джъстис не беше тук с нея.

Или поне се опитваше да се убеди в това.

Докато се разхождаше из стаята, изпита чисто женска възхита от обзавеждането, в което преобладаваха декорации от бледозелена коприна, допълнени от ефирни кремави нюанси. Тази ненаатрапчива елегантност увеличаваше значимостта на обитателя на стаята, а не обратното. Приличаше ѝ на философия на дизайна, без съмнение. Но може би бе дар от Атлантида. Красота, където и да погледнеш.

А гледката от прозореца сякаш бе от приказен сън. Дворцовите градини се разстилаха с километри и блестяха в ослепителни цветове.

Пищната зеленина бе обградена с пътеки от разноцветни камъни. Желаше повече от всичко, да избяга през прозореца и да се потопи в спокойствието на тези градини. Далеч от войните, лудостта и напрежението.

Вместо това си сложи маската на изтъкнат учен и реши да разбере какво искаха от нея, и може би да им помогне.

Да помогне на него. Джъстис винаги бе в мислите ѝ, колкото и да не ѝ се искаше. Нали? Собственият ѝ разум също като неговия бе

разделен на две.

Някой почука на вратата и звукът я избави от по-нататъшни изследвания на чувствата ѝ. Когато я отвори, видя жена с побеляла коса, която носеше грижливо сгънати памучни дрехи и чифт удобни обувки. А с другата ръка буташе количка, на която имаше няколко подноса. Вероятно беше икономката.

— Нося ви чисти дрехи и поднос с кафе и сок, милейди — каза жената и ѝ се усмихна.

— Това е страхотно. Благодаря ти много. И ме наричай Кийли, просто Кийли.

Кийли отвори широко вратата и се опита да не се опиянява от великолепните аромати, докато жената вкарваше сребърната количка в стаята. Определено кафето в Атлантида беше страхотно, така че поне затова не трябваше да се притеснява.

— Сигурна съм, че искаш да се освежиш, Кийли — каза с топъл глас икономката и ѝ се усмихна. — Ще се върна след половин час, за да те отведе при принцовете. — Тя посочи към допълнителния панел в стената и вторият бутон върху него. — Само натисни тук, ако се нуждаеш от нещо друго.

С още много усмивки и кимвания, икономката напусна стаята и затвори вратата след себе си.

Кийли прекара следващите минути, наслаждавайки се на няколко чаши кафе с много захар и сметана, докато стоеше до прозореца и се наслаждаваше на чудесната гледка. Погледът ѝ непрестанно се изместваше към купола, който покриваше целия град. Беше вдъхновяващо. Без значение дали бе изработен от магия или технология, той бе впечатляващ. Водното налягане, което трябваше да удържа ден след ден...

Имаше някои неща, за които не трябваше да мисли, преди да си е взела душ.

Малко по-късно вече чиста, заредена с кофеин и чувстваща се почти отново като човек, тя погледна дрехите. За нейна изненада бяха нейният размер или близо до него. Избра си обикновена зелена блуза, чифт бежови дънки и обу собствените си ботуши на чисти чорапи, като отметна настрана роклите и воланести дрехи, които ѝ бе донесла икономката. Чувстваше се повече като себе си, под контрол, ако носеше нещо толкова близо до стандартната си работна униформа.

Отдавна си бе научили урока, че на учените, които се обличат в дантела и волани не се гледа с добро око.

Разбира се и ръкавиците ѝ бяха на мястото си. Дори и при лек допир със стените на толкова древен замък можеше да изпадне в транс.

Икономката се върна, както бе обещала и я поведе по коридори, чиито стени бяха покрити с най-красивите гоблени, които Кийли някога бе виждала. Щеше да се зарадва на възможността да прекара часове, дори и дни в изучаването им.

Може би по-късно, ако ѝ дадат позволение.

Когато пристигнаха, пред вратата стояха двама пазачи с намръщени лица. След като икономката почука, Кийли бе въведена в същата стая, в която двамата с Джъстис се бяха появили миналата вечер.

Конлан и Вен вече бяха там.

— Моля, заповядай. Вярвам, че никой не прекъсна почивката ти?
— попита Конлан и леко се поклони.

— Честно казано, и влак да бе минал през стаята ми, едва ли щях да го забележа — призна тя с усмивка на лице. — Бях доста изморена. Вълненията ми дойдоха в повече, нали разбирате?

Вен ѝ се усмихва в отговор.

— Добър начин да се възстановиш, докторе. Ти си моят тип учен, сигурен съм в това — каза той и посочи отрупаната страна на масата. — Може да хапнеш, ако желаеш. Ние вече го направихме.

— Райли ти изпраща поздрав, има проблеми с бременността и Ерин ѝ помага — допълни Конлан.

— Съжалявам да го чуя — отвърна Кийли. — Райли е твоята съпруга, нали?

— Да, скоро ще стане моя съпруга и кралица. В крайна сметка ще бъдем венчани независимо дали от свещеник или от Елвис — каза сухо, но нежността в гласа му показваше, че Райли е много обичана жена.

Почувства слаба болка в гърдите си. Никой мъж не бе изглеждал по този начин, когато е говорил за нея.

Отърва се от тази мисъл. Невинаги беше толкова сантиментална. Може би, защото се намираше в двореца на Пепеляшка и мислеше за прекрасния принц.

Или принц висок, синекос и смъртоносен.

Докато закусваше, двамата се взираха в картата, разпъната на масата и си шепнеха, като от време на време ѝ хвърляха по някой поглед. Кийли се нахвърли на храната с голям апетит. Когато коремът ѝ престана да къркори, тя си наля още една чаша кафе и след като я изпи, я постави на масата. Беше толкова бяла, почти прозрачна и Кийли трябваше да потисне желанието си да я обърне и изследва като древен артефакт.

Само че артефакт определено не бе подходящата дума. Тя се използва за нещо, което отдавна е погребано и забравено. Този порцеланов съд бе част от приборите, които използваше, докато закусва. И това объркваше ума ѝ.

Археологът в нея желаше да направи няколко цигански колела. Да хване инструментите си, които толкова нехайно бе забравила в стаята си, да излезе навън и да направи няколко разкопки, просто така.

Но ентузиазмът ѝ изчезна като хелий от спукан балон. Не я бяха поканили тук, за да копае. Знаеха каква е. И вероятно определени артефакти вече я чакаха, подредени в редица.

Наричаха я човек, който чете историята на предметите и тази ѝ дарба имаше някакво значение в тяхната култура. Бе едновременно шокиращо и страхотно да я приемат заради нещо, което винаги е било неразделна част от нея. Но както тя използваше инструменти в работата си, усещаше, когато друг имаше намерение да използва нея. Не възнамеряваше да бъде длетото в техните ръце, поне не ѝ, преди да получи няколко отговора. Като например къде е Джъстис?

Наля си още една чаша от вкусното кафе и се отпусна в стола си, като хвърли преценяващ поглед към Конлан и Вен. Отне им секунда да усетят тежестта на погледа ѝ и двамата се обърнаха към нея.

— Нуждаеш ли се от нещо друго? — усмивката на Вен бе очарователна и искрена. Можеше и да заблуди някой, който е бил роден, да речем, вчера.

Кийли никак не беше наивна.

— Всъщност, да. Искам да видя Джъстис. Искам да го видя веднага.

— Сигурни сме, че ще дойде всеки момент.

Тя прекъсна Конлан, избирайки да не се притеснява дали има наказания, задето е прекъснала царска особа в Атлантида.

— Да бе. Това каза и преди около половин час. Откъде да знам, че не сте го заключили в някое подземие в Атлантида?

Вен повдигна вежда и се ухили.

— Нищо чудно, че Джъстис е луд по теб. Почти нищо не те плаши, а?

— Много неща ме плашат. Глобалното затопляне. Бедност в страните от третия свят. Геноцид. Змии. Мразя змии — отвърна сухо. — Но вие двамата не ме плашите и ако по някакъв начин сте наранили Джъстис, ще отговаряте пред мен.

Вен й се усмихна като учител към изявил се ученик.

— Змии, а? Често срещано ли е при всички археолози, или си гледала прекалено често филмите за Индиана Джоунс?

Тя се изправи, повдигна вежда и оголи зъби. Това бе най-свирепото й изражение.

— Продължавай да ми се смееш и аз ще си намеря и камшик, Ваше Височество.

Този път бе ред на Конлан да се обърне към брат си и да му се усмихне, докато Вен се хвана за сърцето и направи физиономия, сякаш го е наранила дълбоко.

— Това си е удар под кръста. Не се обръщай към мен с Ваше Височество, ако искаш да сме приятели, а аз знам, че можем да бъдем.

— Не ми трябва повече приятели — бавно и ясно каза Кийли. — А съм сигурна, че на вас не ви трябва повече врагове, нито пък международен инцидент. Така че ми кажете къде е Джъстис или ще се радвате и на двете.

Усети присъствието на Джъстис, преди да го чуе. Сякаш изведнъж в стаята нахлу топлина, която я обгърна и донесе със себе си аромата на солена вода и морски въздух. Чисто облекчение, комбинирано с пълна удовлетвореност премина през напрегнатите й нерви, успокоявайки я. Сякаш вече можеше да усети дъха му в косите си и да чуе думите, които й шептеше.

ГЛАВА 26

Реакцията ѝ към пристигането на Джъстис бе проста и радостна, което я изплаши повече, отколкото биха я стреснали змиите, които преди малко обсъждаха. Тялото и сърцето ѝ копнееха за него, също както цветето за слънцето. Как бе успял така лесно да премине през защитите ѝ?

Внезапно силното му тяло се допря до гърба ѝ и той обви ръце около нея.

— Дори и след всичко, което преживя по моя вина, продължаваш да се бориш за мен, *ми амара*. С нищо не съм те заслужил, но никога няма да те пусна да си отидеш — прошепна в ухото ѝ.

Тя се скова и се опита да се отдръпне от него, защото примитивното собственическо отношение, което налагаше върху нея активира всичките ѝ аларми, но ръцете му бяха като стомана и я държаха на място, притисната към топлината на стегнатото му тяло. Опитът да се бори с него би коствал достойнството ѝ, а и нямаше да успокои Конлан и Вен, които гледаха към Джъстис със смесица от радост и предпазлива резервираност.

Тя познаваше Джъстис, познаваше го по-добре, отколкото някога бе познавала друг, макар че се срещнаха съвсем скоро. Бе живяла с неговото присъствие в продължение на години. С помощта на виденията си бе успяла да прозре ужасния му и самотен живот. Нямаше да навреди на никого, ако го накараше да повярва, че е изцяло на негова страна и че не се страхува от него.

Всъщност не бе съвсем сигурна дали наистина не е така. Ако биха могли да използват „Звездата на Артемида“...

— Това е. Трябва да използваме „Звездата“ — избухна тя. — Може да му помогне. Видях го във видението си.

Конлан и Вен си размениха няколко погледа и тя долови скептицизма им.

— Не ми вярвате.

Конлан поклати глава:

— Не е толкова лесно. Въпреки че съществуват предания, според които „Звездата“ може да излекува разрушен ум, независимо дали от битка, нараняване или болест, никой от нас не знае дали тези истории са истина. „Звездата“ е част от седем скъпоценни камъка, разпръснати по цялата земя преди Катаклизма. Само два от тези камъка се завърнаха при нас, и то се случи наскоро.

— Нямаме идея къде биха могли да се намират — добави Вен. — И въпреки, че има реален шанс да си права за „Звездата“, част от историята ти е невъзможна! Нерей не може да е имал жена.

— Знам, знам. Жрец, обет за безбрачие — отвърна им тя и завъртя очи. — Времената се променят. Вие сами признахте, че не знаете къде е „Звездата“. Не може ли жрец на Посейдон да се е оженил и вие просто да не знаете за това? Лиам ми каза, че Нерей е живял преди осем милиона години. Не мисля, че преди толкова години са могли да запечатат щастливата двойка на снимка, нали така?

Джъстис най-накрая отпусна прегръдката си, този път Кийли успя внимателно да се измъкне от него и започна да се разхожда, докато размишляваше на глас.

— Както и да е. Не е само „Звездата на Артемида“. Трябва да намерите всички скъпоценни камъни, за да може Атлантида да се въздигне. Разбира се, ако искате това да се случи. Между другото, под кой океан се намираме? На каква дълбочина сме? Защо подводниците не са ни засекли? Или военноморски самолети, или сателитните изображения?

Тя погледна към Джъстис, но той не срещна погледа ѝ, защото се взираше в свитите си юмруци, сякаш в момента водеше поредната вътрешна битка. Само се надяваше той да продължава да побеждава, защото не знаеше какво ще се случи, ако нерейдът успее да поеме контрола. Най-вече, след като Джъстис носеше меча си, прибран в ножницата на гърба му. Нерейд на свобода, при това въоръжен.

Нищо добро нямаше да излезе от това.

Сякаш чул мислите ѝ, Джъстис ѝ се усмихна за кратко в опит да я успокои. Опитваше се да ѝ каже, че печели битката, а за да му покаже подкрепата и вярата си в него, тя му отвърна с една сияйна усмивка.

Никак не ѝ беше трудно да му се усмихне, без значение от обстоятелствата. Бе толкова красив, че изпитваше болка, докато го гледаше, дори и облечен така просто с бяла блуза и черни панталони.

Изглеждаше сякаш му е писано да носи царствени роби или да бъде изваян от мрамор и поставен на пиедестал. Позволи си да прекара няколко минути, загледана в него, изпивайки го с очи.

Косата му отново бе сплетена на плитка и за момент, тя си представи какво ли ще е чувството, ако я разплетеше бавно. Усещането как тези сини, копринени кичури гаят пръстите ѝ и падат като завеса върху тялото ѝ.

Врълетяха я горещи вълни и тя рязко се обърна към една от близките стени, преструвайки се, че я изучава, за да не могат мъжете да забележат издайническата ѝ руменина. След няколко вдишвания, върна безизразната маска на лицето си и се обърна към тях. Все още искаше да получи отговор на въпросите си.

— Е?

Конлан седна на масата и си наля кафе. Забеляза, че използваше голяма, здрава чаша, а не крехкия порцелан. Може би са ѝ сервирали в порцелана за гости.

Или съзнанието ѝ се опитваше да отвлече вниманието ѝ от мисли затова, че спори с принца на Атлантида и се намира някъде дълбоко под морското равнище.

Браво на теб, Кийли.

— Това са въпроси, чиито отговори ще получиш, но не и днес — отговори тихо Конлан, но в гласа му се долавяше стоманена нотка. Определено с това ѝ намекваше: „Не насилвай късмета си!“. — Не сме оцелели хиляди години като сме разкривали тайните си така лесно, дори и на брилянтни учени като теб.

— Очарователен, дори когато не ми дава това, което искам. Момчета, вие сте много добри — отбеляза тя и подсили гласа си с доза възхищение. Нямахше значение. Беше търпелива. Можеше да чака.

— А що се отнася до видението ти, макар инстинктите да ми казват, че говориш истината или поне тази, в която ти вярваш, ще бъда лош лидер, ако приема думите ти така лесно. И то за нещо толкова важно — бавно каза Конлан. — Но ако има начин да ми докажеш валидността на виденията си...

— Да — отвърна Кийли. — Разбира се, ако вие...

— В никакъв случай — намеси се Джъстис грубо. — Причинихме достатъчно на Кийли. Няма да позволим отново да я нараните.

Кийли се завъртя към него и сърцето ѝ заби уплашено. Усети го в гласа му, да не говорим за използването на множествено число. Нерейдът се бе върнал и яростта на Джъстис, породена от потенциалната заплаха за живота ѝ, бе опасно близо до това да разруши крехкия му контрол. Тя се приближи към него с намерението да му помогне или да го успокои, но със светкавична скорост той се озова в другия край на стаята, все още стискайки юмруци.

— Недей — изръмжа към нея, а думите му бяха подсилени със звучен акцент, който бе чувала и преди. Да, от устните на майка му в тройната зала по време на видението ѝ. После той насочи цялата си ярост към братята си. — От векове виждаме Кийли във виденията ни. Тя е наша и вие няма да я нараните.

Преди Кийли да успее да помръдне, по някакъв начин Вен застана между нея и Джъстис. Говореше спокойно, сякаш се опитваше да успокои подивяло животно. Или пък брат, който се е побъркал, когато е развалил проклятието.

— Джъстис, знаеш, че не желаем да я нараним. Знаеш, че искаме да дадем всичко от себе си, за да ти помогнем. И на двамата ли говоря? Да не си като Сибил?

За тяхна пълна изненада, Джъстис отметна глава назад и започна да се смее. Беше топъл, сърдечен, нормален смях и в него нямаше нищо студено или необичайно.

Бурна вълна от облекчение удари Кийли и краката ѝ се подкосиха от силата ѝ. Беше успял. Бе възвърнал контрола си.

Когато Джъстис спря да се смее, погледна към Вен и се ухили.

— Ти и проклетите ти филми. Нерейдът не принадлежи към категорията, в която спадат „Сибил“ и „Зората на мъртвите“. Може би това е трикът. Трябва да се боря с другата част от душата си като използвам нискобюджетни филми.

Вен леко се премести, за да може Джъстис да вижда Кийли.

— Виждаш ли? Всички тези години, вие глупаци такива ми се подигравахте за отличния ми вкус за качествени филми, а излиза, че точно той може да ви спаси от загубата на разсъдъка ви.

Конлан скръсти ръце пред гърдите си и погледна към Кийли.

— А си мислех, че да имам един малък брат е достатъчно лошо. А сега имам двама. Може да абдикирам и да се преместя във Фиджи. Там е спокойно.

Кийли затвори уста, която явно бе отворила, когато почувства болката в капачките на коленете си. Гледаше ги невярващо и прикри устните си с ръка.

— Шегувате ли се? Разумът на Джъстис и съдбата на Атлантида са поставени на карта, а вие си правите лоши шегии?

— Ние сме мъже — отвърна Джъстис, който все още се смееше. — Това правим.

Беше най-разумното нещо, което бе казвал, откакто се беше запознала с него, а усмивката на лицето му промени чертите му от мрачни и зловещи към неустойими и убийствено секси, които можеха да я накарат да падне в краката му гола и готова за него. Не можеше да направи нищо друго, освен да стои там и да му се усмихва като студентка, хлътнала по професора си. Нямаше представа колко време е минало, докато са стояли и са се усмихвали един на друг, но, разбира се, както всички хубави неща в живота ѝ и това приключи твърде бързо.

Конлан изпи кафето си и сложи чашата на подноса.

— Съставих план, който ще ни помогне да се убедим в истинността на виденията ти, а и също така ще ни даде информация за останалите скъпоценни камъни, д-р Макдърмът. Ти ще се опиташ да прочетеш историята на Тризъбеца.

Кийли се спъна и се опря в стената, като се свлече надолу, докато задникът ѝ не докосна пода.

— О, страхотно. Няма проблем. За следващия си номер, ще си имам работа със свещен обект, източник на силата на бог. — Не успя да се сдържи и се засмя. — След като мечът на Посейдон едва не ме... мамка му. Мисля, че е по-добре да ме наричате Кийли вместо д-р Макдърмът. Защо да сме официални, след като скоро ще съм мъртва?

* * *

Нереидът отново се опита да се освободи и Джъстис без капка жалост го захвърли в дълбините на съзнанието си, но самата мисъл, че Кийли е изложена на опасност, заплашваше да смаже самоконтрола му и да го разбие на хиляди парчета.

— Тя няма да докосва Тризъбеца, ти, забравен от бога син на калмар — изрева той съпротивата си, докато отчаяно се опитваше да не изважда мечта си. — Брат или не, ще те убия, ако по някакъв начин се опиташ да я нараниш.

Конлан, удари с юмрук в масата, но преди да му отговори Вен започна да се смее и така малко разсея напрежението в стаята.

— Син на калмар? Сериозно? Никак не е зле. Получаваш точки за гнусна картина, приятел.

Кийли, чиято глава подскачаше наляво-надясно, опитвайки се да гледа към всеки един от тях едновременно, внезапно също започна да се смее.

— Знам, че не съм глупава, но единственото, за което мога да се сетя в момента, е Скуидуорд от Спондж Боб. Знаете ли, че те имат филм наречен „Спондж Боб: пътуването в Атлантида“? Един от американските ми колеги в Луперкале имаше син и той го гледаше непрестанно. Трябва да си вземете едно копие, момчета.

Вен подсвирна.

— „Спондж Боб: пътуването в Атлантида“. Браво. Трябва да го взема следващия път, когато отида до повърхността. Доставка на ЮПС не са добри по тези места.

Джъстис, вече по-спокоен, все още не виждаше нищо смешно в ситуацията.

— Шегуваш се, когато животът ти е в опасност?

Кийли премигна и след това му се усмихна.

— Аз съм археолог. Това правим ние.

Като чу да използва собствените му думи срещу него, Джъстис усети как една скрита, замръзнала в дълбините на сърцето му врата се отключва. Това, че тази жена притежаваше такъв изумителен кураж в лицето на опасността при такива фантастични и странни обстоятелства, и че все още успяваше да се шегува, го удиви.

Тя го удиви. Бе повече от интелект и красота. Притежаваше кураж, състрадание и хумор отвъд очакваното.

Никога нямаше да позволи някой да я нарани.

— Ще докосне Тризъбеца само през трупа ми — каза равно той.

— Браво. Съдържателно, но все пак мелодраматично — намеси се Вен. — Обаче не решава проблема ни. Ако не си разбрал, твоята

жена току-що ни заля с новини, които могат да означават унищожение на целия ни свят.

— Не съм негова жена — сопна се Кийли.

— Да, докторе. Продължавай да си го повтаряш — контрира я Вен. — Нуждаем се от отговори. Ако успее не само да ни докаже думите си, но и да ни даде повече информация...

— Никога — изръмжа Джъстис. — Не сте я виждали. Изпада в транс, който прилича на кома. Пулсът ѝ се забавя и почти не се усеща, а кожата ѝ се вледенява. И това само след като докосна меча ми. Ако докосне Тризьбеца, ще умре. Мамка му, дори и тези, които не притежаваха нейните сили умряха, когато го направиха.

Магията на Посейдон е променлива и смъртоносна.

— Предложи нещо друго тогава — извика Конлан. — Предложи ми възможност, която ще ни помогне да разберем това нещо. Д-р Макдърмът току-що ни каза...

— Аз съм в стаята — извика Кийли в отговор и се изправи на крака. — В стаята съм. Престанете да говорите за мен, сякаш не съм тук, вие, сбирщина... кралски пещерни човеци.

Тишина. И тримата я гледаха в шок, изглежда забравили, че тя стоеше там. Джъстис бе разкъсан от желание да се засмее или да преметне добре оформения ѝ задник през рамо и да я изведе от там.

— Така е по-добре — каза тя. Вече не крещеше, но не значеше, че е спокойна. — За ваша информация мога да докосвам предметите, които аз реша, но нямам желание да се самоубия. Обаче имам предложение, ако някой от вас твърдоглавци желае да ме изслуша.

— Целите сме в слух — каза Вен бавно.

— Тризьбецът. Стои ли в някакъв калъф или нещо подобно? В миналото, когато един предмет пазеше прекалено силни емоции и аз не можех да ги понеса, докосвах калъфа или кутия, дори пръстта, където е бил намерен.

— Брилянтно. Нищо чудно, че си най-известният археолог — отвърна Вен.

— Не — отвърна Джъстис. — Прекалено е опасно.

— Перфектно — добави Конлан. — Тризьбеца стои на копринена възглавничка. След като Аларик го няма, за да ни я донесе, предлагам ние да отидем там.

Видя ли? Игнорираха те. Държат се с теб, сякаш си нищо и ще изложат жена ни на опасност.

Действието бе много добре изпълнено. Бавно, без да казва нищо, Джъстис извади меча си. Непогрешимият звук, който издаде мечът, когато го измъкна от кожената ножница, изсвистя във въздуха, което веднага свали температурата с няколко градуса.

— Кийли — заяви той и тръгна към нея, като бе насочил меч в посока на братята си, — няма да ходи в храма на Посейдон. Няма да й позволим да поеме този риск.

За нещастие, допусна тактическата грешка да погледне в яркозелените очи на Кийли.

Разбирането и решителността, която видя в очите ѝ едва не го повалиха на земята. Дори и нереидът замлъкна.

Кийли сложи ръка на неговата.

— Ако има шанс да ти помогна, да помогна и на двама ви, ще рискувам — каза му нежно. — Не го разбирам, но за кратко време стана важна част от живота ми. Джъстис, в живота ми няма много такива хора. Моля те, не искай от мен да съм страхливка, след като моят страх може да ви коства много.

Той бе победен. Войнът, който бе покорил хиляди врагове и бе преживял безброй кървави битки, бе сразен от нежните думи на една човешка жена. Искаше да рискува себе си, за да спаси него.

Не можеше да се сдържи и не му пукаше, че Вен и Конлан бяха в стаята. Хвана я със свободната си ръка и я придърпа към себе си, а след това я дари с бърза, но изпълнена с желание целувка и едва ли не се насили да спре, когато меката топлина на тялото ѝ го накара да забрави опасността, пред която бяха изправени.

— Не мога да изразя с думи, колко много ме радват думите ти, *ми амара*, но трябва да го забраня — бавно я избута зад себе си и се обърна към братята си, с меч в готовност. — Откажете ми и в тази стая братът ще се изправи срещу брат.

Лицето на Конлан доби суров израз.

— Надявах се, че няма да стигне до там. — Той кимна веднъж и тясна, блестяща ивица от синьо-зелена светлина разряза стаята, идвайки иззад Кийли.

Преди Джъстис да успее да помръдне, енергията го обгради, хващайки го в капан. Яростта се стовари върху него и той повика на

помощ нереида, за да се измъкне, но Конлан и Вен вдигнаха ръце и добавиха силите си към нещото, което бе нанесло първия удар.

Беше вързан, неспособен дори и да говори, макар и да се бореше ожесточено, докато призоваваше както силите си на атлант, така и тези на нереида. Нереидът крещеше, показвайки неподчинението си, но не можеше да направи нищо срещу комбинираната атака.

— Какво правите? Наранявате ли го? Спрете! — крещеше Кийли. — Спрете! Ще направя всичко, което искате, стига само да го пуснете. Не виждате ли, че преживява тежък момент, опитвайки се да контролира нереида в себе си, и без вие да го предавате по този начин.

Съжаление заля лицето на Вен и тогава Джъстис разбра какво всъщност правят с него и защо. Яростта изпепели откритието му, правейки го на пух и прах, и той се разтреса под силата на завръщащата се лудост.

— Ако го освободим, той няма да ти позволи да ни помогнеш. Сама го чу, Кийли — отвърна Вен.

— Ако не го пуснете, няма да прочета историята дори и на един проклет предмет. Никога. Разбрахте ли ме? Никога — извика тя, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ. След това се обърна към Джъстис. — Послушай ме, моля те. Мога да се справя. Мога да докосна възглавничката, иначе не бих го предложила. Но искам ти да си добре, за да можеш да ме държиш за ръка, докато го правя. Моля те, Джъстис, нужда се от теб.

Джъстис дойде на себе си, когато видя сълзите ѝ. Плачеше за него.

Нуждаеше се от него.

Внезапно, той спря да се бори. И веднага можеше да говори, сякаш магията, която го държеше, бе разпознала одобрението му.

— Няма да се борим с вас, ако ни обещаете, че ще бъдат взети всички мерки за безопасността ѝ — обърна се към Конлан.

Брат му кимна и свали ръцете си надолу, като така освободи връзката си с магията, която държеше Джъстис. Вен, който стоеше до него, направи същото. Най-накрая, Кристоф се материализира от ъгъла и силата, която бе насочена към Джъстис изчезна. Една мрачна част от Джъстис се зарадва, когато видя преbledнялото лице на Кристоф. Никак не им е било лесно да го удържат и тримата.

Прибра меча си и разпери ръце, едва смеейки да се надява. Кийли се поколеба за момент, преди да тръгне към него. Сложи ръце на кръста му и зарови разплаканото си лице в гърдите му. Държеше я толкова близо — едва на дъх разстояние и така нежно — като скъпоценна надежда.

За него тя бе всичко: и надеждата, която пазеше, и дъхът, който си поемаше.

— Тогава ще го позволим — каза на Конлан и Вен. — Ще отидем в храма и ще видите с очите си истината в нейните видения. След това ще напуснем Атлантида и никога повече няма да ни притеснявате.

— Но ние сме семейство — каза Вен и болката му се усещаше във всяка една негова дума, но Джъстис не позволи това да му повлияе.

— Никога не сме били семейство. Днес, с постъпката си, отново го доказахте. И се считайте за предупредени: ако отново се опитате да ни заложите капан, няма да ни хванете толкова лесно. Давам ви думата и на атланта, и на nereида.

Вен понечи да отговори, но Конлан го прекъсна с един жест.

— Към храма — каза той изморено. — Всичко с времето си.

ГЛАВА 27

Храмът на Посейдон, Атлантида

Кийли бе неспособна да говори. Бе изгубила ума и дума, буквално вцепенена от гледките, които я заобикаляха. Отвън храмът бе достатъчно вдъхновяващ, със своите шлифовани мраморни, златни и медни инкрустации. Но тук... отвътре... надскачаше мечтите на всеки археолог.

Влизаха в зала след зала, след зала, пълни с исторически богатства. Едно от помещенията бе покрито от пода, до тавана със злато и инкрустирани скъпоценни камъни. Джъстис й каза, че това са дарове към Посейдон, давани през годините. „Старата част“, както се бе изразил той, беше зала, с големината на игрище.

Старата част. В гърлото й се заклеци буца, само като си помисли за това. Минаха през друга зала, която от стена до стена бе обсипана с древно изглеждащи куфари, пълни, по нейна преценка с невероятни неща.

Зали след зали, украсени със статуи, вероятно на по хиляди години. Коридорът, по който вървяха, бе обграден от двете страни с най-невероятните произведения на изкуството, които някога бе виждала. Един от приятелите й, който беше уредник на музей щеше да получи сърдечен удар, ако видеше тези красоти.

Библиотека бе толкова голяма, колкото стадиона в Охайо. Докато минаваха пред входа, очите й се разшириха, когато видя стотици мъже и жени, облечени в роби да работят върху дългите маси. Джъстис небрежно спомена, че работят върху възстановяването на спасените свитъци от библиотеката в Александрия.

Александрия.

Спасени свитъци.

От Александрия.

Едва не припадна на място. За нейно щастие бе силно момиче и само й се зави свят.

Защото, това са само свитъци. Спасени от Александрия.

Вероятно това бе най-голямото откритие на изгубени артефакти в... в историята.

В стомаха ѝ сякаш пърхаха пеперуди и тя се насили да мисли за изпитанието, което ѝ предстоеше вместо за свитъци, изкуство и стари вещи. Също така трябваше да внимава да не се препъне, докато Джъстис я влачеше по един безкрайно дълъг коридор, следвайки Конлан и Вен, със скорост, която само атлантите могат да достигнат.

— Хей! Тренирам, също така и тичам, но ме дразните с това темпо. Може ли да поспрем, за да мога да си поема малко въздух?

Джъстис забави крачка, но дори не я погледна. Лицето му бе мрачно, а чертите сурови, точно като на статуите, които подминаваха. Всъщност несъмнено имаше прилика с тях.

Гордото, почти арогантно изражение. Елегантният нос и скули.

— Всички тези статуи са на атланти, така ли?

Той спря рязко и Кийли се блъсна с лице в гърба му.

— Хей! Не е зле следващият път да ме предупредиш!

Той се завъртя и я прониза с погледа си.

— На път си да рискуваш живота си, а искаш да обсъждаме статуи.

Тя ахна, когато зърна свирепата синьо-зелена светлина в центъра на черните му зеници. Дори и след като очевидно и двете му същности бяха налице, вече не се чувстваше заплашена. Вече не.

— Ако не си забравил, аз съм учен. Любопитна съм. Рисковете на професията.

Преди Джъстис да ѝ отговори, Вен извика, някъде от около шест метра по-навътре по коридора.

— Идвате ли, или не? Колкото по-скоро приключим с това...

Не довърши изречението, но Кийли не се нуждаеше от преводач. Колкото по-скоро се убедят в думите ѝ, толкова по-скоро ще вземат мерки, за да намерят „Звездата на Артемида“ и да излекуват ума на Джъстис, така че Атлантида да се въздигне и да донесе със себе си мир и малки пухкави зайчета на цялото човечество.

Или нещо подобно.

Осъзна, че страхът, стресът и това, че можеше да избухне във всеки момент, не ѝ се отразяваха добре и я замайваха. Истерия: думата, която можеше да опише деня ѝ.

Джъстис стисна зъбите си, сграбчи ръката ѝ и тръгна към братята си, като я дърпаше след себе си.

— Идваме. Не ни притискай.

Когато стигнаха до входа, той отново спря. Този път погледът, който насочи към нея бе изпълнен с твърда решителност, обвита с лед.

— Не трябва да се подлагаш този тест. Ако се нуждаят от доказателство за виденията ти, то тогава да вървят по дяволите. Те ще са тези, които ще страдат, заради нежеланието да ти повярват. Няма за какво да доказваш нищо на никого. Ще ги принудим да те пуснат да си отидеш от Атлантида и ние ще тръгнем с теб.

Погледна към него с изненада, но тогава осъзна какво всъщност казваше. Откритието едва не я разби на парчета. Отказваше се от дома и семейството си, от целия си свят, за да я защити.

Воинът, който се бори с такава ярост срещу това други да се жертват за него, бе готов да се откаже от всичко заради нея. Идваше ѝ в повече, затова се скри зад хумора.

— Знаеш ли, ще се впишеш перфектно в кампуса на университета, най-вече с тази синя коса, но първо трябваше да ме попиташ дали можеш да се пренесеш в дома ми — каза тя и се опита да се усмихне. — Не си точно улична котка, а и апартаментът ми е малък.

Джъстис присви очи и издаде ниско заплашително ръмжене.

— Ти ни принадлежиш, Кийли. Може би не трябва да се шегуваш, в момент, когато контролът ни над спокойствието и баланса е несигурен.

Кийли въздъхна, но не каза нищо. Отново говореше за обявявания и принадлежност. Когато преминеше през това изпитание и успееше да помогне на него и на Атлантида, с Джъстис им предстоеше разговор, свързан с разбиранията в двадесет и първи век. Или пък щеше да му прати мил имейл, след като се намира на безопасните няколко хиляди километра.

В безопасност.

Не, че се страхуваше от него. Но нереидът ѝ бе непознат и определено беше по-добре, ако той и тя не се намираха в един и същи часови пояс.

Реши да не обръща внимание на мислите си, а да продължи напред. Към Вен и залата, в която предполагаше, че се намира

Тризьбеца.

Считаше ли се за богохулство, ако без разрешение докоснеш свещените предмети на боговете, дори и ако не вярваш в тях? Докосна дървената рибка, която висеше на врата ѝ и за миг съжали, че не е добавила и златно кръстче. Символ на нейната вяра. Въпреки че, рибата можеше да има двойно значение. Рибите не бяха ли символ на Християнството? В крайна сметка Исус е нахранил онези хора само с две риби.

За кратко затвори очи и отправи молитва, с която се молеше да оцелее след това, което я очакваше. Да оцелее, за да може да помогне на Джъстис. Сякаш успял да чуе мислите ѝ, той стисна леко ръката ѝ и между тях пламна силна топлина. Тя потрепна, когато чувството премина през тялото ѝ и в съзнанието ѝ се появи споменът за целувката им в пещерата. Беше толкова силен и интензивен, че тя се препъна.

Споменът донесе още повече топлина, но не сексуална или чувствена. Беше топлината на чистата радост. Като вкуса на ледена лимонада по време на разкопки в горещата пустиня, гледката на великолепните цветове на залеза над сините вълни на океана. Звукът на хиляди камбани в смеха на едно дете.

Топлината, която чувстваш, когато се завръщаш у дома. В онзи дом, за който винаги е мечтала, но никога не е имала.

Той я хвана, преди да падне и тя поклати глава, когато видя недоумението в очите му. Как можеше да му обясни, че сърцето ѝ е избрало този миг, измежду всички неподходящи и неудобни моменти, за да падне от ръба с безстрашие?

Пое си дълбоко дъх и отново сложи маската на изтъкнат учен, нежно издърпа ръката си от неговата и тръгна към входа, за да се изправи срещу онова, което се криеше там.

* * *

Джъстис и nereидът наблюдаваха през споделените си очи, докато Кийли бавно обикаляше пиедестала, на който стоеше Тризьбеца, поставен върху тъмносиня възглавничка. От доста време не правеше нищо. Просто обикаляше пиедестала, без да сваля очи от

Тризъбеца и петте празни дупки, където би трябвало да стоят изчезналите скъпоценни камъни.

Никой от тях, обаче не искаше да наруши концентрацията ѝ. Имаше нещо странно в стойката ѝ: мускулите ѝ бяха стегнати до такава степен, че от време на време потрепваха, а гърдите ѝ едва се надигаха от плитките ѝ вдишвания. Ако не беше виждал виденията ѝ щеше да сметне, че е изпаднала в транс.

Но той бе свидетел какво се случва, когато имаше видение и перспективата отново да преживее травма на толкова високо ниво, страхът от това, което можеше да ѝ се случи, го ужасяваше до мозъка на костите му. Беше му дала дума, че може да го направи, че ще успее да го понесе.

Дори и той, който ревностно я защитаваше, трябваше да признае, че възглавничката не е била свидетел на битки или кръвопролития. Затова думите ѝ имаха смисъл. Освен това Кийли му бе обещала, че ако той е там да държи ръката ѝ и ѝ покаже подкрепата си, тя ще се справи.

Джъстис не можеше да не ѝ отговори със същото. Да прояви кураж също като нея. Но трябваше да го направят възможно най-скоро, ако не искаха собствената му смелост да рухне, без значение, че съдбата му и тази на Атлантида, зависеха от разкриването на местоположението на „Звездата на Артемида“.

Най-после престана да обикаля и спря, с наведена глава, а огнената ѝ коса скриваше лицето ѝ. Пръстите му копнееха да отместят копринените кичури от челото ѝ, докато я придърпваше по-близо до себе си.

Ръцете му жадуваха да я прегърнат и никога да не я пускат. Да разчита на силата ѝ, докато водеше вътрешните си битки. Тя бе частицата разум в неговата лудост, искрицата светлина в неговия мрак.

Тя беше неговата Кийли.

Нашата Кийли, прошепна nereидът. Наша и само наша, завинаги. Остави я да изпълни тази малка задача и след това ще напуснем това място, докато не съберем сила и не се върнем, за да го завоеваме. Това ни се пада по право, след като несъмнено сме наследници на трона на Атлантида.

Джъстис се стъписа от думите му, но използва цялата си сила, за да го прати в най-затънтеното кътче на съзнанието си. Не знаеше колко

дълго можеше да удържи фронта, но никога нямаше да се вслуша в предателските планове на жлъчния непознат, който живееше в съзнанието му.

В душата му.

Не бе само обречен, но и прокълнат. А единствената надежда, че ще оцелее и ще запази поне малка част от разума си непокътната, лежеше в ръцете на тази човешка жена.

— Готова съм — каза тя тихо. Толкова тихо, че едва я чу. — Сега ще сваля ръкавицата си и ще я докосна, но само с една ръка. Понякога това намалява силата на удара. Не съм сигурна защо е така.

Бавно и неохотно, свали ръкавицата от лявата си ръка и я пусна на земята. Докато се обръщаше към Джъстис се усмихна колебливо.

— Хей, искаш ли да държиш ръката ми?

Тя вдигна дясната си ръка, която все още бе с ръкавица и той скочи, за да я хване.

— Винаги — отвърна ѝ той.

В зелените ѝ очи за момент проблесна пламъкът на щастието или надеждата. След това отново потъмняха с мрачна решителност.

— Добре, да го направим.

Затвори очи и няколко пъти вдиша дълбоко, очевидно облекчаваше напрежението в тялото си, докато се подготвяше. После рязко отвори очи и му се усмихна.

— Имам чувството, че сега трябва да кажа нещо важно или възвишено, но не мога да измисля нищо.

Преди Джъстис да ѝ отговори, тя протегна ръка и хвана ръба на възглавничката, колкото се може по-далеч от Тризъбеца. Очите ѝ се разшириха и зениците ѝ бяха обградени от бяла ивица. Ръката ѝ го стисна конвулсивно и чиста енергия премина през тялото ѝ. Толкова силна, че го запрати в другия край на залата. Джъстис падна по гръб, но се изправи на секундата.

Кийли крещеше толкова високо с неистова болка в гласа. Воинът се чувстваше така, сякаш киселина прогаряше стомаха му и се втурна през залата, за да е по-близо до нея. Вен, който стабилно ругаеше на родния им език, също се насочи към Кийли. Конлан сграбчи възглавничката, за да я измъкне от ръцете ѝ.

Но някакъв вид напълно прозрачна енергия, наподобяваща щит, като никоя друга, която Джъстис някога бе срещал, ги запрати назад и

те паднаха по задници на студения мраморен под.

Кийли, която все още стискаше възглавницата толкова силно, че пръстите ѝ побеляха, трепереше и се поклащаше, продължавайки да крещи. Очите ѝ се завъртяха нагоре, до такава степен, че Джъстис не можеше да види нищо друго, освен бялата им част. Това го побърка и той отново се затича към нея.

Трябваше да я достигне. Трябваше да я защити. Бе ѝ обещал винаги да държи ръката ѝ и престъпваше клетвата си.

Защитната енергия отново го атакува, но този път главата му се удари в стена, която се намираше на три метра от него. Опипа с ръка раната и когато я погледна по нея имаше кръв, но това нямаше да го спре. Независимо дали щеше да отнеме стотици или хиляди пъти. Ако трябваше щеше да прекоси деветте кръга на ада, че чак и отвъд, за да спаси Кийли. Ако ли не, поне щеше да е загубил живота си, докато се е опитвал.

Внезапно, писъците спряха. Неочакваната тишина ги разрязваше като най-острия нож. Очите ѝ възвърнаха нормалния си цвят, но изумруденият огън, който ги огряваше показваше, че нещо или някого гледа през очите на Кийли.

— Той го взе — каза Кийли с ясен и силен глас, независимо от гърчовите, които разтърсиха тялото ѝ. — Райзън взе Тризъбеца, за да може да стане крал. Родът Микена. Родът на Микена ще управлява. Посейдон го наказва заради невежеството му. Той... нещо свързано с ръката му. Вампирите взеха ръката на Райзън.

— Откъде знае това? — попита Конлан, с подсилен от страхопочитание глас.

— Джъстис може да ѝ е казал — отвърна Вен, но Джъстис видя съмнението, изписано по лицето на брат му. Започваха да вярват.

Очевидно Кийли преживя още един шок, защото отметна глава назад, а жилите по врата ѝ се изпънаха. И все пак, гласът ѝ бе толкова премерено ритмичен. Изобщо не показваше стреса, на които бе подложено тялото ѝ, вместо това в думите ѝ имаше рима.

— Атлантида трябва да се потопи под вълните, за да преживее Катаклизма. Рагнарок. Гибелта на боговете. Изгарянето. Ние отново ще се въздигнем. Ще изпратим най-добрите и най-будните от нас и ще ги внедрим в човешкото общество. Ще ги изпратим във всичките краища на света. Всяка една от тези седем групи ще вземе скъпоценен

камък от Тризъбеца на Посейдон. „Драконовото яйце“. „Сърцето на nereидата“. „Звездата на Артемида“. „Проклятието на вампирите“. „Сирената“. „Императорът“. И най-накрая — „Гордостта на Посейдон“. Само когато всички те са отново заедно, Атлантида ще може да се въздигне. Ако скъпоценните камъни не са заедно и Седемте острова се опитат да се издигнат на повърхността, без значение от магията или технологиите на бъдещето, Атлантида ще бъде унищожена.

Когато изрече последните думи, пусна възглавницата и се свлече на пода, в несвяст. Джъстис скочи, за да я хване и тя падна в прегръдките му без изобщо да се съпротивлява. Енергийният щит бе изчезнал също толкова бързо, колкото се бе появил.

— Сега вярвате ли ми? — обърна се ядосано към братята си, докато държеше жената в обятията си. — Сега вярвате ли, че виденията ѝ говорят истината?

Конлан и Вен кимнаха тържествено. Прости думи, но бяха достатъчни да ги убедят.

Толкова прости думи, изречени ясно и гладко, но не на английски. Или на някой друг език, който Кийли би могла да знае.

Изрече ги със смразяващо и безупречно произношение. Използваше езика на древните атланти.

От сега нататък никой нямаше да се съмнява в думите ѝ.

ГЛАВА 28

Атлантида, военната стая

Кийли се събуди от странен сън с блестящи скъпоценни камъни и окъпана в слънце джунгла и срещна лицето на Джъстис. Тъмни кръгове, като синини лежаха под очите му, които отново бяха сменили цвета си и сега бяха черни като сърцето на крадец. По суровите му черти и скули, ясно можеше да види яростта, която го бе обзела. И тогава тя потрепери.

При това движение, той осъзна, че е будна. В болезнения му поглед се отразяваха радост, успокоение и гняв. Лицето му бе обляно в топлина и цветове, както пролетта, която разцъфва след ужасяващата и ледена зима. Ръцете му се стегнаха около нея и я придърпаха така, че да се облегне на гърдите му, докато мърмореше нещо, прекалено тихо, за да успее да го чуе. Кийли осъзна, че седеше в скута му на един от диваните във военната стая, но бе прекалено уморена, за да губи енергия, да се срамува от интимната им поза. Някой явно отново бе сложил ръкавицата на ръката ѝ, за което страшно много му благодареше.

— Предполагам, че преживях големия експеримент с възглавничката? — насили се да се усмихне, но никой не отвърна със същото.

Конлан и Вен бяха заели една и съща поза на няколко метра от нея, с ръце зад гърба. При думите ѝ, Вен клекна, за да може очите им да са на едно и също ниво и издиша шумно.

— Здравсти, докторе. Уплаши ни. Добре ли си?

— Добре съм, само малко разтреперана — отвърна тя разсеяно, защото вече претърсваше спомените си от видението, за нещо, което може да им е от полза.

Джъстис надигна глава и погледна право към нея.

— Никога — каза остро. — Никога повече няма да ти позволим да преминаваш през такова нещо.

Кийли вдигна ръка, за да го докосне и той се скова при допира ѝ.

— Пак започваш да използваш думата „позволявам“. Казах ти, че не обичам да ми нареждат — гласът ѝ прозвучава дрезгаво. Нещо в гърлото ѝ я драскаше.

Защо? Да, вярно. Те крещяха, което значеше, че и тя е крещяла. Почти бе забравила болката в чудното видение, макар че се питаше как би могла да забрави. Болка пронизваше тялото ѝ, докато не бе сигурна, че крайниците ѝ са отделени от тялото ѝ. Бавно. От някой, който бе страшно бесен.

— Не знаеш какво ще пожънеш, ако се забъркаш с играчките на боговете — каза и потрепери. — Както и да е, но, що се отнася до мен, повече никога няма да докосна предмет, който по някакъв начин е свързан с Тризъбеца.

— Най-лошото е, че преживя тази агония напразно. Не научихме нещо, което вече не знаехме — каза Конлан мрачно. — Предлагам ти искрените си извинения, затова, че тестът ните подложи на толкова много болка, д-р Макдърмът. Още повече, след като не научихме нищо ново.

— Не е точно така — намеси се Вен. — Научихме имената на всички скъпоценни камъни. Знаем, че търсим „Звездата“, която е сапфир и „Проклятието на вампирите“ — жълт диамант. Знаем, че изумрудът, който вече притежаваме се нарича „Драконово яйце“, а рубинът е „Сърцето на nereидата“. В крайна сметка аквамаринът, аметистът, турмалинът, които все още липсват, се наричат „Сирената“, „Императорът“ и „Гордостта на Посейдон“, въпреки че не знаем кой отговаря на определеното име.

— Аларик може да знае повече за имената на камъните — каза Конлан. — Прав си, разбира се. Знанието е сила и сега се сдобихме с повече. Но все още нямаме представа къде се намират останалите изгубени скъпоценни камъни.

— Не е точно така — отвърна Кийли. — Знам къде е „Звездата на Артемида“. Или поне знам къде са я занесли, когато са напуснали Атлантида.

— Моля?! — извикаха едновременно Конлан и Вен.

— Съжалявам. Видението ми не беше типично — отговори тя бавно, опитвайки се да обясни колкото се може по-ясно, за да могат да я разберат. — Обикновено съм наблюдател на някаква случка, която има дълбока емоционална или ярка връзка с предмета, който докосвам.

Понякога ставам част от хората, които се намират в стаята. Сякаш влизам в телата им, като допълнителен разум, ако така можете да ме разберете.

Джъстис отпусна ръце, за да може да се облегне назад и да я погледне.

— Аха, мисля, че схванах главния замисъл — отвърна сприхаво.

Кийли премигна няколко пъти и когато изтощените ѝ неврони направиха връзката, тя се засмя.

— Това значи ли, че сме създадени един за друг?

Смехът в очите му се задълбочи и показа странна по-дълбока емоция.

— Кийли, и представа си нямаш.

Тя реши за момента да не мисли за обещанието или заплахата в очите му, обърна се към Конлан и Вен и дори леко се засмя.

— Наистина не знаете колко е странно да говоря с някого за дарбата си без той да иска да ме заключи в гумена стая. Както и да е, казвах, че този път беше различно. Сякаш гледам телевизия, но някак си объркана. Тоест, всички канали се излъчваха едновременно на висока резолюция, 3Д, 4Д, свръхзвукова.

Тя прокара ръка през косата си и я отметна.

— Видях къде отива всеки един от скъпоценните камъни, обаче като проблясък. Не разпознах никое от местата, с изключение на едно. Рубинът, например се намира в тъмна, миризлива пещера. Влажно място, но няма начин да го позная.

Вен и Конлан си размениха погледи и отново погледнаха към нея с нарастващо уважение.

— Да, така е. Намерихме „Сърцето на nereидата“ в пещера под планините близо до Вашингтон — каза Конлан.

— Но за едно от местата съм абсолютно сигурна. Там се намира сапфирът. „Звездата на Артемида“. Видях един стенопис — добави Кийли, като си спомни ярките цветове от видението ѝ. — Имам копие на стенописа на стената в офиса ми. Един колега прави разкопките. Намира се в Сан Бартоло.

От безизразното изражение, изписано на лицата им, на Кийли ѝ стана ясно, че в Атлантида не получават списания, свързани с археология.

— Сан Бартоло — повтори и реши да им дръпне една лекция. — Това е преколумбийски обект на маите, намиращ се в североизточна Гватемала. Сега е предимно джунгла, но населението е било огромно през предкласическия период на маите. Д-р Уилям Сатурно от музея Пийбоди, откри стенопис в основата на пирамидата през 2001 година. Определиха давността на стенописа от 100 г. пр.Хр., което превърна откритието му в колосално. Тези са най-запазените и красиви стенописи на маите, които някога са били откривани и...

Тя спря на средата на изречението и се втренчи в тях.

— О, да, това трябва да е. Вашите прадеди. Тези, които са се разпръснали по целия свят преди Катаклизма. Трябва да стоят зад сътворението на много митове. Винаги има потоп и...

— Запознати сме с митовете за сътворението — нетърпеливо я прекъсна Джъстис. — Говореше за Сан Бартоло и „Звездата“?

— Стенописът се споменава в мита за сътворението на цивилизацията на маите. Показва изображение на богове, жертви и дървета. Една от жертвите е риба, която според някои вярвания символизира океана на подземния свят.

Гладката дървена риба, която висеше на врата ѝ необяснимо защо се затопли, но тя не я извади изпод блузата си, а избута усещането в най-отдалеченото кътче на съзнанието си и продължи да говори.

— Това, което сметнах за много интересно е богът на царевицата. Гледа зад себе си към коленичила жена, докато друга женска фигура с буйна черна коса се носи над коленичилата жена. Те...

— Анубиса — процеди Джъстис през зъби. — Наслаждава се на картини, в които показва господството си над останалите богове.

Кийли ахна.

— Наистина? Мислите ли, че може да е тя? Дори и толкова назад във времето?

Джъстис сви рамене, силните му мускули се стегнаха и отново се опуснаха.

— Не е чак толкова отдавна. Каза сто години преди Христа, нали? Мамка му, току-що победихме Барабас, който по нейните стандарти е млад.

— Добре. Та, Анубиса, излъчва неестествен чар на стенописа заедно с бога на пуканките — каза Вен и се изправи. — Ами „Звездата“? Ако наистина може да помогне на Джъстис, трябва да разберем къде се намира? А да не говорим за частта, която спомена, че Атлантида няма да се въздигне, ако всички камъни не са заедно.

Кийли, внезапно усетила преумора, се отпусна в Джъстис.

— Съжалявам. Разсеях се. „Звездата“ е скрита в ниша в една скала. Поставена точно зад окото на рибата.

Джъстис се скова и скочи, все още държейки я в прегръдките си сякаш изобщо не тежеше.

— Значи отиваме там. Сега. Ще си върнем „Звездата“ и...

— Не толкова бързо — предупреди Конлан. — В този район на Гватемала трябва да има пазачи. Да не говорим, че искаме да оскверним важен исторически обект, да извадим от него невероятно ценен, огромен сапфир и да го изнесем от страната. Мисля, че правителството на Гватемала, няма да е добре настроено към това ни начинание.

Кийли напразно се бореше да се освободи от силните като стомана ръце, които я държаха. Затова насочи най-свирепия си поглед към Джъстис.

— Пусни ме! Веднага!

За нейна изненада той я послуша. Но продължаваше да държи едната си ръка около кръста ѝ, сякаш не можеше да понеса загубата на контакт с нея.

Още повече се изненада, че нямаше нищо против.

— Правителство, пазачи, все едно. Изглежда, те не могат да ни спрат, след като на наша страна е магията на Посейдон — добави Вен.

Кийли поклати глава.

— Вие не разбирате. Районът вече не е под юрисдикцията на правителството. Преди няколко години група подивели вампири поеха контрола на целия район Петен. Никой не е успял да стигне до там, дори и отрядът за разузнаване на Интерпол. Прекалено много джунгла и скривалища. Без да изпепелят цялата джунгла, няма какво друго да сторят. Най-близкото село се намира на няколко километра от района, а те от няколко години са отрязани от цивилизацията. От това, което разбрах, ги смятат за мъртви.

Джъстис закри из стаята и всяко едно негово движение излъчваше напрежение.

— Произходът ѝ е свързан с nereидите, нали?

— Какво? — попита Вен.

— „Звездата на Артемида“. Легендата не гласеше ли, че „Звездата“ е била дадена като дар на Посейдон от висшите жрици на nereидите?

— Да, така е — отвърна Конлан. — Някои от нас са внимавали в час, Венджънс!

Вен извъртя очи.

— Внимавах, когато трябваше. Попитай за двадесет и осемте начина да убиеш вампир, без да използваш оръжие.

— Двадесет и осем начина? — Кийли започна да брои на ум, но успя да се сети само за пет. — Сериозно. Трябва някой път да ми покажеш.

Джъстис прекоси стаята, докато не застана така, че тя не можеше да вижда братята му.

— Ако си мислиш, че ще ти позволя да се доближиш достатъчно близо до вампир, за да използваш тези техники, си се объркала — каза в ухото ѝ, със заплашителен глас.

— Ей, едни от най-гадните иманяри са вампири...

— Ако произходът ѝ е свързан с nereидите — продължи Джъстис като я прекъсна, отново, което адски много започваше да я дразни, — тогава ще мога да я засека. Ако отида в джунглата в Гватемала и успея да намеря този Сан Бартоло, дори и ако „Звездата“ е била преместена, вероятно ще мога да я усетя.

— Освен, ако някой не я е намерил, откраднал, раздробил на парчета и сега може да се намери под формата на огърлица и обици — изтъкна Кийли. — Също така, престани да ме прекъсваш.

— Във всеки случай, няма значение — намеси се Конлан. — Не можеш да ходиш никъде, докато Аларик не се върне и не се срещне с теб.

— Искаш да кажеш, да прерови мозъка ми — поправи го Джъстис по-мрачно от всякога. — Държа всичко под контрол, поне за момента. Сключих споразумение с nereида. Не ме принуждавай да постъпя по начин, който може да застраши този мир. Ще отида до Сан Бартоло и ще видя какво ще успея да открия.

— Ако ти отиваш, аз идвам с теб — намеси се Кийли и тримата спряха погледите си върху нея като насочиха цялата сила на арогантното си поведение на атлантски воители към нейното клето човешко аз.

Леле, имаше много на какво да се научат.

— Няма да стане — каза Вен.

— Забранявам — добави Конлан.

— В никакъв случай — не пропусна да каже Джъстис. Но след това нещо в очите му се... промени. Някак придоби по-дълбоко, животинско излъчване. Опасна усмивка се настани на лицето му, а погледът му бе изпълнен със сексуални намерения, които я накараха да потръпне и да отстъпи една крачка назад. — Да — поправи се Джъстис, но Кийли знаеше, че не само той говореше. — Да, тя ще дойде с нас.

Преди да отвърне, стаята избухна в действие. Конлан вдигна ръце във въздуха и отново призова синьо-зелената енергия. Вен се хвърли към Джъстис без оръжия, но с решителен поглед. Джъстис зае отбранителна позиция и Конлан запрати две енергийни сфери по него.

Джъстис се засмя и съвсем небрежно вдигна ръка и сферите на Конлан избухнаха и се превърнаха в дъжд от искри. Насочи един пръст към Конлан и запрати към него поток от сребристорозелен огън, който хвърли принца в другия край на стаята и го удари в стената толкова силно, че Конлан остана неподвижен за секунди.

Вен се възползва от възможността и скочи към Джъстис, но воинът бе готов за него. Вдигна ръце нагоре и призова блестяща водна спирала, която обгради Вен и го хвана в плен. Колкото и да се бореше, спиралата променяше формата си и не му позволяваше да се освободи.

Вен изрева нещо към Джъстис и Кийли бе сигурна, че думите му никак не бяха ласкави, но бе изпаднала в такъв шок, заради случващото се около нея, че остана безпомощна и се питаше как ще успее да се защити срещу такава магия.

Само това й идваше на ум.

Състрадание.

Джъстис изрева, възхвалявайки господството и триумфа си и тогава тя разбра, че нереидът бе поел контрола. По някакъв начин, тя трябваше да се добере до другата част от душата му — на атланта Джъстис.

Нейният Джъстис.

Стоеше неподвижна, докато той пристъпваше към нея като хищника, който наистина бе. Обаче, тя нямаше намерение да се превръща в негова плячка.

— Джъстис, нуждая се от помощта ти. Трябва да се бориш с него, заради мен. Ще сторя всичко по силите си, за да ти помогна и ще се радвам да те придружа в Сан Бартоло. Заедно ще открием „Звездата на Артемида“. Но трябва да държиш всичко под контрол. Страхувам се от nereida.

Той се спря, протегна ръце, за да я докосне. Мускулите му трепнаха, заради ожесточената битка, която водеше. Най-накрая, след доста дълго време, разум и смисъл се завърнаха и уравничиха глада и притежанието в погледа му.

— Под контрол съм, поне засега — каза грубо. — Но се нуждая от теб. Трябва да дойдеш с мен или се страхувам, че ще изгубя битката с nereida и то завинаги.

И така Кийли, която много рядко бе вършила нещо необмислено, се хвърли в обятията му и така стана част от бъдещето му.

— Просто ми обещавай, че ще ме държиш наблизо. Нали знаеш, стенописи от времето на маите, пирамиди и вероятно сапфир на около единадесет хиляди години с магически способности. Кой археолог би устоял на изкушението?

Изражението му стана мрачно и той я погледна със силен, изгарящ глад.

— Заради мен, Кийли. Искам да дойдеш заради самия мен, не заради науката, от съжаление или поради други причини. Нуждая се от теб.

— Да — каза тя, като в крайна сметка се предаде на неизбежната истина за чувствата им един към друг. Без значение какво ще им донесе утрешният ден, желаше в този момент да е искрена. — Идвам заради теб. Само заради теб.

Джъстис изрева триумфално и я взе в прегръдките си. И тогава, точно както преди, светът около тях се разпадна и те попаднаха във водопад от различни реалности. Тя затвори очи и се подготви за пътешествието.

ГЛАВА 29

Гробище „Свети Дух“, Сейнт Луис

Мина доста време, откакто Аларик изпусна нервите си. След като прекара почти цялата нощ в търсене на Куин, Джак и Денал най-накрая успя съвсем вяло да се свърже с така интересното съзнание на Куин, за да може да ги проследи до това гробище само няколко часа преди залез-слънце и, разбира се, отново да ги изгуби.

Носеше се като мъгла над надгробните плочи, повечето от които бяха от 1849 година. Явно тогава е върлувала някаква болест. Вероятно поредната епидемия на холера. Спомни си, че по това време бе направил всичко по силите си, за да помогне на човеците, като им даваше лекарства от Атлантида и ги лекуваше. Някой от тях го сметяха за ангела на смъртта, дошъл да ги прибере.

Засмя се при мисълта, но бе истина, все пак твърде много пъти се бе превръщал в носителя на смъртта. Но винаги се е ограничавал в убиването на човешките врагове. Доста пъти бе призоваван да помогне на войните. Трябваше да лекува и лекува, докато не изтощи силите си, а след това бе принуден да наблюдава как воини и хора умират в ужас.

Но не бе достатъчно, никога не беше достатъчно. Бе жертвал всичко, за да получи силата си, но дори и тя не стигаше. Точно тази сила, премина през тялото му, сякаш чула името си или повикана от яростта му. Призова няколко водни стени и ги насочи към оградата на гробището, просто от раздражение. След като първият удар направи част от оградата на трески, Аларик се насили да се успокои достатъчно, за да може да обуздае силата си. Следващата ударна вълна, мина през оградата и изчисти мръсотията и пръста, които я загрозяваха вероятно през последния век.

Но нито едно от тези действия не го накара да се почувства по-добре. Все още не можеше да намери Куин. Краткият проблясък, който го свърза с емоциите и съзнанието ѝ, го бе довел тук, но отново бе изчезнал. Тя и сестра ѝ Райли бяха *акнаши* — емоционални емпати. И като такива не само можеха да усещат емоциите на другите, но също

така притежаваха способността да проектират собствените си емоции по начин, какъвто хората, дори и атлантите, не биха могли. Още от първата им среща, когато спаси живота ѝ, можеше да се свързва с нея, без значение от разстоянието.

Връзката с нея му коства нещо малко: късче от черното му сърце и парченце от изсъхналата му душа. Куин дори не знаеше, че ги притежава, независимо че беше емоционален емпат.

Нейната дарба се смяташе за изгубена във водите на древните времена и все пак много такива дарби се връщаха към предишната си слава по време на тези мрачни и смъртоносни дни.

Изглежда, че светът бе на ръба на промяна, която лесно можеше да се равнява по сила с Катаклизма, който прати Атлантида на дъното на океана. Всяко едно решение или действие накланяше везните повече към мрачното или пък светлото бъдеще.

Само ако Посейдон им беше дал ясен път, който да следват. Боговете обаче невинаги бяха толкова прями. Само че той, върховният жрец на Посейдон желаше не всичко да бъде само черно или бяло, а понякога да се намира и сиво. Като клетвата за безбрачие, обещанието никога да не се жени, което бе дал пред старейшините, когато му дадоха силата и ранга на върховен жрец.

Даде обет да изживее живота си напълно самотен като в замяна ще получи безгранична сила и ще може да общува с Посейдон. Но да бъдеш протеже на бога на моретата, предлагаше слаба утеха. А и да си признае — за него магията сама по себе си вече не бе така интересна и неустойима. Миналото, настоящото и бъдещето му се въртяха в безкрайния водовъртеж на неговата самота. Без надежда за топлина и утеха.

Без надежда за Куин.

Ако престъпеше клетвата си, това щеше да доведе до намаляване на силите му, нямаше да има право да води служби в храма и да съветва върховния принц. Нямаше да може да помогне на Атлантида, която бе на прага на въздигането си в света на хората.

Сега, след като народът му се нуждаеше от него най-много, нямаше да го изостави, без значение какво щеше да жертва. Изборът бе напълно ясен: или щеше да има Куин, или щеше да опази света си от всичко останало. А след като тя му бе заявила, че за тях няма бъдеще, изборът бе още по-ясен.

Водачът на бунтовниците и жрецът. Звучеше като лоша шега. Двойка, създадена в най-дълбокия кръг на ада, но двойка, която никога нямаше да е такава. Боговете вероятно са се посмели, в деня, когато са създали Куин и са решили тя да е жената, за която сърцето и душата му винаги ще копнеят. Нямаше да се изненада, ако все още се смееха, дори и в този момент.

Но нищо от това нямаше значение. Куин просто бе поредният бунтовник, съюзник в борбата с подивели вампири и шейпшифтъри, които искаха да превърнат хората в овце, за да могат да ги командват и поглъщат. Още един съюзник. Не би могла да бъде нищо повече, нито пък по-малко.

А ако успееше да убеди и себе си, може би тогава сърцето му ще спре да умира бавно и болезнено в гърдите му.

Въздъхна и прие плътска форма. Бляновете не му помагаша с нищо, вманиачаването в нещо непостижимо нямаше да доведе до никъде. Просто искаше да намери Куин, да намери всички и да подсигури безопасността им. Така и не успя да долови присъствието на Денал, а след като и двамата бяха атланти не трябваше да се затруднява с установяването на връзка между умовете им.

Но не успя, сякаш воинът бе спрял да съществува. Същото се отнасяше и за Джак. Умовете на шейпшифтърите тигри бяха прекалено животински устроени и Аларик не бе способен да го открие. Съюзник или не, Джак се радваше, че нещата стояха така. Червена пелена падна пред очите му при мисълта за шейпшифтъра. Дългогодишният партньор на Куин изпитваше към нея много по-дълбоки чувства, отколкото си признаваше и мисълта за двама им заедно, разкъсваше плътта на Аларик като остър меч.

Преди да успее да съсипе невинната ограда, нечии чужди емоции го разтърсиха. Смесица от ярост и болка. Уникалните цветове, вплетени в този емоционален отглас, му показаха източника. Беше Куин. Тя бе жива. Цветовете на залеза, сребристосивото и тъмночервеното в аурата ѝ бяха така уникални и я различаваха от всички хора, които бе срещал.

Успокоение, копнеж и радост преминаха през тялото му, толкова силни, че го изгориха. Тя беше жива.

Куин бе жива.

И знаеше къде точно се намираше тя.

Призова силата си и я запрати по вратата на каменния мавзолей. Разби я на хиляди дървени парчета, а ключалката — разтопи. Тя беше жива и никоя врата или ключалка, създавани някога, не можеха да го спрат да отиде при нея, при цялото му уважение към семейство Денхам, които бяха издълбали фамилното си име на прага.

Без да си прави труда да приема формата на мъгла, той пое към отворената врата на криптата и не се изненада, като видя мрачно отворено пространство някъде навътре. Докато прекосяваше каменния под, кимна, за да отдаде уважението си към мъртвите. Когато стига отвореното пространство, видя стръмно стълбище, което водеше надолу към мрака.

Разбира се, че вампирите ще използват тунел под гробищата. Бяха толкова предвидими.

Аларик оголи зъби в свирепа, близо до усмивка, гримаса и тръгна по стълбите. Можеше да усети Куин, тя беше там, долу. Нито трупове, нито вампири, нито всички демони от деветте кръга на ада бяха способни да го спрат да отиде при нея.

Тя бе негов съюзник. Бе неговото сърце. В една друга реалност, която не беше изпълнена с мрачно отчаяние, самота и смърт, тя бе неговата жена.

Прати мислите си чрез уникалната си мисловна връзка с нея.

Куин, дойдох за теб. Ранена ли си?

Отговорът ѝ достигна до него на минутата, но в тях нямаше страх, а само уязвимост. Неговата жена воин.

Аларик? Знаех, че ще дойдеш.

Ранена ли си?

Изпрати въпроса си още по-настойтелно, докато ускори крачка и се затича със свръхестествена скорост. Отговорът ѝ, който малко се позабави, го накара да тича още по-бързо и междувременно да призове силата си.

Все още не, но Джак и Денал са. Намираме се на около три метра от вратата, но я пазят вампири. Чувствай се свободен да я гръмнеш и да я изкараш от пантите.

Точно пред себе си, в края на тунела, той видя барикадираната дървена врата. Призова още сила и премина през нея със скоростта на тропически тайфун. Вратата експлодира навътре и една от дъските имаше страхотния късмет да се забие в сърцето на един от пазачите.

Един е свален, остават още дванадесет.

Огледа наоколо, но сякаш се движеше със същата бързина, докато не вдигна Куин от пода, която държеше ръката си под странен ъгъл. Аларик я взе на ръце и нежно я понесе през мрачната и влажна стая, сякаш изобщо не тежеше. После я пусна и я подпря до стената, като призова воден щит, който да я защитава от заобикалящата ги опасност.

Завъртя се, за да огледа стаята и забележа къде се намираха Джак и Денал. Джак бе в човешка форма, в безсъзнание или мъртъв в ъгъла на стаята, а Денал лежеше до него, но в неговия случай Аларик можеше да усети жизнената сила на воина — силна и устойчива.

Десетина вампири бяха заели позиции на заплаха, страх или подчинение, насочени към един много добре облечен вампир, който се бе облегал на доста стар ковчег в центъра на стаята.

— Чувствам се засегнат, задето не ме покани на партито, Куин — каза сухо Аларик, като и за секунда не отмести поглед от вампирите. — Освен това, по-късно с теб ще обсъдим значението на израза „не съм ранена“.

Куин се засмя, но това не му попречи да чуе болката в гласа ѝ. Очевидно ръцете ѝ бяха счупени, но точно сега нямаше време да я излекува.

— Знаеш как съм. Винаги съм си падала купонджийка.

Суетният вампир вдига една вежда, с умисъл се прозя и оправи копчетата на ръкавелите си.

— Трябва да си още един от известните воители на Посейдон. Наистина, толкова ли е слаб Посейдон, че избира вас да го защитавате? Да не говорим, че пращате малко момиченце да ви върши мръсната работа.

Куин се опита да се измъкне от водния щит, но той бе създаден не само да защитава от външни влияния, но и от вътрешни. Нямаше да я пусне да излезе. Аларик много добре я познаваше и го беше предвидил.

— Малка е майка ти, ти...!

— Куин — Аларик каза тихо. — Целта му е да възпламени гнева ти. Може би трябва да ми позволиш да ти помогна?

— Добре, обаче взе да ти става навик — отвърна му. — Това също ще го обсъдим по-късно. Давай тогава.

Вампирът отметна глава назад и се засмя.

— Май не можете да държите хората си под контрол, а? Вие, атлантите, трябва да сте отчаяни. — Той посочи към Джак. — Виждам, че също така работите и с шейпшифтърите. Смърди на джунгла, което значи, че не е вълк, но все още не съм му дал възможността да ни покаже косматата си страна.

Аларик призова енергийна сфера и съвсем небрежно започна да я подхвърля в ръката си, усмихвайки се, докато лидерът на вампирите се дръпна по-далеч от него.

— Ти трябва да си един от многото слуги на Анубиса. Вече започвам да се чудя дали няма някъде склад, където да ви държи.

— Глупави вампири — изкикоти се Куин.

— Аз съм Вонос и съм Приматорът — отвърна вампирът и кучешките му зъби се удължиха, докато изглежда губеше преднамереното си спокойствие.

— О, да. Още един слуга, който да замести Барабас, след като ние сложихме вето над политическа му кариера — отвърна Аларик като този път започна да върти сферите около пръстите си.

Вонос внезапно се изправи и извади един пакет обвит в кожа, който явно през цялото време е стоял в ковчега зад него. Държеше го в една ръка, а с другата дръпна връвта, с която бе вързано и кожената опаковка много леко се разтвори.

— Намирам този разговор за безкрайно отегчителен — каза Вонос.

Малко преди Аларик да реагира, Вонос насочи отвора на пакета към вампирите около него, които образуваха полукръг.

— Ако не ни се подчините, ще умрете. Винаги съм се възхищавал на тази човешка реплика.

Ослепителната жълта светлина, която се стрелна от пакета, бе със силата на слънчевите лъчи, затова Аларик разшири водния щит, който бе поставил около Куин, за да включи в обхвата му Джак, Денал и самия себе си. Със силата на светлината, лъчите, които излизаха от пакета се блъснаха във всички вампири, с изключение на Вонос. Всички те експлодираха в цвърчаща киселина и опръскаха стените на гробницата. За щастие, щитът, който защитаваше Куин и атланите бе достатъчно силен и не позволи нищо да им навреди.

Вонос подсвирна и отново зави предмета, оглеждайки внимателно района.

— Поне за едно слуховете не са преувеличени. Този скъпоценен камък никога не трябва да попада в неподходящите ръце. Бих казал, че в днешно време е много трудно да намериш помощ, но мразя клишетата. Приятно ми беше да се запознаем, атланти. С нетърпение очаквам следващата ни среща. И благодаря за малката играчка. Тази група я е пазила в тайна от нашата богиня стотици години, което е доста дразнещо, но какво друго да сторят?

Усмихна се към Аларик, разбира се, без да пропусне да покаже кучешките си зъби и подхвърли кесията пред себе си, за да го подразни.

— Мисля, че твоя вид го нарича „Проклятието на вампирите“. Подходящо е, нали?

След това вампирът, вдигна ръце във въздуха, все още здраво стискайки пакета, и изчезна.

Чисто електричество премина през Аларик. Ако това наистина беше легендарният жълт диамант, познат като „Проклятието на вампирите“, тогава той е един от липсващите скъпоценни камъни от Тризъбеца. Трябваше веднага да уведоми Конлан.

Зад Аларик, Куин се препъна и когато падна по гръб, всички мисли за стратегия, скъпоценни камъни и магия го напуснаха. След секунда той я държеше в прегръдките си, люлееше я, като внимаваше да не нарани счупената ѝ ръка. Призова силите си и синьо-зелената лечебна енергия премина през тялото ѝ, заздравя костите ѝ и излекува всяка една рана и синина, независимо колко бе незначителна.

Отвори очи и той прекъсна лечението.

— Изглежда имаш още един навик. Чупя се и ти ме поправяш. Съсипваш репутацията ми на корав лидер на бунтовниците — прошепна жената.

— Вече е съсипана — повтори той, а гласът му загрубя при спомена за отминал техен разговор. — Моята работа е да те пазя, така че да върви по дяволите репутацията ти.

Тъмните ѝ очи изглеждаха огромни върху бледото ѝ лице, и за секунда в тях проблесна изгарящата топлина на силна емоция. След това спусна клепачи и обърна глава настрани.

— Благодаря ти. Вече съм излекувана, така че можеш да ме пуснеш.

По-лесно би минал през огън, отколкото да я пусне. Всеки откраднат миг, всяко откраднато докосване, са тези, които винаги щеше да пази и да си спомня, през самотните нощи, дълго след като човешкият ѝ живот е приключил.

Веднага след като стъпи на краката си, се дръпна назад от него и стисна юмруци. Докато тя се взираше в земята, той се възползва от възможността да се наслади на гледката пред очите си. Както винаги се изненада, когато погледна към избраницата на сърцето си. Винаги е смятал, че някоя царствена и спокойна красавица ще го омае и тази любов ще бъде несподелена.

Но Куин си беше... Куин. В целия си съзнателен живот никога не бе изпитвала спокойствие, а що се отнасяше до външния ѝ вид? Беше по-слаба от всякога, със сурови черти, сякаш битките са изпили не само енергията ѝ, но и съдържанието. Късата ѝ черна коса, все още изглеждаше така, сякаш я е отрязала с макетното ножче, което държеше в джоба си, а дрехите ѝ — окъсани и овехтели, вероятно взети от магазин за втора употреба.

Но, богове, беше красива.

Всичко се криеше в нейната личност, плам и чар, които гreeха към него с цялата величествена сила на душата ѝ. Сърцето ѝ го зовеше толкова силно, че бе като фар в тъмнината на неговото съществуване.

Най-накрая погледна към него и когато погледите им се срещнаха, тя ахна. Знаеше какво бе изобразено на лицето му, затова не се опита да го отрече.

— Знаеш — каза бързо. — Винаги си знаела, и ще знаеш, че аз съм твой и все пак никога няма да сме заедно. Аз съм най-могъщият върховен жрец на Посейдон, който някога е съществувал, но съм прекалено слаб, за да крия колко дълбоки са чувствата ми към теб.

Коленичи пред нея и сведе глава.

— Ако искаш го отричай, но вече не мога да крия желанието, което изпитвам да те видя. Да те докосна. Ще се държа на разстояние, доколкото мога, но, моля те, позволи ми да се полюбувам, на това, което никога няма да имам.

Куин издаде звук между смях и ридание и падна на колене до него.

— Само ако животът бе приказка, аз щях да бъда принцесата, която трябва да спасиш. Поглеждам в очите ти и виждам щастливия край, който никога няма да заслужи. Болката, когато те виждам, е също толкова силна като тази, която изпитвам, докато нощ след нощ лежа в студеното си, празно легло. Копнеейки за теб. Искайки те. Нуждаейки се от теб.

Вдигна ръка в опит да докосне бузата му, но се спря само на няколко милиметра от кожата му.

— Дори и сега, когато трябва да проверя Джак и Денал, мислите и сърцето ми са изпълнени с теб. Ти ме караш да потъпквам дълга си и здравия си разум.

Аларик знаеше, че същото се отнасяше и за него, но вече не му пукаше.

— А ти си емоцията, която води със себе си музиката и светлината в моя свят, и в същото време болка, която сърцето ми едва успява да понесе.

Джак се размърда в ъгъла и това ги извади от емоционалния транс, в който бяха попаднали, гледайки втренчено в тайните, изписани в очите им.

— Бих дал век от живота си, за да мога само веднъж да вкуся устните ти, но няма да оскверня паметта на предишната ни целувка с тази обстановка.

Куин се приближи към него, гледайки устните му и за момент всяка мисъл за чест и разбира се, Денал и Джак, които бяха обградени от останките на мъртви вампири, излетя от главата ѝ.

Нуждаеше се от нея повече, отколкото от следващия си дъх.

Но Денал издаде тих, пропит с болка стон и Куин погледна към него, след което се дръпна назад. Безгранично съжаление се изписа на лицето ѝ, но тя стисна устни и се изправи, като внимаваше да не докосне Аларик.

Сякаш само един допир бе достатъчен, за да запали пламъците между тях, готови да прераснат в пожар.

Той не се и съмняваше, че това щеше да се случи.

Аларик също се изправи и тръгна към Денал и Джак, радостен, че двамата бяха живи. Засрамен, че не се бе погрижил за тях по-рано.

Но съсипан от загубата на близостта ѝ.

Докато призоваваше силите си, за да излекува Денал и тигъра, изпрати молитва към Посейдон да му даде сила да устои на поглъщащите копнежи на душата си.

И се престори, че не е чул подигравателния смях на бога на моретата.

ГЛАВА 30

Джунглата в североизточна Гватемала

Джъстис отвори очи, когато усещането, че пада във водовъртеж изчезна. Ярка светлина си проправяше път през гъстите корони на дърветата. Зелената джунгла, която ги заобикаляше, беше буйна с гъста растителност.

Няколко секунди стояха в пълно мълчание, докато местната дива природа не реши, че те не са опасни, независимо от начина, по които пристигнаха. Няколко вида птици изчуруликаха, попяха и им се скараха за намесата, а също така Джъстис чу веселите звуци на семейство маймуни.

Нямаше желание да пуска Кийли, която все още бе в прегръдките му със затворени очи. Нежно погали гърба ѝ, като започна от врата и стигна до кръста ѝ. Гъвкавото ѝ тяло, което потрепери при допира бе достатъчно да го възбуди до болка.

Трябваше да я направи своя. И то скоро. Отчаяната нужда да я притежава, не му даваше мира и той я прегърна още по-силно. Никога досега не се бе нуждал от нещо толкова силно, колкото това да усети голото ѝ тяло под своето, докато тя приветстваше всеки негов тласък.

Но нямаше да рискува. Контролът му над нереида ставаше все по-крехък, а желанията на другата част от душата му по-мрачни. Погруби. Нищо, което някога би направил на Кийли. Неговата Кийли.

Тя отвори очи и го погледна, а разбирането в погледа ѝ едва не го пречупи. Тя знаеше, че той я желае. Трябваше да каже само една-едничка дума и той щеше да е загубен.

Не биваше да ѝ позволява да изрича тази дума.

— Пристигнахме — каза рязко като я пусна и отстъпи назад. — Където ѝ да е.

Тя премигна и скрита болка промени чертите ѝ, но отговорът ѝ беше съвсем професионален.

— Искахме да отидем в североизточна Гватемала, и съдейки по топлината и джунглата, сме успели.

Огледаха околностите, но не забелязаха нищо, което би показвало наличието на руини или разкопки. Свирепата жегга ги нападна, дишането им се затрудни. Сякаш се опитваха да си поемат дъх през мокро одеяло.

— Ами — продължи Кийли, като повдигна рамене, — вероятно ще бъде прекалено нахално да поискам да ни транспортираш директно до стенописа. Все пак ти все още се учиш. Помисли си за палачинките. Поне този път ни доведе в джунглата, вместо да доведеш джунглата при нас.

Усмихна му се и силата на усмивката ѝ го удари в гърдите. Напрегна се, чакайки нереидът да реагира, но другата част от душата му или бе изтощена, или пък се криеше, защото бе благословен с липсата на присъствието му. Поне засега.

— Можеш ли да я усетиш? Каза, че „Звездата на Артемида“ е по произход свързана с нереидите. Няма ли някакъв начин да използваш атлантска или нереидска магия, за да огледаш района? Знам, че използвам догадки, но нямам никаква представа какво можеш да правиш. Ако има някакъв начин да се ориентираме в Сан Бартоло и да разберем колко далеч сме, ще бъде страхотно. Най-вече, след като нямаме храна и вода. Изглежда е накъде между тридесет и пет четиридесет градуса, което значи, че много бързо ще се обезводним.

Джъстис кимна и се опита да открие „Звездата“, но не се получи. Цялата сила, която притежаваше бе изцедена до край през последните няколко дни.

Използвайки всичкия си инат, той опита отново, но този път по-силно. Насили съзнанието си да използва запаси, които досега никога не бе употребявал и да ги насочи към правилната цел. Усети нещо странно в мозъка си и тогава го връхлетя яростно главоболие. Но дълбоко под болката, съвсем леко усещаше нещо и много добре знаеше какво е то.

— Намерих я — каза на Кийли. — Намерих „Звездата“, знам къде трябва да отидем. Ще бъде доста продължително ходене и вероятно ще стигнем за ден или два, освен ако енергията ми не се възвърне по-бързо, за да можем отново да използваме транспорта на материя.

Кийли се вгледа в него, сякаш преоценяваше ситуацията. Каквото и да видя в очите му, явно я убеди, защото кимна решително.

— И преди съм вървяла през джунгла, но никога без вода. Не трябва да се напрягаш, докато не възвърнеш достатъчно силите си, за да призовеш вода и храна.

— Скоро ще реша проблема ни с водата — каза уверено, макар и да не знаеше кога силите му ще се възстановят и дали изобщо това ще се случи. Но Кийли не трябваше да знае колко бе несигурен, що се отнасяше до магията на нереида. Тя притежаваше смелостта на воин и нямаше нужда да продължава да подлага границите ѝ на изпитание.

Кийли тръгна напред, но се спря, а после се засмя.

— Мисля, че няма да е лошо да ми кажеш в каква посока сме тръгнали. А и като спомена вода, моля те да не я взимаш от някои бедни планинари или туристи, които ще се чудят къде по дяволите е изчезнала водата им.

Той се свърза със светлината в съзнанието му, която му показваше къде е камъкът.

— „Звездата“ се намира в тази посока. А за молбата ти, ще направя всичко по силите си — каза той и се запита кога звукът от смеха ѝ е станал по-приятен и от музика. Тайно оправи панталоните си, така че ходенето да не е чак толкова болезнено и тръгна напред, избутвайки решително всички мисли за голото тяло на Кийли от съзнанието си.

Погледна към нея и ахна, когато съзря вълнението, което светеше в зелените ѝ очи. Добре де, поне ще се опита да избута повечето мисли за голото ѝ тяло от съзнанието си.

Както ѝ беше казвал и преди, в крайна сметка бе мъж.

* * *

Три часа по-късно Кийли поиска почивка. Беше силна и бе дала обещание да не се оплаква, но катеренето без вода си беше самоубийство, а тя не беше идиот. В свирепата, гореща като пещ джунгла, губеха водата в клетките си със светкавична скорост. Може би атлантите, след като се падаха водни хора, можеха да издържат повече, но тя бе човек и се нуждаеше от почивка.

Също така ѝ бе писнало да гледа гърба му, докато водеше по пътя пред нея. Не че гърбът му не беше великолепен. Широки рамене, тесен

кръст, да не споменаваме и мъчително красивата плитка, която тя искаше да разплете и след това да вплете пръсти в дългите, копринено меки кичури на косата му. Задникът му беше толкова стегнат и мускулест, че отвличаше вниманието ѝ като си фантазираше как го хапе, някъде около час и половина, когато имаше енергия да мисли за такива неща.

Как ли воинът на Атлантида щеше да реагира на това? Засмя се на глас и той се обърна към нея със свръхестествена бързина.

— Какво има?

— Джъстис, нуждая се от почивка. За предпочитане да е на сянка.

— Кое е толкова смешно? — вгледа се в нея с подозрение. — Какво си намислила?

Тя стисна устни, но смехът отново избяга.

— Повярвай ми, не искаш да знаеш. Както и да е, трябва да поспрем. Мога съвсем сериозно да заявя, че започвам да се обезводнявам и че ходим в най-топлата част от деня. Предлагам да намерим сянка, под която да се скрием и да изчакаме, докато се свечери, когато е по-хладно.

Отново се придвижи така бързо и заста на няколко милиметра от нея.

— Съжалявам. Бях потънал в мисли за възможностите ни и крайната ни цел и не обърнах внимание как се справяш. Моля те, приеми моите извинения заради тази необмисленост.

Но близостта му размъти съзнанието ѝ и тя не схвана значението на думите му, вместо това просто стоеше там и си мечтаеше за глупави неща. Мечтаеше животът ѝ да не се бе превърнал в приключенски роман. Мечтаеше той просто да я целуне.

Искаше ѝ се да е такъв тип момиче, което просто да го целуне.

— Аз... ти... какво?

— Съжалявам. Ние, атлантите, започваме да говорим официално, когато се намираме в напрегната ситуация — каза иронично. — Превеждам: Аз съм идиот! Трябваше да спрем по-рано. Мисля, че ето там има сянка точно под надвисналите дървета.

Кийли си удари един мисловен шамар и кимна бързо.

— Добре. Сянка. Напред. Супер. — Тя тръгна нататък и той я последва.

Лека усмивка изпъна чертите на прекрасното му лице.

— Има ли причина да си загубила способността си да използваш глаголи?

Ниският му дрезгав глас я накара да потрепери и внезапно джунглата стана много по-гореща от преди.

— Разбира се, имам политика да не използвам никакви глаголи в джунглата. Ако постоим още малко тук, това ще се случи и с прилагателните — каза му тя и се усмихна невинно. Усмивка, която казваше: „никой тук не иска да разкъса дрехите ти и да оближе голите ти гърди“.

Или поне така се надяваше.

Какво ѝ ставаше? Сигурно се дължеше на някакви странни феромони в джунглата. Смеси един атлант с гореща тропическа джунгла и получаваш побъркващо сексуално желание. Още повече, че той бе най-красивият мъж, когото някога бе виждала, а това никак не помагаше. Споменът за Джъстис в пещерата, докато бе гол и по тялото му се стичаше вода, проблесна в ума ѝ, и устата ѝ пресъхна още повече, но не от липсата на вода.

Страхотно — щеше да умре в джунглата, заради обезводняване, породено от сексуални фантазии.

Чудеше се как ли ще го напишат върху надгробната ѝ плоча.

Тя стигна преди него до сянката. Беше ниша, намираща се в малък хълм, миришеше леко на мускус и изглежда се бе превърнала в дом за много животни. В момента нямаше такива, но беше много по-обширна, отколкото ѝ се струваше и не можеше да види вътрешността, защото бе доста тъмно.

Джъстис положи ръка върху нейната, за да я спре да тръгне първа.

— Ще вляза пръв, за да съм сигурен, че вътре няма животни, които да защитават територията си.

Отмести ръка, за да му даде път.

— След теб, повелителю на меча. Ще остана тук и ще чакам, ако някое животно излезе да беснее навън.

Усмихна ѝ се и внезапно се наведе към нея да я целуне.

— Не спираш да ме изненадваш. Винаги, когато очаквам да спориш с мен, ти действаш практично. Всеки път, когато очаквам да се

съгласиш с мен, ти ми казваш, че греша. Животът никога няма да бъде скучен с теб, нали така, д-р Макдърмът?

След тези думи, той влезе навътре в пещерата и я остави да докосва устните си с пръсти, питайки се как така вече е започнал да мисли за бъдещ живот с нея.

И се чудеше защо идеята изобщо не я плашеше.

— Чисто е, но има отвор в края на нишата, който ти би искала да погледнеш — извика от вътре. — Бих казал, че сме попаднали на откритие, но изглежда, че някой е бил тук преди нас.

Кийли се наведе и влезе в пещерата, но се изненада, когато осъзна, че таванът е доста високо. Докато продължаваше да оглежда, осъзна още едно нещо.

Това не беше пещера.

Стените бяха направени от камък. Бяха намерили древно здание, вероятно дори храм на маите или пирамида, като се има предвид височината на хълма, в който се намираше.

Позната тръпка премина през гръбнака ѝ. Част от историята, която никой не е виждал през последните хиляди години стоеше пред нея. Затова живееше — нуждаеше се от това повече, отколкото от вода. По навик посегна към раницата си, но си спомни, че тя се намираше в стаята ѝ в Атлантида.

И изобщо нямаше да ѝ свърши работа.

Възпря няколко цветущи израза, тръгна в близост до стените и стигна до врата, издълбана в края на пещерата. А от нея излизаше синьо-зелена светлина.

— Джъстис? Това ти ли си?

— Възвърнах силите си достатъчно, за да призова слаба светлина. Мисля, че ще искаш да видиш това.

Тя последва светлината и гласа му, и когато стигна там, замръзна на място втрещена. Три от стените бяха изчистени от мръсотията, а четвъртата от растителността по нея, причинени от векове на небрежност. На всяка от трите стени се простираше стенопис в ярки цветове.

— Това не е Сан Бартоло, но определено е препращащо към Попол-Вух — каза тихо. — О, Джъстис, защо не е обявено? Това е толкова голямо откритие?

Той застана до нея, а тя осъзна, че светлината, която бе призовал, излизаше от блестяща сфера в дланта му. Държеше я като фенер и се наведе, за да погледне стенописите от близо.

— Попол-Вух?

— Митът за сътворението на цивилизацията на майте. Създателят, К'укаматз, който едновременно бил майка и баща на живота, първо създал хората от глина и кал. Но те били слаби и се разтваряли във вода, ето тук е описано. Виждаш ли образът на първия човек, който се разпада в реката?

Джъстис кимна и посочи другия образ, като изглеждаше почти толкова въодушевен, колкото нея.

— А тази? Тук правят човек от дърво?

Тя кимна и несъзнателно докосна дървената фигурка на врата си.

— Да, К'укаматз се опитал да създаде хората от дърво, но те нямали сърца и разум и не можели да почитат създателя. Това изобщо не се нрави на боговете, както знаеш.

Усмихна му се, но той бе погълнат от образа.

— Понякога съм изработвал дървени фигури и изглеждаха такива, че всеки момент могат да излетят, преплуват или избягат от мен — прошепна той. — И, разбира се, че и те не притежаваха сърца и умове.

Кийли си спомни колко пъти фигурката и видението за Джъстис са ѝ помагали през трудните моменти.

— Виждала съм творенията ти и не бих казала така.

Обърна се и срещна погледа ѝ, докато все още държеше сферата. На слабата светлина можеше да види всяка една черта на лицето му и откри, че за малкото време, през което се познаваха, сърцето ѝ бе запомнило очертанията му. Ахна, страхувайки се какво можеше да му покаже изражението ѝ в този момент.

Той я изучаваше с поглед, после поклати глава.

— Не разбирам. Как така си видяла дървените ми фигурки? Веднага след като станеха готови ги подарявах!

Кийли стисна силно рибката на врата си. Искеше да му каже, да му покаже колко много значеше за нея. Но нещо я спираше. Може би някакви остатъци от здравия ѝ разум.

Трябваше да намерят вода. Трябваше да открият „Звездата на Артемида“ и да я използват, за да излекува разбитото му съзнание.

И след това възнамеряваше да му разкаже приказката за това как е намерила дървената фигурка и да внимава да не разкрие колко е жалка, след като е позволила на издялканото парче дърво и видение за воин от миналото да заемат толкова голяма част от живота ѝ.

Насили се да я пусне и внимателно я намести под блузата си.

— Не зная. Топло ми е и съм изморена, вероятно съм си спомнила за нещо, което Лиам е споменал за дървени фигурки — отвърна му с пресилена усмивка. — Както и да е, виж тук. Последният и успешен опит е бил, когато К'укаматз е смесил бяла и жълта царевица, за да създаде плътта и тялото на човека. Този път проработило. Една от най-важните фигури в историята на маите е бил богът на царевицата, който можеш да видиш на тази стена.

Той се загледа в стенописа и за щастие вече не мислеше за коментара ѝ относно дървените фигурки.

— Този е подобен на стенописа, който ти бе споменала с бога на царевицата и Анубиса?

— Да, да. Правени са от същия майстор или група от майстори. Почти съм сигурна. Разбира се, без по-подробно сравнение не мога да кажа нищо... — изведнъж ѝ се зави свят и изгуби равновесие, задъхвайки се, неспособна да си поеме дъх.

Джъстис я хвана моментално през кръста.

— Кийли? Добре ли си?

Тя отмести косата от лицето си и се опита да диша, но топлината и обезводняването в комбинация със случилото се през последните дни си казваха думата. Мъжът пусна енергийната сфера, вдигна я на ръце и двамата излязоха от залата, за да отидат при входа на пещерата, където въздухът бе свеж.

Кийли се приведе и започна бавно да вдишва, докато неразположението и световъртежът не отшумяха.

— Добре съм — каза най-накрая. — Просто се нуждая от вода.

За нейна изненада той се усмихна.

— Въпреки че нереидът все още се крие от мен или се възстановява, след като използва толкова много сила, открих, че силите ми на атлант се завръщат. Ако желаш вода, моя сладка Кийли, тогава ще я получиш.

Той застана в центъра на поляната, разкрачен и с ръце вдигнати във въздуха. Слънчевата светлина го огряваше, сякаш бе първобитен

бог, който се бе върнал при хората си, готов да приема почитта им. Беше красив, здрав и примитивен и нещо дълбоко в нея се зароди и раздвижи. Гърдите ѝ потръпнаха и зърната им се втвърдиха, копнеейки за докосването му, бедрата ѝ се стегнаха, когато топлината се разля в центъра ѝ. Подготвяйки я като девица от древността, която щеше да бъде дадена в жертва на похотлив бог.

Лицето ѝ поруменя при мисълта, но тя се опита да си спомни за неписания биологичен закон, според който в опасна ситуация жените биват привлечени от силни мъже. Тя бе учен. Не можеше да се превърне в жертва на нещо така първично.

Дори и когато се опитваше да устои на прелъстителния зов на силната му сексуалност, Джъстис сведе поглед и го насочи право към нея. Очите му бяха черни със синьо-зелени светлини, които танцуваха в центъра на зениците му.

— Посейдон, чуй моя вик — извика той, а в гласа му сякаш се бяха преплели ураганни ветрове и силни вълни, но така и не отмести погледа си от нейния. — Дари ме с вода, за да може тя да донесе здраве и сила на моята жена.

— Не съм твоя жена — прошепна, но този път самата тя не го вярваше. В този момент, ветровете се завихриха около Джъстис като тайфун, енергията пращеше около него под формата на миниатюрни мълнии в сребристо, синьо и зелено и тогава тя разбра, че не може да му откаже нищо.

— За Посейдон — извика и отметна глава назад.

Някак си плитката му се беше разхлабила и кичури коса се въртяха около лицето и раменете му. Целият спектър на синьото се отразяваше в косите му, докато те танцуваха под музиката на молитвата му.

Погледна нагоре, следвайки погледа му, неспособна да се съмнява дори и за минута в него. Призова вода, така че тя щеше да дойде. Знаеше го и когато кристалночистите капки вода паднаха на земята, тя се засмя с удоволствие и радост.

— Ела при мен, Кийли — повика я той и топлината в очите му жигоса съзнанието ѝ, оставяйки там само желанието да разкъса дрехите му и да се хвърли пред него, като дар към езически бог, който трябва да я вземе тук и сега в проливния дъжд. Но вместо това

пристъпи напред, с ръце, притиснати към тялото, докато не спря на няколко сантиметра от него.

Засмя се и извика силно още една дума, красива дума, дума, която не разбираше. Водата, която падаше надолу се превърна в лек пролетен дъждец като се сипеше право в гърлата им, минаваше по вратовете им и измиваше мръсните им дрехи.

Кийли затвори очи, погледна нагоре и започна да се смее, като пиеше колкото се може повече от чистата и вкусна вода. Бе най-чистата вода, която някога е вкусвала. По-чиста от планински извор и от най-скъпата бутилирана вода.

Гълташе все по-бързо и по-бързо, докато дъждът падаше в гърлото ѝ, и след като най-накрая се засити, отвори очи.

— Невероятно. Може да го правиш, когато поискаш? Леле, би решил доста... — млъкна като видя начина, по който той гледеше устните ѝ, сякаш ако не ги вкусеше щеше да умре.

Устните му завладяха нейните, дръпна я толкова близо до себе си, че топлината на тялото му превърна в пара водата по дрехите ѝ. Нямаше нищо нежно в това му действие: с тази целувка ѝ казваше, че му принадлежи. Бе целувка на отчаян копнеж и желание. Прошепна нещо, но звукът се изгуби между устните им и тогава той я притисна още по-силно към себе си. Мускулестото му тяло потрепна, когато се срещна с нейното и тя се опита да се дръпне, притеснена, а след това го погледна.

Челюстта му се стегна, както и прегръдката му, докато накрая изглежда всяка част от тялото ѝ се допираше в неговото.

— Нуждая се от теб, Кийли. Трябва да те имам. Моля те... — каза с нисък и гърлен глас, който бе пропит със силата на страстта му. После отслаби прегръдката си и отпусна глава, като си пое дълбоко въздух. — Не. Не можем. Страхувам се, че е възможно нереидът да поеме контрол над мен. Трябва да ми откажеш.

Мълниите отново започнаха да свистят във въздуха, като всеки път осветяваха все още падащия дъжд със сребристи отблясъци. Облаците не бяха виновни за поройния дъжд, нито пък друга жена за отчаяния му копнеж.

Всичко това бе заради нея. Само за нея. Топлината и откритието бяха толкова интензивни, че стените на матката ѝ се стегнаха и коленете ѝ се подкосиха. Но той я държеше толкова здраво, че нямаше

как да падне. Нямах да падне. Защото той бе с нея и нямах да го позволи.

Все още очакваше отговора ѝ. С отчаяна молба в очите, но тя не знаеше за какво я молеше: да откаже или да се съгласи.

— Да — отвърна му тя и скочи в пропастта. — Аз също те желая. Заедно ще опитомим другата част на душата ти.

Вдигна я във въздуха и извика радостно, докато я подмяташе в центъра на бурята. След това отново я дръпна близо до себе си и наклони главата ѝ. Устните му бяха на дъх разстояние от нейните.

— Заедно. Можем да го направим заедно. Целуни ме, Кийли. Целуни ме, за да знам, че и ти го искаш толкова, колкото и аз.

Нито една земна сила не можеше да я спре, нито пък разум, логика или мисли, свързани с това какво им носеше бъдещето. Нуждаеше се от него повече от вода или въздух и веднъж в живота си искаше да вземе това, което желаше, майната им на последиците. Хвана го за лицето и се усмихна.

След това го целуна.

ГЛАВА 31

Нежната и колеблива целувка на Кийли, докосна нещо дълбоко в душата му и сякаш я раздели на две. Едната част не искаше нищо повече, освен да разкъса дрехите ѝ и да прави любов с нея часове наред, докато другата, по-почтената желяеше да избяга и да се скрие, възможно по-далеч от нея.

Далеч от изкушението.

Далеч от опасността нереидът да поема контрол над него и да я нарани.

Аз съм част от теб, прошепна той в съзнанието му. Колкото по-скоро го приемеш, толкова по-скоро ще обедним сили и ще станем помогъщи, отколкото някога си мечтал.

Джъстис се дръпна назад от Кийли и погледна в очите ѝ.

— Желая те повече, отколкото някога съм желал друга жена, но...

Вземи я, гол охлюв такъв. Знаеш, че искаш да я чукаш, докато не извика името ни.

— Не — изкрещя Джъстис.

Обърканият поглед на Кийли стана разбиращ.

— Бори се с теб, нали така?

— Да. Искат те толкова, колкото и аз, но по друг, по-мрачен начин. Не мога, не съм сигурен, дали ще успея да го контролирам — призна ѝ Джъстис.

Усмивката на Кийли, макар и потрепваща, показваше доверието ѝ в него и това го успокои.

— Кажу ми... не. Позволи ми да му кажа, да кажа и на двамата ви. Желая те. Желая ви. Не трябва да сте груби и да ме победите. Просто правете любов с мен. Моля ви.

Яростното желание на нереида изчезна и се превърна в объркване.

Как така иска мен? Дори и ти, който си другата част от душата ми, не ме искаш.

Джъстис си даде време да обмисли въпроса и отвърна високо, за да може и Кийли да го чуе.

— Може би съм грешал. Може би трябва да приема, че двамата с теб сме част от едно цяло.

Мрачен смях закънтя в ушите му. *Ако я направим своя, съм склонен да опитам всичко.*

И тогава, по някакъв начин, нещо се промени. За пръв път от толкова много време Джъстис усети, дори и без да пуска щита в съзнанието си, че бе сключил крехко примирие с nereida. Застигна го неочаквано усещане за мир и умът му постигна спокойствие, което никога досега не бе изпитвал.

Кийли погледна към него, искаше да научи отговора на един-единствен въпрос.

— Да — каза той с дрезгав глас. — Да, и двамата... цялото ми същество те желае.

Сведе глава надолу и я целуна, като не задържаше нищо в себе си и се предаде на вихъра от страсти. Устните ѝ имаха вкуса на мед и дом, и на всичко, което някога е искал. Езикът му проникна в устата ѝ и той я взимаше, пируваше и изпиваше. Обсипваше бузите, носа и челото ѝ с целувки, също както дъжда — лицето ѝ.

Усещането, когато я докосваше, го покоряваше. Устните ѝ го подпалваха. А допирът на тялото ѝ, втвърдяваше неговото. Пенисът му бе толкова твърд, че си помисли, че може да експлодира при най-лекото докосване. Желаяше я, нуждаеше се от нея. Щеше да я направи своя и тя щеше да остане такава.

— Ти си моя, Кийли — каза, желаейки отчаяно тя също да го признае. — Видението ми го показва, а пламъците, които виждаш в очите само го доказват. Твоята душа е предопределената спътница на моята.

Тя съвсем леко се дръпна, но той затегна прегръдката си. Никога нямаше да я пусне. Кийли трябваше да го види и да го разбере.

— Джъстис, прекалено много е. Аз също те желая. Никога досега не съм се чувствала по този начин. Но може ли по-късно да говорим за съдба и видения? — сложи ръце на врата му, а когато повдигна глава видя, че веждите му бяха свъсени. — Не мога да повярвам, че го казвам, но не може ли сега да се съблечем и да оставим бъдещето за по-късно?

Колкото и да му се искаше, не успя да се въздържи и се засмя с цяло гърло.

— Твоите желания са заповед за мен, милейди. Но първо, трябва да се погрижим за това.

Пусна я, след което свали мечата си и го сложи на земята, после съблече дрехите си толкова бързо, че си нямаше идея къде точно ги бе захвърлил. Когато най-накрая се бе съблякъл, ѝ се усмихна.

— Възнамерявам да направя същото и с теб.

Кийли гледаше втренчено Джъстис и си спомни за нескопосания си коментар за статуите. Неговото красиво тяло, изваяно в дълги линии и перфектни мускулести извивки, бе достатъчно да я накара да ахне. Възбудата му бе голяма, също както и тялото му, и докато гледаше към нея членът му подскочи срещу корема му, като ярко доказателство за желанието му.

Нищо не беше по-силно от това да знае, че някой истински я желае. Зърната на Кийли се втвърдиха, докато напрежението от дантеления ѝ сутиен бе непоносимо. Мускулите ѝ трепнаха в спазъм от наслада, а бедрата ѝ се стегнаха заради влагата между тях.

— Ти... — устните ѝ бяха пресъхнали, затова опита отново — искаш да разхвърляш дрехите ми из цялата джунгла?

Дари я с една порочна усмивка и тръгна към нея, дебнейки я бавно, както хищникът дебне плячката си. Свирепа, почти дива топлина гореше в очите му и тя остана без дъх, когато прочете намеренията в погледа му. Желаше я и без съмнение щеше да я има. Беше истински доминиращ мъжкар и тя го искаше, като никоой друг.

Когато стигна до нея, я дръпна към себе си и я целуна с такава страст и собственически инстинкт, че Кийли имаше чувството, че тази целувка изгаря душата ѝ. Езикът му нахлу в устата ѝ и той я целуваше, сякаш ако не го направеше щеше да умре. Вплете пръсти в косата ѝ, докато я държеше за врата. Дръпна я още по-близо, само на дъх разстояние.

Страстта я разтърсваше. Горещината и побъркващото желание заплашваха да подкосят коленете ѝ.

— Още — каза срещу устните му. — Искам още.

Джъстис сложи ръка на задника ѝ и я придърпа по-близо, така че пенисът му да се намести между краката ѝ, а твърдата издутината още повече я побъркваше от желание и копнеж.

— Сега, сега, сега — настоя тя, преодоляла момента да се срамува или да мисли трезво.

С едно бързо движение, измъкна блузата през главата ѝ и я хвърли настрани, след това сведе глава, за да я огледа.

И тя се скова, беше забравила за дървената фигурка.

Джъстис изпиваше с очи красивите гърди на Кийли, едва покрити от дантеления ѝ сутиен. Щръкналите ѝ зърна, го караха да желае да ги вкуси, ухапе и смуче. Медальонът, който висеше между красивите ѝ гърди, привлече погледа му. Висулката бе направена от дърво... риба.

Неговата риба. Тази, която бе изработил преди стотици години.

Вдигна я и я огледа, без съмнение трябва да се е объркал. Но не беше.

— Това е мое. Но как е възможно?

Кийли прехапа устна и руменина изби по лицето ѝ.

— Имах намерение да ти кажа. Намерих я преди няколко години и... ами имах видение с теб. Докато я правеше. Близко до огън. Мислех, че си воин от далечното минало и ти, ти се превърна в мой талисман. Някого, с когото можеш да говоря, когато попадна в трудна ситуация.

Не отместваше поглед от нея, докато истинската сила на думите ѝ не го връхлетяха. Тя също е имала видение с него. И е разчитала на него.

— Ти ми принадлежиш, Кийли Макдърмът — отвърна ѝ, но гласът му наподобяваше повече на ръмжене. — И сега ще те взема.

За секунди свали останалата част от дрехите ѝ и я задържа на ръка разстояние, за да може да се наслади на гледката на голото ѝ и красиво тяло. Гъвкаво и добре сложено, не беше деликатно цвете, а жена, която използваше тялото си и се грижеше за него.

— Обожавам краката ти — прошепна той.

— Благодаря ти. Аз...

— Искам ги увити около кръста ми.

Тя ахна и той страстно я целуна, вдигайки я така, че да усеща цялата тежест на тялото ѝ. Тя обви крака около кръста му, а той я повдигна дори по-високо като ръцете му придържаха прекрасния ѝ задник, докато пенисът му не се озова точно под горещата ѝ влажна вагина.

— Нуждая се от теб, Кийли. Сега — каза той и съвсем леко проникна в нея, насилвайки се да изчака.

— Аз също — отвърна му и той навлезе в нея, прониквайки в горещата ѝ сърцевина, чувствайки как влагалището ѝ го придържаше и стискаше, сигурен, че щеше да свърши като някой неопитен младок.

Кийли извика, когато го усети вътре в себе си. Твърдостта му я изпълваше, разпъваше я до такава степен, че сетивата ѝ изгаряха в шеметна комбинация на наслада и болка. Но беше толкова влажна, че тялото ѝ приветства дължината и дебелината му, подскочи диво срещу него, желаейки повече.

Копнееше той да се размърда.

— Не спирай — каза задъхано, като се вдигна нагоре и отново се спусна върху пениса му, който бе като обвита в кадифе стомана. Беше толкова твърд и дълъг, че докосна една точка дълбоко в нея, която буквално я побърка. — Моля те. Дай ми повече.

Той погълна устните ѝ с груба целувка, докато я взимаше по-дълбоко и по-силно, с такъв ритъм, че тя изскимтя, подтикната от непреодолимото си желание.

Страст и глад я разтърсиха, отчаяно копнееше за него, нуждаеше се да свърши и да засити почти непоносимата нужда.

Кийли ухапа врата му, изгубила разсъдъка си, а Джъстис изрева нещо на родния си език и се заби още по-дълбоко в нея, карайки я да крещи от наслада. Бе толкова близо до края, че едва успяваше да го понесе.

Джъстис спря, заровен в нея, без да мърда, докато тя не го погледна замаяна и неспособна да разсъждава трезво.

— Защо? Защо спря?

Израз на чист мъжки триумф премина през лицето му и нещо диво блесна в очите му.

— Моя. Кажи ми. Кажи ми, че си моя и ще те чукам, докато не закрепещ името ми.

Грубите му думи я развълнуваха, макар че разпозна скрития смисъл в действията му. Обявяваше я за своя. Заявяваше правата си над нея. Принуждаваше я най-накрая да признае, че тя бе неговата жена.

Но в края на краищата ѝ даваше право на избор. Можеше и да откаже.

Но сърцето ѝ се сви при мисълта да го направи. Не, не можеше. Не би могла. Докато гледаше в очите му, в които се отразяваше притеснение и болка, Кийли знаеше какво да стори.

Да признае истината, без да се интересува от последствията.

Вдигна глава и срещна погледа му.

— Да, аз съм твоя.

Той извика триумфално и я целуна, като продължи да се движи в нея, този път тласъците му бяха по-силни. Когато той надигна глава, Кийли не можеше да си поема дъх заради силата им.

— Както и ти си мой — успя да изстене.

— Завинаги — отвърна ѝ. — Завинаги, *ми амара*.

Тогава изпълни обещанието си и се зарови отново и отново в сърцевината ѝ, докато тя не извика името му.

Джъстис потръпна от странното еротично усещане на ръцете на Кийли, все още с ръкавици, които се забиваха в раменете му, докато цялото ѝ тяло се стягаше около него. Краката ѝ стискаха кръста му като менгеме и тогава тя свърши, крещейки името му, а тялото ѝ стискаше члена му в поредица от спазми, толкова силни, че Джъстис знаеше, че неговата кулминация няма да се забави. Зарови се по-дълбоко и освобождението му го връхлетя като приливна вълна, свършвайки с такава сила, каквато досега никога не бе преживявал. Оргазмът ѝ продължаваше и всеки неин трепет стискаше все повече и повече пениса му. Сигурен бе, че коленете му ще се подадат на екстаза, но нямаше да се даде без бой. Стегна краката си и я придърпа дори още повече към себе си.

И тогава светът около тях се взриви и той попадна във вихър от цветове. Зелено и златно се извиваха около него. Някак знаеше, че виждаше аурата ѝ — виждаше истинското ѝ аз. Възхити се на невероятната ѝ красота и след това пропадна в душата ѝ.

Всичко, което бе и което някога бе преживяла премина през него като огнена фурия. Видя болезненото детство: почувства агонията на малкото дете, чиито родители го смятаха за изрод. Изгаряше с безсилна ярост към родители, които са способни да наранят детето си по този начин.

Видя добротата и необятната ѝ щедрост, стана свидетел на хилядите пъти, които бе наранявана от безчувствени приятели и колеги. Описваха я по различен начин, но винаги като аутсайдер.

Болката по мъжа, който я бе изоставил разкъса сърцето му и той безмълвно се закле да намери копелето и да го разчлени. Бавно.

Но веднага осъзна, че тя щеше да го намрази затова. Тя бе светлина, добрина и грижовност. Светлата страна на луната, контраст на мрака в душата му. Той падаше ли падаше по-дълбоко в душата ѝ и заедно с това се влюбваше. Тя му принадлежеше и той никога нямаше да ѝ позволи да избяга от него.

Кийли извика, когато спазмите на вторичните трусове разкъсаха тялото ѝ. Никога досега не бе преживявала толкова силен или дълъг оргазъм и се страхуваше от интензивността му. Бе толкова свиреп, толкова мощен и така я откриваше.

Но знаеше много добре.

Ако се разкриеш пред някого, рискуваш той да те отхвърли.

Силното тяло на Джъстис се разтрепери със силата на освобождаването и тя отново свърши, притискайки се към него. Желаше той никога да не я пуска. Усети влага по бузите си и откри, че е плакала, не от страх или мъка, а заради мощта на този момент. Опита се да каже нещо, каквото и да е, да се отърси от разтърсващата интимност, но земята под краката ѝ се разтвори и тя падаше напред звездите.

Сякаш се бе отворила врата в душата му и той я водеше към същността си. Всичко, което бе видяла във видението си и много, много повече, я обви и обгърна, докато тя не се окъпа в потока на съзнанието му.

Видя безрезервната чест и гордост, и любовта към семейството му, макар да не си бе позволил да я изпита. Но повече от всичко усети чувствата му към нея.

Беше любов, похот и копнеж — всички те събрани заедно, блещукайки в синьо и сребристо. Пожар от чувства, насочени към нея. И почти незабележимо в центъра му, се виждаше по-тъмен нюанс. Опасно присъствие, смесено в цветовете на неговата душа.

Нереидът.

Ти ли си това? — помисли си тя. Ти си част от него, нали го знаеш?

Така ли? — последва язвителен отговор. И все пак обичаш него, а се страхуваш от мен.

Любов? Опита да се възпротиви, но душата ѝ не допускаше увъртания. Само простата истина.

Да, обичам го, призна си тя. *Ти си част от него, затова обичам и теб.*

Цветовете около нея показаха колебания, но след това отрицание.

Не. Не можеш да ме обичаш, защото аз не се интересувам от любов. Един ден ще го победа и тогава ще те взема, както желая.

Изпрати ѝ сцени, в които тя участваше, сцени на груб и яростен секс. Образи как тя му се подчинява по всеки възможен начин.

Тя се отдръпна, но когато цветовете на душата на Джъстис я заобиколиха и ѝ дадоха опора, Кийли изпрати свои образи на нереида.

Аз ще взема теб, каза и му изпрати мисли на разгорещено и нежно правене на любов, умишлено осеяно с провокативни сцени на дива и необузdana страст. *Агресията му премина в желание и след това в радост.*

Да, ние ще се имаме един друг, каза нереидът.

Да, аз съм толкова твой, колкото ти си моя, отвърна Джъстис.

Гласовете им се преплетоха в един, хванати в цветовете на душата му. Кийли се засмя, заплака и разби крехките колебания, относно любовта си към него.

Най-накрая, след като дойде на себе си и се върна към реалността, осъзна, че той все още я държеше, докато пенисът му бе вътре в нея. Вдигна главата си, която бе отпуснала на раменете му и се засмя.

— Ние сме чисто голи в центъра на джунгла. Никога не ми се е случвало подобно нещо, на която и да е експедиция. Да не говорим, че и идея си нямам как краката ти успяват да ни издържат.

Леко я повдигна и усети как членът му се втвърди, когато отново потъна в нея.

— Силните крака, калени в годините ми на обучение като воин, ще ми вършат работа, защото възнамерявам да те взема отново.

Кийли се засмя и свали ръкавиците си.

— Изглежда бях забравила за тях.

Той отново сведе глава и когато се вгледа в гърдите ѝ, по Кийли се разля топлина. Шокира я и жената бе почти сигурна, че следващата седмица няма да има силите дори да си помисли за секс.

— Как така се стигна до там, че да не отделя време да вкуся тези прекрасни гърди? — прошепна той и я вдигна достатъчно високо, така че само главичката на пениса му да е все още в нея. Докато тя изскимтя, желаейки го отново в себе си, той захапа леко едното ѝ зърно и го засмука.

Кийли отново стигна до оргазъм и сладката ѝ влага окъпа пениса на Джъстис. Искаше да я вземе отново, отново и отново. Никога нямаше да ѝ се насити. Вдигна глава достатъчно високо, за да забележи част от дрехите им, които бяха събрани на купчина и тръгна натам, а докато ходеше членът му навлизаше вече по-дълбоко в нея. След това се дръпна, за да подреди дрехите, така че нежната ѝ кожа да не се опира в растителността, и я положи отгоре. Тя вдигна поглед към него и го прикова с красивите си очи с цвят на изумруд, които бяха пламнали от страст. Той се запита, да не би да е попаднал под заклинание, където благодарение на тази жена всяка негова мечта или копнеж се сбъдват.

Реши, че не му пука дали случващото се е фантазия или сън. Бе докоснала душата му и бе успяла да укроти нереида, затова не се нуждаеше от друга реалност, освен от тази да е заровен толкова дълбоко в нея, така че тя никога да не може да го забрави.

Вдигна коляното ѝ, намести главичката на пениса си пред влажната ѝ сърцевина и навлезе дълбоко в нея. Проникна до основата, докато топките му не се удариха в страхотния ѝ задник и тя извика от удоволствие.

Подпираше се на една ръка, а с другата се заигра с клитора ѝ, докато тя отново не извика.

— Не мога повече — каза задъхано, местейки глава от една страна на друга. — Джъстис, прекалено много е. Удоволствието е прекалено.

— Никога — заяви, опиянен от това как зърната ѝ се втвърдиха в розови пъпки. — Никога няма да е прекалено.

Тя повдигна бедра, за да посрещне тласъците му, докато издаваше сладки звуци, които го подлудяваха от желание. Той я яздеше, яздеха се взаимно в един луд ритъм. Почувства точния момент, в който тялото ѝ се стегна около неговото и знаеше, че тя бе близо до кулминацията си, затова тласъците му станаха по-силни и по-бързи,

докато той, обезумял от страст и желание, ѝ шептеше любовни думи на родния си език. Трябваше да знае колко много я желаше.

Колко много се нуждаеше от нея.

Този път, докато свършваше, извика нейното име, двамата трепереха в ослепителна експлозия от горещина и цветове, които го доведоха до ръба на съзнанието му. Когато се отпусна, обръщайки се внимателно настрани, за да не падне върху нея, започна да се смее.

— Мисля, че успя да постигнеш нещо, в което всичките ми враговете се провалиха през вековете. Мисля, че ме уби.

Лежеше задъхана, държейки го здраво. Най-накрая успя да си поеме въздух и също започна да се смее.

— Ставаме двама. Ако с теб винаги е така, значи сме в беда.

Смехът ѝ изчезна и тя се обърна към него.

— Какви бяха тези цветове? Джъстис, аз, аз имах чувството, че съм влязла в душата ти.

— Беше сливане на душите. Това е дар от Посейдон, който позволява на атлантите и истинските им спътници да виждат душата на другия. Когато каза, че си видяла пламъка на Посейдон в очите ми, бях сигурен, че ти си моята половинка. Сливането на души бележи сърцето на война, също както знакът на Посейдон бележи тялото му.

Тя проследи с пръсти татуировката на ръката му.

— Това ли? Какво значи?

— Тризъбеца на Посейдон, пресича кръга, който символизира всички народи на света. Триъгълникът е всъщност пирамидата на знанието на древните. Всеки воин на Посейдон носи знака като свидетелство за клетвата, която сме положили пред Посейдон да пазим човечеството.

Кийли целуна знака, а после и гърдите му и за секунда се отпусна на него. След това се дръпна и седна.

— Знаеш, че мразя да развалям такива моменти, но се намираме в джунглата и сме без дрехи, а тук има насекоми. Не искам, ама наистина не искам да имам ухапвания по задника.

Той премигна, изненадан от внезапната промяна, но отново започна да се смее.

— Да не говорим, че вероятно всеки момент коремът ти ще започне да къркори, нали така?

Тя се ухили.

— След като го споменавах...

ГЛАВА 32

Джъстис отново призова вода и те се изкъпаха, но бяха неспособни да не се докосват. Кийли знаеше, от това, което бе видяла в душата на Джъстис, че споразумението с nereида е временно. Но той трябваше да открие по-постоянен начин да събере двете части от душата си в единно цяло. Може би „Звездата на Артемида“ щеше да му помогне в това му начинание.

Кийли имаше чувството, че залага всичките си надежди на магически камък, който се намираще някъде там — в земята на вълшебните приказки. Но, както си напомняше непрестанно, преди няколко часа бе пропътувала разстоянието от Атлантида до Гватемала през времето и пространството. Така че не можеше да отрича възможността.

— Трябва да тръгваме — каза решително, след като и двамата се бяха облекли.

Целуна я, докато тя не се задъха и след това я пусна, като на лицето му бе изписано мрачно изражение.

— Да, така е. Трябва да намерим „Звездата на Артемида“, поради причини далеч по-важни от мен. Въпреки, че имам надежда, след като правихме любов и ти успя да опитомиш дори и nereида.

Усети как руменината се завръща по страните ѝ.

— Ти също си важен, но ако продължим да говорим за правене на любов, никога няма да излезем от тази джунгла.

Воинът затвори очи и вдигна ръце във въздуха. Тя знаеше, че се опитва да намери „Звездата“.

— Усещам я. Зовът ѝ този път е по-силен, явно възвръщам силите си. — Джъстис посочи на север. — Намира се в тази посока.

Кимна, надявайки се, че треперещите ѝ крака ще издържат още един поход. Цялото ѝ тяло бе отпуснато и леко болезнено на необичайни места след интензивните им любовни занимания. Само се надяваше да не се е протрила.

Засмя се с глас. Практичната Кийли беше права. Джъстис щеше да се спуска от смях, ако разбере какви ги мисли. Мъжът се обърна към нея и вдигна вежда, което я разсмя още по-силно.

— Нищо. Произволни мисли. Води тогава. Явно ни предстои дълга разходка.

— Няма да ходим — каза той и ѝ помахаше. — Ще пътуваме със стил. Атлантски стил.

Можеше само да го гледа зашеметено, докато той се трансформираше в разноцветна мъгла, която някак си имаше формата и силата да я вдигне във въздуха.

Ще летим, проговори Джъстис в съзнанието ѝ, и тогава тя се надигна нагоре между короните на дърветата, носена като на вълшебно килимче, съставено само от водни капчици, които всъщност бяха мъжът, който допреди малко бе в тялото ѝ.

След това магическите камъни щяха да изглеждат много прости.

Те се носеха над джунглата и Кийли с поглед обхождаше короните на дърветата, като дете, което винаги е мечтало да може да лети. Ахна при гледката на група маймуни, които ожесточено се караха и се засмя, когато погледът ѝ се спря на ярко оцветените птици, които летяха с тях, без съмнение, чудейки се кои са тези нови техни братовчеди, които споделяха небето с тях.

— Археологията никога не е била толкова забавна, колкото е сега — гласът ѝ се извиси, а тя се надяваше той да може да я разбере, след като беше в това състояние, но някак си знаеше, че може. Движеха се толкова бързо, че тя едва можеше да види всичко, което подминаваха. Въртеше глава напред–назад толкова бързо, че щеше да си докара удар.

Почти стигнахме.

Кимна несъзнателно, докато гледаше между върховете на две дървета двойка лъскави ягуари, които тичаха, а мускулите им се движеха в един ритъм под шарената им козина.

— Толкова са красиви.

Красиви и опасни, отвърна в съзнанието ѝ.

— Също като теб — отговори тя, усмихвайки се.

В отговор, той я подхвърли във въздуха, така че за секунда, Кийли усети как пада надолу. Извика от изненада, но Джъстис я хвана толкова бързо, че тя нямаше време наистина да се изплаши.

— Това беше гадно — скара му се. — Почакай само да слеза на земята и...

Но димът, който видя я стъписа и тя спря да говори по средата на изречението. Гъстите облаци се нижеха един след друг, а малко пред тях се виждаше злокобен черен дим. Нямахше да им е толкова лесно да намерят „Звездата на Артемида“.

* * *

Джъстис подуши дима, преди да го е видял. Веднага ги свали на земята, достатъчно далеч от двойката ягуари и прие форма. Несъзнателно се пресегна назад, за да провери дали мечът му също е приел форма. Спокоен, го извади от ножницата.

— Кийли, искам да останеш тук, докато аз проверя как стоят нещата.

Погледна към нея с такъв свиреп поглед, пред който много воители се бяха прекършвали.

— Това е в моята специалност, д-р Макдърмът. Ще правиш, каквото ти кажа и ще стоиш далеч от опасността.

Непоклатимите ѝ черти му показваха, че изобщо не се е почувствала застрашена. В името на всички богове, не беше ли великолепна.

— Да, добре, областта ми на познание включва да не умра по време на експедиция — сопна му се. — Ти си този с бойната подготовка и оръжията. А аз няма да съм тази, която ще седи сама тук и ще те чака, на път на кой знае колко гладни ягуара и тълпи от престъпници. Държавният департамент не издава визи до Гватемала без причина. Наистина, намираме се в красива страна със страхотни хора, но тя крие много опасности, а дори не си нося паспорта, за да докажа самоличността си.

Тя беше права. Не му се нравеше, че трябваше да го признае, но ако я оставаше тук можеше да я изложи на по-голяма опасност.

— Така да бъде, но ще правиш каквото ти кажа и когато го кажа. Няма да съм настроен позитивно към всеки, който те изложи на опасност, дори и към теб самата.

Кийли вдигна брадичка.

— Не съм глупава, нито пък задръстена ученичка от евтин филм на ужасите. Няма да тичам, крещейки, към мъжа с резачката. Ще правя каквото ми казваш, стига да е в границите на разумното.

Искаше да ѝ вкара малко здрав разум и да го направи, докато я целуваше. Най-накрая бе намерил спътницата на живота си, а тя го изкарваше извън кожата му.

— Добре. Да тръгваме, но стой зад мен! — Той се засили с големи крачки, почти тичайки. Нещо свързано с пушека го притесняваше. Бе се нагледал на прекалено много горящи бойни полета, прекалено много градове и села, разрушени от хищници, за да могат да се насочат хората към чакащите вампири и шейпшифтъри.

Тя каза, че вампирите са завзели района на Сан Бартоло. Може би са решили да разширят територията си. Все пак, бивше селище на майте не им предлагаше голям избор за храна, но едно село в Гватемала, напълно лишено от защитата на правителството, можеше да им я осигури.

Той се обърна, все още тичайки и вдигна Кийли на ръце. Така се движеха по-бързо и внезапно бе застигнат от странното желание да се движи още по-бързо.

ГЛАВА 33

Кийли изпадна в шок, когато зърна гледката разкрила се пред тях, след като Джъстис спря да тича и я свали на земята. Малкото селце, или каквото бе останало от него, се бе превърнало в руини, тлееше на места, а на други продължаваше да гори.

— Какво се е случило тук? — прошепна тя.

— Предполагам, че въпросът не е какво, а кой — Джъстис ѝ отвърна вяло, почернелите му от ярост очи, оглеждаха периметъра. — Доста широко разпространен вампирски трик, изгарят жертвата, когато тя реши да се крие. Вампирите, както би трябвало да знаеш, не могат да прекратят прага на свещени места, затова първо опожаряват църквите.

Забеляза най-големия пушек и Кийли ахна, когато видя обгорените останки на голям дървен кръст.

— Но... хората? Мислиш ли, че са хванали всичките? — без да забележи по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи, мислейки си за селяните, които са изгорени живи.

Непогрешимият звук от презареждане на пушка дойде зад тях.

— Не, сеньора, не успяха да хванат всички ни. Да не би вие и вашият приятел да възнамерявате да ни довършите?

Джъстис изръмжа поредица от думи толкова груби и гърлени, че Кийли реши, че никога не би искала да разбере какво точно значеха.

Завъртя се като застана между нея и мъжа с пушката.

— Не сме ваши врагове, но ако заплашите жена ми, то набезите на кръвопийците ще са нищо в сравнение с това, което ще сторя на теб и на твоето... — изръмжа Джъстис. — Как се казваш и какво е името на селото ти?

Кийли погледна през рамото на Джъстис и огледа мъжа с пушката. Беше слаб и висок с разчорлена коса, която падаше пред очите му. Носеше разпокъсани дънки и раздърпана риза, през които се виждаше бронзовата му кожа. Чертите на лицето му ясно показваха, че бе наследник на маите.

Мъжът вдигна рамене, или защото хич не беше впечатлен, или пък прекалено притеснен от заплахите на Джъстис.

— Името ми е Алехандро, а вие се намирате в Лас Пинтурас. А що се отнася до останалото, заплахите ти изобщо не ме впечатляват, дори и да носиш меч. Но, не наранявам жени, не съм като онези копелета вампирите, които ни нападат непрекъснато.

— Защо все още сте тук? — попита Джъстис. — Глупаци сте, ако мислите, че те няма да продължат да ви атакуваш.

Очите на Алехандро се вледениха.

— Да не мислиш, че нямаше да преместя хората си, ако имах тази възможност? Първото нещо, което направиха, когато ни нападнаха бе да унищожат превозните ни средства. — Той посочи към горяща купчина желязо, която бе скрита зад една от сградите. — Имаме радио и повикахме помощ, но явно насилието тези дни е нараснало и ние не сме от голяма важност.

— Ще им помогнем, нали? — попита Кийли като сложи ръка в тази на Джъстис. — Трябва да им помогнем с каквото можем.

Джъстис не отговори, а само кимна. Безизразното му лице не издаваше истинските му чувства. Кийли колебливо се опита да стигне до него, използвайки емоциите и ума си, но не срещна нищо друго, освен мрак. Беше затворил ума си за нея, а тя не знаеше нищо за сливането на души, за да се опита да се пребори с щита, който бе поставил около съзнанието си. Премести ръката си и стисна неговата, а слабото напрежение по пръстите му я успокои. Просто бе заел бойна позиция, това трябваше да е.

Не би могла да го съди, виждайки разрушенията около себе си.

Алехандро огледа добре Кийли и Джъстис и това, което бе видял в тях явно го успокои, защото свали оръжието си.

— Не са опасни. Вече можете да излезете.

Първо един, след това още един, докато накрая около двадесет възрастни мъже и жени не се показаха от мястото, в което се криеха зад горящите сгради. След като обградиха Кийли и Джъстис, колебливо се появиха и още шест деца, които се присъединиха към родителите си.

Сърцето на Кийли се стегна, когато видя ужасените им личица.

— Няма да ви нараним — увери ги тя и продължи на испански. — *Somos amigos.*

Малко момиченце на около пет или шест, избута възрастните, застана пред Кийли и я погледна с огромни си тъмни очи, а в ръцете си държеше мръсно, дебело животно. Нито един от тях не я повика, всъщност повечето я гледаха подозрително. Една възрастна жена дори се изплю на земята, сякаш гонеше дявола. Момиченцето се стресна, а Кийли побесня и имаше желанието да шамароса суеверната жена, с лице на прилеп.

— Елени — извика Алехандро остро. — Не се приближавай толкова до тях.

— Но Джъстис ще изгаси пожарите с водата си — каза Елени. — И д-р Кийли ще ни помогне да намерим мама.

Кийли ахна.

— Как така знае имената ни?

— Елени често... знае някои неща — каза Алехандро на английски. — Тя не говори английски, затова ще използвам вашия език, за да ви обясня, че баща ѝ загина преди години, а майка ѝ е мъртва от няколко седмици. Вампирите я взеха, но оставиха главата ѝ. Опитваме се да ѝ обясним, но тя или не иска, или не може да ни разбере.

Бръчките върху на красивото лице на Алехандро се задълбочиха, а яростта в очите му обещаваще отмъщение. Изражението на Джъстис бе почти същото. Двамата воители бяха като отражение на другия, независимо че ги разделяха различни култури.

Или пък не. Ако атлантите са се заселили в земите на майте преди единадесет хиляди години, тя поклати глава и реши да остави разсъжденията за по-късно. Сега не беше моментът да, губи фокус.

Елени издаде тих звук и погледна към Кийли, а очите ѝ бяха като кладенци пълни със загуба и тъга. Момиченцето не направи крачка към, нея, а само се сви сякаш очаквайки удар. Кийли не можеше да откъсне очи от това бедно дете, което ѝ напомняше на друго момиченце.

Малко момиче, чиито родители се страхуваха от способностите ѝ.

Но поне Кийли имаше родители, макар че не успяваха да ѝ осигурят емоционална подкрепа. А горката Елени бе изгубила и двамата. Кийли падна на колене и протегна ръка към момиченцето,

което на драго сърце дойде при нея и постави малката си главичка на рамото на жената, вдигайки животинката, за да може Кийли да я види.

Стомахът ѝ се сви, когато осъзна, че това не бе никакво животно, а разпокъсан, добре износен, окървавен чехъл.

— Мама остави чехъла си, виждаш ли? — каза Елени доверчиво.
— Притеснявам се, че краката ѝ ще изстинат.

Лас Пинтурас, по залез-слънце

Джъстис занесе последния товар с използваеми стоки в единствената къща, която бе сравнително невредима след атаката на вампирите и я даде на жената, която подреждаше припасите. Повечето консерви бяха оцелели. Няколко обгорени по краищата, но пак използваеми одеяла. Няколко лични вещи, които селяните бяха измъкнали изпод руините.

Или поне изпод това, което пожарът не бе превърнал в пепел. Върна се назад и погледна към селото или по-точно към това, което бе останало от него. Отвращението, което изпита, изпепели стомаха му като киселина. Нямаше друга възможност, освен да призове водата и да потуши огъня. Ако не го бе сторил, те щяха да изгубят всичко. Но му призля, когато видя малкото момче, което държеше в ръце подгизналата си колекция от изгорели наполовина бейзболни карти.

Или пък гледката изтръгна орган от гърдите му, не че щеше да си признае.

Тези хора му напомняха на колонистите в Америка, с които се биеше рамо до рамо, нощта, в която бе изработил рибката на Кийли. Бяха смели и твърдоглави, също както и тези хора. Бяха готови да изживеят животите си тук в джунглата, далеч от законите изковани от хора или правителства. Изхранваха се със земеделие и се гордееха с това. Алехандро може би бе най-гордият от тях. Той работеше като за десетима, разпореждаше се и придумваше хората да действат по-бързо, за да могат да спасят каквото могат, да барикадират сградата и да скрият жените и децата преди мракът отново да падне.

Горд и храбър. От Алехандро щеше да излезе страхотен воин.

Те се глупаци, изкикоти се нереидът. Така и не дойде помощ от отдела за разузнаване на паранормална дейност на Гватемала. Те не са нищо друго, освен стръв за кръвопийците.

— Свързали са се с тях едва тази сутрин, след като вампирите са се изтеглили — каза Джъстис. Тогава осъзнава, че току-що си бе отговорил на глас. — Добре, мисля, че вече съм готов за защитните стаи в храма. Сигурен съм.

Кийли премина през изгорената земя и застана до него. Лицето ѝ бе изцапано с прах и пепел, но за него тя светеше като пламък. Бе вързала косата си, за да не пада пред лицето ѝ, а на него му се искаше да я пусне и да зарови лице в копринените ѝ кичури. Да вдиша сладкия ѝ аромат, след като толкова часове носът и дробовете му поемаха миризмата на изгоряло.

— Да не спомена защитни стаи в храм? Какви са? — попита тя с любопитството на винаги задаващия въпроси учен.

Джъстис не можеше да се сдържи и сведе глава, за да я целуне. Усещане толкова силно се завихри в него, че воинът имаше чувството, че напрежението ще го пръсне. Нямаше нищо по-важно от Кийли, от днес насетне нямаше да пропусне и ден, без да благодари на боговете, че го срещнаха с нея. Обви ръце около нея и я дръпна толкова близо, че усещаше ударите на сърцето ѝ срещу гърдите си.

Но воин, който се готвеше за битка, трябваше да планира стратегията с главата, а не със сърцето си, ето защо с нежелание я пусна.

— Искам да те измъкна от тук — повтори той поне за двадесети път, откакто бяха пристигнали. — Опитвах се да отворя портала, но той не отвърща на зова ми. Може би съм прекалено повреден и магията на атлантите вече не може да ме разпознае.

— Никога — каза тя решително и изпрати към него своята топлина и подкрепа. Тя вярваше в него и дори и в това да нямаше никакъв смисъл, той благодари на Посейдон.

— Не мога да се свържа и с Конлан и Аларик — призна ѝ. — Те са прекалено далеч или са се обърнали срещу мен. Знаят, че сме тук, ти им каза, че „Звездата“ се намира в Сан Бартоло. Не мога да повярвам, че не са ни се притекли на помощ, освен ако наистина не съм прокуден.

— Ти си част от семейството им. Няма да се откажат от теб — отвърна му тя. Мисъл премина през съзнанието ѝ, мисъл, която ѝ носеше болка, но тя тръсна глава и я прогони. — Имам опит със

семейства и изоставяне, а твоите братя бяха готови да умрат заради теб. Не ги изоставяй, защото те не са го сторили. Чувствам го.

Надеждата се опита да запали слаб огън, но той я разби безмилостно. По-добре да си изненадан, отколкото да живееш с болката от разбитите очаквания.

— Ще го обсъдим някой друг път, *ми амара*. Ако вампирите се върнат, няма да мога да преживея мисълта, ти да си някъде тук, изложена на опасност. Ако те наранят, ще залее земята с ярост и мъст. Вероятно дори и тези селяни няма да са в безопасност около мен.

Кийли скръсти ръце пред гърдите си и вдигна брадичка.

— Имам ти доверие. Цял следобед им помагаше и никога няма да ги нараниш. Не ме карай отново да водим онзи разговор. Няма да ходя никъде, докато не можеш да измъкнеш всички ни от тук, а ти сам призна, че силите ти са изчезнали.

Наистина. Използвал бе енергията си, за да транспортира ранено дете и неговата майка до най-близкия медицински център, а честото използване на новите му сили го изтощи до такава степен, че едва не се изгуби в енергийния поток на връщане. Ако частиците му са разхвърляни из цялата вселена, никога нямаше да бъде отново цял и себе си.

Никога повече нямаше да може да намери Кийли. Ужасът от тази алтернатива го разря като нож. Повече нямаше да използва силите си, освен ако не бе напълно сигурен, че е възвърнал енергията си.

Кийли положи ръка върху неговата.

— Ако можеше да пътуваш като мъгла, или пък да вървиш с онази свръх бързина, или каквото и да е друго, което би помогнало да преместим тези хора, би било страхотно. Но не си свръхчовек.

Внезапно спря да говори и се засмя, но умората ѝ си личеше.

— Предполагам, че си свръхчовек, нали? Средно статистически човек не може да върши нещата, на които ти си способен. Елени дори те нарича сеньор Супермен.

— Така ли, ами наметалото ми е в химическото — отвърна ожесточено той. — Не съм супер герой, Кийли. Аз съм чудовище. Част от мен смята тези хора за глупави овце, които заслужават да бъдат изоставени.

Тя се приближи до него и сложи ръце на бузите му, като придърпа главата му към своята.

— Но няма да го направиш и изборът е този, който те различава от чудовището.

Докато му се усмихваше, приближи лицето си към неговото и бавно го целуна. Остави я да поеме инициативата и стоеше напълно неподвижно, свръхчувствителен за всяко едно докосване на устните ѝ. Целуваше устните, брадичката и челюстта му, докато горещината от милувките ѝ не го изгори като мълния и той не можеше да издържа повече. Вдигна я на ръце и прекоси долината възможно най-бързо, като спря на място няколко метра навътре сред дърветата, за да не могат да ги виждат.

— Джъстис — ахна Кийли, но той я вдигна нагоре, като я опря с гръб към дървото и пое устата ѝ със своята. Целуваше я и всяка частичка финес и нежност го напусна, така че беше груб и нескопосан като ученик.

Желаеше я повече от всяка друга. Как можеше да бъде толкова невъздържан? Привличането бе толкова голямо, така съкрушително и ако скоро не я съблечеше и направеше своя, болката щеше да го завладее и да го прати отново към лудостта и мрака. Цялото му внимание бе съсредоточено в устните му, които поглъщаха нейните и члена му, който подскочи срещу нея.

Трябваше да я вземе или щеше да е изгубен завинаги.

Но той бе спасен, бе цял. Тя беше неговият здрав разум, сърцето и душата му. След като отвърщаше на целувките му, значи всичко беше наред.

Топлият вкус на устните ѝ, сладки от чашата топъл шоколад, която бе изпила с оскъдната им вечеря го дразнеше и измъчваше и минаваше през него със силата на морски вихрушки.

Тялото му се разтърси от огромните размери на желанието му и той вдигна глава, за да си поеме въздух.

— Кийли, нужда се... имам нужда от...

— Сеньор Джъстис — тихият глас дойде зад него, но на ума му му отне малко повече от минута да се избистри и да осъзнае какво се случваше.

— Джъстис, пусни ме на земята — Кийли прошепна нетърпеливо. — Това е Елени.

За минута я стисна по-силно, но след това я пусна с нежелание, докато дишаше тежко и се опитваше да възвърне равновесието си.

Кийли изтича до детето и клекна пред нея.

— Добре ли си, Елени? — попита Кийли с прекрасен испански акцент. — Наред ли е всичко?

Елини притисна онзи жалък чехъл и поклати глава.

— Те идват, Кийли. Лошите се връщат и почти са пристигнали.

ГЛАВА 34

Кийли вдигна Елени на ръце и отчаяно си пожела да може да я отдалечи от опасността и суеверията.

Лицето на Джъстис стана сериозно и той извади меча от ножницата си, като се намръщи при вида на почернялото острие.

— Мислех, че след нападението миналата нощ са се заситили поне за една седмица — каза яростно. — Или кръвното потомство е по-голямо, отколкото си е мислел Алехандро, или тези кръвопийци са адски лакоми.

Елени потрепна, а Кийли поклати глава в посока към Джъстис. Не бе нужно детето да слуша за това, бе го преживяла и бе изгубила и двамата си родителите заради вампирите. Съгласи се с нея като наклони глава, после излезе от дърветата и се насочи обратно към селото. Тя го последва, докато носеше Елени, която бе увиснала на нея, като някоя от местните маймунки, а болезнено слабите ѝ крака и ръчички я стиснаха здраво, докато между тях стоеше чехълът, пропит с аромат на засъхнала кръв.

Селото бе почти необезпокоявано в тъмните сенки на здрача. Хората се бяха разпръснали на няколко групи и говореха тихо. Двама мъже с пушки оглеждаха периметъра. Инстинктивно вдигнаха оръжията си, когато Джъстис и Кийли се приближиха, но веднага щом ги разпознаха, ги свалиха.

Алехандро се появи неочаквано, сякаш се материализира от нищото.

— Няма да мигна, докато специалният отряд на Гватемала не ни изведе от тук — каза той. — Знам, че днес работи като за петима, и не съм сигурен доколко използването на тези невероятни сили те изморява, но се питам дали ще се съ согласиш да поемеш една от смените и да следиш за натрапници. Твоят меч...

— Те идват — прекъсна го решително. — Елени ни предупреди и ние смятаме да ѝ повярваме. Събери всички мъже, които могат да използват оръжия.

— Както и всички жени — намеси се Кийли. — Трябва всички да участваме, за да ги победим.

Джъстис я спогледа, но не отвърна на коментара ѝ.

— Каза, че миналата нощ не са били повече от дванадесетина, нали така, Алехандро?

— Да, и са изпращали най-много по толкова. Мисля, че беше цялото кръвно потомство.

— В Атлантида тази бройка я наричаме „добро начало“ — каза Джъстис и се ухили хищнически. — Ти, аз и още двама или трима стрелци ще се справим с тях и ще ги накараме да съжالياват, че някога са дошли в Лае Пинтурас.

Алехандро се усмихна и белите му зъби едва не заслепиха Джъстис.

— Намирам, че започвам да те харесвам, макар и да не мога да повярвам, че си от континент, който се намира под океана.

— Както решиш, но нека да оставим женските приказки за по-късно — отвърна Джъстис — Кийли, в скривалището. Веднага. Вземи момичето със себе си.

— Тя може да остане с другите — възпротиви се Кийли. — Добра съм в стрелбата и мога да помогна.

— Не ме интересува дори и ако можеш да уцелиш окото на вампир от двеста метра — изръмжа ѝ в отговор. — Трябва да си в безопасност в противен случай ще изгубя разума си и ще убия всичко, което диша и се движи в радиус от няколко километра.

Алехандро се вцепени и стисна по-силно пушката, а след това се обърна към Кийли:

— Не се съмнявам в думите му, сеньора. Моля ви, направете това, което ви казва.

— Добре — съгласи се тя. Нямаше да губи време в спорове, докато вампирите приближаваха селото. Щеше да се погрижи за Елени, а после щеше да намери оръжие. Нямаше начин да се крие в ъглите като уплашен заек.

Притича през долината и чу заповедите на Джъстис и Алехандро, които нареждаха на останалите мъже да открият огън. Мъжете се затичаха, въоръжени и решени да победят.

Една от жените посрещна Кийли пред вратите на скривалището и протегна ръце, за да вземе Елени.

— Ела, малката — успокояваше я. — Пусни за малко докторката. Елени се разплака и заби петите си в бърбреците на Кийли.

— Не, не, не. Искам Кийли.

— Всичко е наред — каза Кийли и влезе в стаята, като междувременно оглеждаше за одеяло, с което да наметне детето. — Елени, чуй ме. Трябва да помогна на Джъстис.

— Сеньор Супермен не се нуждае от твоята помощ — каза ядосано Елени. — Ти ще останеш с мен.

Кийли клекна на земята и внимателно се опита да се измъкне от ръцете на детето, които бяха около врата ѝ.

— Моля те, миличка. Обещавам, че ще се върна за теб. Но дори и Супермен от време на време се нуждае от помощ.

Внезапно, Елени се дръпна от Кийли, обгърна се с ръце и започна да се поклаща.

— Няма да се върнеш. Никой не се връща за мен.

Кийли прегърна детето, което бе твърдо и непоколебимо като скала.

— Ще го направя. Обещавам ти.

Очите на момичето бяха изпълнени с шок и лудост, и тя започна да си тананика някаква нехармонична мелодия. Кайли знаеше, че нямаше време да се опитва да я убеждава, оставаше ѝ само да се върне при нея, както ѝ бе обещала.

Милата жена, която ги бе посрещнала на входа, коленичи до Кийли с пушка в ръка.

— Аз ще се погрижа за нея, д-р Макдърмът. Не съм толкова суеверна като останалите. Вие вземете това и ни помогнете да се защитим от онези дяволи.

Кийли и кимна, неспособна да изрази благодарността си по друг начин, заради буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ. Целуна Елени по главичката, взе оръжието от жената и се затича навън, надявайки се само да не е закъсняла.

* * *

Джъстис призова водата и се успокои, когато веднага отговори на повика му, чакайки в края на долината, както ѝ бе наредил. Поне една

от силите му на атлант, не го бе изоставила, дори и претенциозната магия на портала да отказваше да му се подчини. Здрачът бе преминал в пълен мрак и богатите ухания на джунглата го поглъщаха, противодействайки на остатъчните миризми от опожарени сгради и разбити мечти.

Алехандро коленичи зад преобърнала се количка на няколко крачки от него и насочи пушката по посока на мястото, откъдето бе започнала атаката миналата нощ. Разбира се, че кръвопийците знаеха различни тактики и места за атака, така че всичко бе въпрос на секунди.

— Чувам, че приближават — тихо ги предупреди Джъстис. — Бъдете готови.

Алехандро предаде думите на мъжете си, които стояха решителни и непоклатими, макар и пребледнели от ужас. Всеки един от тях бе загубил част от семейството си от ръцете на вампирите. Знаеха пред какво се изправят и че нямат никакви сили, освен оръжията си и няколко дървени колове.

Трикът обаче бе да се доближат достатъчно близо до вампирите, за да ги използват.

Имам изненада за теб, ако все още настояваш да помогнеш на жалките човеци, самодоволено се намеси нереидът.

Какво е? И нека да е бързо и полезно, предупреди го Джъстис.

Ти сам реши, каза нереидът и прекара през съзнанието му серия от образи, знание. Бяха толкова бързи, че на Джъстис, почти му се зави свят.

Внезапно разбра. Сякаш досега винаги е бил наясно. Узна как да използва силите на другата част от душата си, на неговите прадеди нереиди. Като атлант можеше да призовава и контролира водата.

Но като нереид — лудостта.

А като двете, можеше да донесе пълно унищожение на вампирите, избрали точно тази нощ да се приземят на няколко метра от него. Лудост и объркване, щеше да бъде толкова лесно.

Но обожаваше усещането, когато държеше мечта си в ръце.

— Не принадлежиш на това място — изсъска кръвопиецът, който стоеше най-отпред, докато Джъстис преброи още девет вампира, които се смееха и дебнеха, наобикаляйки неговата група бойци. — Не си селянин, нито местен.

Джъстис насочи меча си към него и вампирът отстъп назад, разколебан.

— Принадлежа, където си поискам, гадино. Ти, обаче, си наследник на маите и все пак измъчваш и убиваш народа си. Това е най-високата степен на предателство.

Алехандро се изправи и насочи пушката си към главата на вампира.

— Може да направим размяна — каза спокойно.

Вампирът се засмя смразяващо.

— Каква размяна би...

Пушката гръмна и главата на вампира направо избухна. Частици от черепа и парчета месо паднаха на земята. Джъстис хвърли един поглед на Алехандро, който вдигна рамене, когато тялото на вампира падна на земята и се превърна в слуз.

— Моите гилзи за главата му. Изглеждаше ми честно.

И после, все така спокоен, насочи пушката към следващия и му гръмна главата.

Джъстис вдигна меча си и издаде боен вик.

— Лас Пинтурас! — След това се хвърли към вампирите, насичайки, разрязвайки и разкъсвайки ги на парчета, в поредица от грациозни движения, благодарение на векове практика и солидна подготовка. Без значение на какво го бе подложила Анубиса и че всяка секунда трябваше да се бори за контрола на съзнанието си, той все пак бе воин от Атлантида. Воин на Посейдон.

И всички тези вампири щяха да умрат.

Двама от тях скочиха към него в перфектен синхрон, и Джъстис заобиколи първия, забивайки меча във врата му, след това го извади и зае бойна позиция, готов да сложи край на съществуването и на втория. Докато вампирът крещеше и умираше, невъобразимо мощна сила мина през острието и се вля в него. Толкова интензивна, че Джъстис едва не изпусна меча от ръката си. Но вместо това той го вдигна във въздуха и извика победоносно, докато оръжието не заблестя с вътрешната си светлина. Първо символите на острието, също както в Пустошта, а след това цялото оръжие се трансформира от скупчоватото черно към синьо-зелен огън.

— В името на Атлантида — извика и призова водата, която чакаше сигнала му. Замахна с лявата си ръка и я насочи към останалата

част от вампирите. Водата се подчини на командата му и прие формата на смъртоносни стрели, които се изсипаха над тях като островърха градушка на смъртта.

Докато те падаха, Джъстис чу звука от две различни пушки. Алехандро уцели кръвопиеца, точно в главата, а един от останалите селяни отвори дупка в гърдите на друг вампир. За нещастие, пропусна сърцето му, затова раната се затвори пред очите им.

Прозвуча трети звук, обаче този път зад него. Джъстис се обърна и видя Кийли, която стоеше пред вратите на скривалището с пушка в ръка. На не повече от метър и половина от нея друг вампир се разложи в зелена слуз.

Кийли стоеше там, треперейки, но здраво държеше пушката, а очите ѝ, така огромни и красиви, срещнаха тези на Джъстис.

— Аз... аз го уцелих — каза с треперещ глас тя, който отприщи яростта на Джъстис. Ярост равняващата се на хиляди чудовища.

Омраза по-голяма от самия свят се зароди в Джъстис при мисълта, че вампирите са били толкова близо до Кийли. Ярост, подълбока от океана, пулсираше в nereида, приела формата на ледени и огнени вълни.

— Приключихме с игричките — каза той и пусна меча си, вдигна ръце във въздуха и извика нещо, което разклати дори и дърветата. Разрязваше въздуха с движенията на ръцете си и насочи шокова вълна, толкова силна, че по пътя си към вампирите повали селяните на земята.

Като водата, която се удря в скалите, яростната му вълна връхлетя вампирите и те експлодираха в кървав киселинен дъжд и плът. Джъстис чу писъци, но не знаеше дали те идват от някой зад него или от собственото му гърло, докато силата, която току-що бе използвал, се опита да освободи съзнанието му от всички ограничения.

Лудостта се присмиваше на разума и мощта, която, в името на всички богове, го привличаше и съблазняваше. Джъстис започна да обикаля в кръг, докато се къпеше в останките на мъртвите вампири, смеейки се като умопомрачен. Космическият поток на вселената течеше по вените му, около него, канеше го да потанцуват заедно валса на вековете.

Защо не ми каза? Защо не ми казва колко сме силни? Ще избием всичките и ще вземем всичко, за което някога сме мечтали, извика

Джъстис на nereида.

Странно, но в продължение на няколко дълги мига той остана смълчан и не отговори на въпросите му. Най-накрая обаче реши да отвърне:

Ами ако всичко, което някога сме искали трябва да ни бъде дадено, а не взето насила?

Джъстис спря да се върти, вцепенен от думите му. И тогава тих глас разцепи лудостта, в която бе попаднал.

— Джъстис, върни се при мен! Нуждаем се от теб! Аз се нуждая от теб! Моля те, върни се при мен!

Насили очите си да се съсредоточат върху това, което бе точно пред него, а не да се реят в потока на вселената. Освободи цветовете достатъчно, за да осъзнае защо този глас му въздействаше така силно.

Беше тя. Бе Кийли и плачеше.

— Моля те! Моля те, върни се при мен. Изплаши ги, изплаши и мен.

Гледката на кристалните ѝ сълзи, които падаха по красивите ѝ бузи сразиха сърцето му. Внезапно, освободи силата и си проправи път през мрака.

Нереидът в него изпита силна радост и желание.

Тя ни принадлежи и ни даде любовта си. Какво друго има значение?

Джъстис протегна ръце и Кийли тръгна към него, без да ѝ пука за мръсотията по тях.

— Истина ли е? — попита я, независимо че няколко селяни се намираха около тях с наполовина вдигнати пушки. — Обичаш ли ме?

За момент го хвана здраво за блузата, но после се дръпна назад и го погледна невярващо.

— Дали те обичам? Дали те обичам? Шегуваш ли се с мен? Да не мислиш, че бих преминала през ада, който преживях през последните дни заради някой друг?

Завъртя се на пети и тръгна назад, но той тръгна след нея и я хвана за ръката, искайки да чуе думите.

— Кажи ми? Истина ли е? — повтори той. — Обичаш ли ме?

— Да, обичам те — каза тя, но сякаш изплю думите. Никога не си бе представял, че ще му се обясни в любов по този начин, но бе добро начало.

— Кийли, трябва да знаеш...

— О, я да млъкваш — извика тя, после се измъкна от него и го цапардоса през лицето.

ГЛАВА 35

Джъстис потърка челюстта си, която наистина го болеше. За учен удряше доста силно. На лицето му цъфна усмивка, при което сцепената уста го заболя, но не му пукаше.

В името на всички богове, тя бе великолепна.

Алехандро свали пушката си и подсвирна, гледайки към Кийли.

— Ако я бях срещнал първи, щеше доста да се потрудиш, за да ми я отнемеш — каза с възхищение. — Тази жена е страхотна.

Джъстис сви очи и изръмжа в отговор на самонадеяния му коментар.

— Приблужи се до моята жена и аз ще...

— Да, да. Ако пак се побъркаш, поне си имаме заложник — прекъсна го Алехандро. — Бих дал дясната си ръка, стига да има някакъв начин да ме научиш на онзи номер с експлозията.

— Този номер, както ти го нарече, е наследство от моите прародители нереидите — отвърна му Джъстис и за първи път в целия си съзнателен живот спомена народа на майка си с гордост. Нещо вътре в него се затопли.

— Не мога да науча никой, който не е атлант или нереид по произход.

— Много жалко — каза Алехандро с тъжна усмивка. — И все пак ти благодаря, че не гръмна и нас. Страхувах се, че след като видя, че Кийли е в опасност ние ще се окажем косвени жертви на яростта ти.

— Имал си право да се страхуваш — призна Джъстис и огледа наоколо. — Да не каза заложник?

— Елате насам — каза един от мъжете, а останалите двама довякоха оцелял вампир. Беше онзи, когото бе прострелян в гърдите, а раната все още се затваряше. — Явно е паднал на земята, заради раната си и е успял да избегне смъртоносната вълна или както там наричаш онова нещо — каза мъжът и наклони глава към Джъстис, но все още стоеше на разстояние.

Алехандро вдигна пушката си.

— Лесна работа. Стойте далече от него — нареди на хората.

— Не! — Джъстис го спря. — Имам по-добра идея. Ще го пуснем, но ще пратим съобщение по него.

— Добре! Ето го съобщението — отвърна му Алехандро и след един страхотен изстрел половината от десния крак на вампира изчезна, и той започна да крещи.

— Всъщност имах предвид словесно съобщение, но и това върши работа — Джъстис се възхити на делото на човека. — Доста си добър с тази пушка.

— Ще ви избием — изквича вампирът. — Ще се върнем с цялото ни кръвно потомство, ще ви разкъсаме на малки парчета и ще...

— Искаш ли да му позволя да ти откъсне главата с това нещо? — попита Джъстис и се наклони напред, сякаш отговорът на кръвопиеца живо го интересуваше.

Вампирът млъкна, стисна ранения си крак, който започваше да се лекува и му хвърли няколко убийствени погледа.

— Браво. Ето ти и съобщението. Вие ще стоите далеч от Лас Пинтурас. И ако някога забележим дори и най-слаби следи за вашето присъствие, ще ви намерим и ще ви унищожим. А повярвай ми, онзи номер с експлодирането е нищо в сравнение с разрухата, която ще сполети вампирските ви задници — каза воинът.

Спокойният тон на Джъстис изглежда ужаси вампира и той се опита да му се усмихне любезно.

— Да, чух те. Ще предам съобщението — изскимтя той. — Ако ме пуснеш, ще побързам и ще разглася думите ти във всяко кътче на региона.

Джъстис погледна към Алехандро.

— Доволен ли си?

— Ще го преживея. Може ли пак да го гръмна?

Джъстис вдигна рамене и каза:

— Твоето място, твоите правила.

Вампирът започна да крещи, падна на земята и заплака с кървави сълзи.

— Не, моля ви. Не мога да изпратя съобщението, ако съм тежко ранен и не мога да се движа — каза през сълзи той.

Алехандро престъпи напред и ритна вампира в лицето.

— Изби народи ми, неживо копеле такова. Имай едно на ум, че ако някога се върнеш тук, собственоръчно ще ти отрежа топките.

— Не, не, имам предвид, да, да, каквото кажете — изхленчи вампирът почти неразбираемо и Алехандро направи жест на хората да се отдръпнат още повече.

— Върви тогава и не забравяй да разгласиш съобщението — подсети го Джъстис.

Ридаещият вампир се дръпна далеч от тях, влачейки крака си, а от счупения му нос капеше зеленикаво–черна кръв.

— Да, да, да — продължаваше да повтаря той, докато не стигна до дърветата. Тогава издаде освирепял вик от ярост и неподчинение, и потъна в нощта.

Гледаха го, докато се отдалечи, а след това Алехандро вдигна ръка и по ръкава си забеляза пръски от слузта на вампирите.

— Та, относно номера с водата, който направи по-рано, за да потушиш пожара. Може ли да направиш така, че да си вземем душ?

Джъстис се засмя и призова водата, която му отвърна нетърпеливо.

— Всичко е част от пакетната услуга. Експлодиране на вампири, топъл и студен душ.

Докато се къпеха, колкото бе възможно, под лекия дъждец, Джъстис осъзна, че му предстоеше най-страшното.

Трябваше да се извини на Кийли.

* * *

Кийли използва кофа с вода, да се изчисти, преди да отиде при Елени — просто не искаше още повече да я травмизира. Беше толкова ядосана, че се изненада, когато водата не се изпари щом докосна кожата ѝ.

Въпросите се удряха в съзнанието ѝ все по-бързо и по-бързо. Дали го обичаше? Дали го обичаше? Той беше глупак, слепец и жалко извинение за човек. Или пък атлант. Мамка му! Да върви по дяволите! Наистина ли трябваше да произнася тези думи? Не бе ли му доказвала какво изпитва към него толкова пъти? Ами дългата им с часове

сексуална лудория в джунглата? Да не си мислеше, че по всяко време може да прави секс в джунглата?

По врата ѝ затанцуваха тръпки, още преди да чуе стъпките, известяващи я за неговото присъствие.

— Стой далеч от мен, Джъстис — предупреди го тя. — Не съм в настроение, току-що убих първия си вампир, извърших първото си убийство и съм доста травмирана. Така че не искам да се занимавам с теб и с тъпите ти въпроси.

— Кийли — каза той. Само толкова, само името ѝ.

Имаше толкова болка ѝ копнеж в тази дума, че Кийли сведе глава и се предаде на нежната емоция. Яростта изчезна, сякаш никога не я е имало. Тя внимателно обмисли какво да му каже и все още с гръб към него, се наведе към кофата.

— Джъстис, знам. Осъзнавам, че водиш битка и съм наясно, че понякога не можеш да контролираш нереида, но искам да ми вярваш. Можеш ли да го направиш?

Тя изчака отговора, но чу единствено тишината. Здравословна доза ярост я обзе и тя ритна кофата от раздразнение.

— Виж, трябва да направиш компромис...

Тя се завъртя към него, готова да му изреди списък с оплаквания, точно навреме, за да види как той обръща очи и пада назад на земята. Скочи към него, но не беше достатъчно бърза и тялото и главата му тупнаха на мръсния под. Сви се вътрешно като си представи болката от удара. Майчице мила, той щеше да страда от ужасно главоболие, след като се събуди. Беше ѝ споменавал, че използването на силите на нереида го изтощават. Имаше усещането, че шоквата вълна, която бе създал е източила голямо количество от енергията и силата му.

Кийли чу още стъпки и след секунди Алехандро се появи и веднага приклепна до тях. Обзе ги неочаквана тишина, докато той местеше погледа си ту към Джъстис, тук към Кийли.

— Трябва да преосмисля мнението си, д-р Макдърмът — каза мрачно той, но в очите му се отразяваше някакъв блясък. — Не си жена, с която бих могъл да се справя.

— Това не го направих аз — възпротиви се тя, но мъжът ѝ кимна в отговор и вдигна ръце, сякаш се предава. Кийли не можеше да се стърпи, нямаше как да не се засмее. Ужасът, яростта и изтощението, напълно я бяха изцедили. Тя се смееше, докато по бузите ѝ не

започнаха да се търкалят сълзи. Алехандро клекна до нея и я докосна по страните.

— Толкова си смела, Кийли, но дори и най-могъщата сила може да рухне. Нека ти помогна да пренесем твоя мъж на по-приятно място.

— Той не ми е мъж, той е твърдоглав палячо — промърмори тя, потърка лице и този път бе ред на Алехандро да се засмее.

— Ние мъжете много често се държим като палячовци — каза ѝ мило. — Сърцето на добрия човек не може да лъже, а твоето отразява всичко на лицето ти, когато го погледнеш, както прави и той, като е близо до теб.

Кийли въздъхна, а Алехандро извика един от селяните, за да им помогне. Успяха да вдигнат масивното тяло на Джъстис и да го занесат на купчина одеяла в ъгъла. Веднага след като ги видя, Елени се размърда в ръцете на жената, която я държеше и се затича към тях.

— Синьор Джъстис, синьор Джъстис! Не можете да бъдете ранен. Не съм ви виждала ранен — извика детето. — След това хвърли малкото си телце на гърдите на Джъстис и сложи една ръка под него, а с другата все още стискаше онзи ужасен чехъл. После погледна укорително към Кийли. — Освен когато ти го удари. Не трябва да правиш това. Удрянето е лошо. Трябва да използваме думи, за да преодолеем различията си. — Тя едва ли не изпя думите, очевидно повтаряйки нещо, което бе чувала безброй пъти.

Алехандро и останалите мъже си тръгнаха, вероятно, за да се върнат на пост, а Кийли коленичи до неподвижното тяло на Джъстис.

— Права си, Елени. Не бях права да го удрям и ще му се извиня, като се събуди. Съгласна ли си?

Елени кимна и избърса с пръст кристалните сълзи по лицето си, които блестяха като сребро.

— Бях толкова уплашена. Дори и никога да не съм ви виждала ранени, се страхувах. Но ти се върна, както ми бе обещала.

За да я успокои, Кийли погали слабичкия гръб на малката и даде още едно обещание, този път не само на Елени, но и на себе си.

— Винаги ще се връщам, Елени. Ако искаш отсега нататък може да останеш с мен.

Но Елени се унасяше като все още държеше Джъстис и не ѝ отвърна. Вероятно не я бе чула, което може би бе за добро. Кийли се зачуди дали не се побъркваше. Първо се влюбваше в магически воин, а

после го удряше. Никога досега не бе удряла. И обещавахе нещо на дете, което вероятно нямаше да успее да изпълни.

Още от момента, в който Лиам влезе в офиса ѝ, се бе нагледала на невъзможни неща. Нямаше да е толкова трудно да уреди едно осиротяло дете да заживее с нея.

Решително избута тези мисли от съзнанието си и легна до Джъстис и Елени, като ги прегърна. Беше изтощена и се нуждаеше от сън. За останалото щеше да мисли на сутринта. Докато се размърдваше, опитвайки се да се намести по-удобно, усети как топлата ръка на Джъстис хваща нейната и я слага на гърдите си. Тя усети ударите на сърцето му. Чувството, че то бие силно и стабилно под дланта ѝ, я успокои и тогава Кийли позволи на тялото и съзнанието си да се потопят в мрака на съня.

* * *

На няколко километра от тях, в храма на Сан Бартоло, раненият вампир тъкмо приключи разказа си пред лидера на кръвното потомство за случилото се през изминалата нощ. Разярен, лидерът издължи толкова бързо кучешките си зъби, че те оставиха кървави резки по устните му. Изрева така силно и продължително, че членовете на потомството коленичиха на земята и се разтрепериха от страх.

— Как смеят? Как смеят да ме заплашват? — изкрещя. — Тази нощ ще видим кой кого!

— Вероятно — осмели се да каже вампирът, чийто крак все още заздравяваше, — трябва да изчакаме останала част от потомството да се върне от лов и да ги нападнем с падането на мрака.

Лидерът се спусна към него, а освирепелите му очи блестяха в червено.

— Как смееш да ми се противопоставяш? — изсъска той.

— Не, не, господарю. Но яко бяхте видели силата на експлозията... Просто предлагам да отидем там, когато сме повече, за да не се излагате на опасност.

Лидерът се дръпна назад с пресметливо изражение.

— Може би си прав. Истинският лидер никога не излага себе си на риск. Прекалено съм ценен, за да се срещна с истинската смърт.

Обърна се и погледна към стенописа, на който бе изобразена богинята на вампирите — Анубиса, която се готвеше да пирува с бога на царицата.

— Ще унищожим тази нова опасност в твоя чест.

Зад него останалите изскимтяха съгласието си, но той не им обърна внимание. Един ден той също ще бъде бог, както преди вампирите са били почитани от маите.

Някой ден, а може би дори и утре.

ГЛАВА 36

Кийли се събуди бавно, изкачвайки всяка фаза на съня, като че ли уморените ѝ тяло и съзнание протестираха при всеки опит. Когато най-сетне отвори очи, слънчевата светлина, която падаше точно между гредите на дюшемето, я заслепи. Джъстис и Елени ги нямаше, но одеялото бе внимателно загърнало върху раменете ѝ. Изправи се и направи физиономия при отвратителния вкус в устата си и заради неприятната миризма, която се носеше около нея. Изпитваше отчаяна нужда от душ и четка за зъби, а редът, в които щеше да ги получи не беше от значение.

— Сеньора, желаете ли да ни придружите да се измием? — Кийли вдигна поглед и видя милата жена от миналия ден, която седеше на една очукана маса и внимателно сгъваше дрехи. — Решихме, че ще желаете да смените дрехите си.

Кийли сбръчка нос и осъзна, че неприятната миризма идваше от нея. Броденето из джунглата и вонята на разлагащ се вампир нямаше как да те поддържа свеж като маргаритка.

— Да, ще се радвам — отвърна с благодарност. — Съжалявам, но не зная името ти.

— Аз съм Мария — каза жената или по-скоро момичето. Не можеше да е на повече от осемнадесет или деветнадесет години. — Последвай ме, моля.

Кийли последва Мария навън и несъзнателно погледна нагоре към небето. Трябваше да е някъде около десет часа. Не можеше да повярва, че е спала до толкова късно. Докато оглеждаше района за Джъстис и Елени, тръгна след Мария по една пътечка между дърветата.

— Мария, знаеш ли къде е Джъстис?

Момичето погледна през рамо и се усмихна.

— Двамата с Елени отидоха на пост с Алехандро. Той е голям късметлия, нали? Такава щастливката сте, че го имате, както и той, че е намерил жена, чийто характер е толкова огнен, колкото и косата ѝ.

— Не съм негова жена — промърмори Кийли под носа си, докато си проправяше път през дървета и ужасно обрасли растения. Внезапно погледна настрани и ѝ се прииска да си беше взела пушка. — Надявам се, че ягуарите не минават по този път?

Мария се засмя.

— Не, те стоят далече от селото и пътищата ни. Миризмите на сготвената храна...

Гласът ѝ заглъхна и Кийли усети, че и двете мислят за друга миризма.

— Съжалявам — каза Кийли. — Не искам и да си представям колко сте страдали.

Раменете на Мария се отпуснаха, но после отново се стегнаха.

— Алехандро ще ни измъкне от тук. Досега нападенията са били съвсем малки: един вампир се опитва да хване някой от нас. А през съзнателния ми живот се е случвало само веднъж. Но тези организирани атаки, просто не можем да се справим с тях. Ако твоят мъж можеше да остане и да ни пази... чух за магията му. Но вие не можете да останете, нали?

Обърна се и погледна Кийли, а в очите ѝ се четеше надежда, примесена със смирение.

— Съжалявам, но не можем. Ще останем само докато отрядът на Гватемала пристигне, защото трябва да завършим нашата мисия и да се приберем у дома.

Мария кимна.

— Разбираме. Алехандро ще ни спаси.

Думите ѝ звучаха като благословия и Кийли, която рядко забелязваше връзките между хората, достигна до прозрение.

— Той е твоя мъж, нали? Алехандро?

— Много бих искала — отвърна Мария и се изчерви. — Но той все още ме смята за дете.

Завиха по пътя и едно поточе се показа пред тях, блестейки така, сякаш слънчевите лъчи танцуваха по повърхността на водата. Кийли спря и ахна, радваше се да види нещо така красиво след ужасната и кървава нощ.

— Ще се измием и ако желаеш можеш да облечеш тези дрехи — каза Мария срамежливо и ѝ подаде вързоп дрехи. — Мои са и виждам, че носим почти един и същ размер.

Кийли огледа пищните форми на момичето, като се съмняваше, че собственото ѝ е богато на такива форми, но не каза и дума за това, а ѝ благодари и прие чистите дрехи. Удобните дрехи, бяха последната ѝ грижа, защото толкова много ѝ се искаше в очите на Джъстис да е красива, колкото Мария.

Остана по белъо и влезе в потока да се измие, двете с Мария си споделиха един сапун, който бе нежен като коприна и ухаеше на тропически цветя. Кийли изми също и косата си и едва ли не извика от радост, когато отново се почувства чиста. Когато приключиха, се отправиха към брега на потока като разговаряха за незначителни неща, опивайки се да се държат нормално и да си отдъхнат от смъртта и ужаса.

Когато се чу звук от счупване на клонка, жените замръзнаха на място. Мария захлипа, а Кийли я прегърна, за да я успокои.

— Не може да са вампири, не и през деня — успокояваше я тихо, докато се питаше каква опасност ги грозеше по време на малкото им приключение в потока.

Но за щастие не беше никаква опасност, а Джъстис и Алехандро, които се появиха откъм джунглата. Джъстис, отново ѝ взе дъха, сякаш го виждаше за първи път. Беше се преоблякъл, сега носеше обикновени дънки и блуза, но великолепната му синя коса висеше свободна и мокра до кръста му, а мускулите му така изпълваха блузата, че на нея ѝ се искаше да разкъса дрехите му и да му се нахвърли.

Докато бе гола.

Скръсти ръце пред гърдите си, когато осъзна, че зърната ѝ се подават под мокрия ѝ сутиен, водени от топлината, която се разливаше по цялото ѝ тяло. Трябваше само да го погледне, за да го пожелае.

Когато му се усмихна глуповато, срещна погледа му и се стъписа. Яростта замъгляваше погледа му, а челюстта му бе стегната, което показваше, че той беше доста разстроен.

Вероятно, вината бе нейна.

Тя вдигна брадичка и го погледна с решителност.

— Защо ме гледаш така? Ако всичко е заради онзи удар в лицето...

— Минали ли ти дори и за секунда пред ума, че може да е опасно да идваш тук сама и то почти гола? — каза грубо през зъби и я огледа от главата до петите, сякаш я събличаше с поглед.

Съдейки по пламъка в очите му, бе направил точно това. Или пък да ѝ покрещи в следващите няколко часа. Не беше в настроение за последното, а и моментът не бе подходящ за първото, без значение, че хормоните ѝ скандираха, приветствайки мисълта.

Тя погледна към Алехандро и внезапно осъзна, че не само Джъстис я виждаше по мокро и полупрозрачно бельо, но изглеждаше за него, не бе нищо друго, освен част от пейзажа. Гледаше към Мария, сякаш никога досега не я бе виждал, а Кийли можеше да се обзаложи, че никога не я бе виждал по този начин. Чувственото тяло на Мария изпълваше дрипавия ѝ сутиен и бикините ѝ, но тя не се прикри, макар и руменината да покри лицето ѝ.

— Харесваш ли това, което виждаш? — гласът ѝ леко потрепна.

— Dios mio^[1] ти трябва да си, ти... — отвърна Алехандро, неспособен да формира разумна мисъл, а в очите му се разпали пламъкът на страстта.

Кийли се усмихна. Поне от всичко това щеше да излезе нещо добро, ако тези двамата най-после се намереха.

Обаче, преди да успее да изрече и една дума, светкавично бърза скорост, която може би бе мъж със синя коса я вдигна на ръце и тръгна с нея през джунглата.

Когато Джъстис най-накрая забави крачка и я пусна на земята, тя бе толкова замаяна, че щеше да се отпусне на него.

— Наистина ужасно много ми писна от поведението ти на пещерен човек. Не си ми шеф, нито пък си ми баща...

— Слава на Посейдон! — Джъстис каза пламенно, докато се взираше в гърдите ѝ.

За момент загуби нишката на мисълта си, когато той се наведе към гърдите ѝ и ги обхвана с ръце, но тя с усилие се опита да продължи.

— Ти не си...

Облиза зърното ѝ и го засмука.

Кийли отметна глава назад и изстена, но отново се опита.

— Не си...

Свали бикините ѝ и вкара пръстите си във влажния ѝ център, после потърка хлъзгавите си пръсти напред-назад по клитора ѝ и тя се предаде.

С другата ръка я хвана силно, докато продължаваше ритмичните си ласки върху женствеността ѝ и смучеше зърната ѝ, така че Кийли забрави какво искаше да каже, способна само да стене сладострастно. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху това, което правеше с тялото ѝ и знаеше, че ако скоро не го усети в себе си щеше да се побърка.

— Джъстис, моля те! — каза тя, почти като молитва.

Интересуваше се само да не спира, не искаше никога да спира. О, Господи, той засмука другото ѝ зърно, като побъркваше първото. След това вкара още един пръст в нея, във вагината ѝ, отново и отново докато тя не стигна до оргазма и притисна пръстите му към най-горещата си точка. Кийли извика, когато стигна кулминацията си, но той не се отдръпна, нито пък извади пръстите си.

Вместо това я вдигна на ръце и я целуна като наклони главата си в най-подходящия ъгъл, за да проникне езикът му в устата ѝ, също както пръстите му — в тялото ѝ.

В нея отново започна да се заражда напрежение, напрежение, което измъчваше сетивата ѝ. Първо в гърдите, а след това между бедрата ѝ и Кийли не можеше да говори, не можеше да мисли, а непрестанно да стене.

— Моля те, умолявам те. Нуждая се от теб — примоли се срещу устните му и той прекрати целувката. Дишаше тежко, а мускулите му се бяха стегнали под ръката ѝ.

— И аз се нуждая от теб, *ми амара*. Мисълта, че всеки може да те вида гола, обляна от слънчевата светлина... — потръпна срещу нея. — Толкова силно се нуждая от теб, че трябва да те чукам цял ден, за да преодолея ужаса, който преживях.

Кийли се засмя, но изскимтя, когато пръстите му отново проникнаха в нея. Влизаха и излизаха, докато тя не се побърка от желание и копнеж.

— Трябва да те вкуся, моя Кийли, моя жена. Искам да отпивам от теб, докато свършваш в устата ми — каза рязко. Коленичи на красивия зелен килим и преди жената да се възпротиви или да извика „Алилуя“, той я пое в устата си, а тя извика, водена от силата на екстаза.

Целуваше, ближеше и смучеше клитора ѝ със същия натиск, който бе използвал над зърната ѝ. Тя потрепваше, а той стисна красивата ѝ червена коса в юмрук, докато я поглъщаше с уста и

пръсти. Усети напрежението и величественото усещане, докато я взимаше, и отново експлодира крещейки. Не ѝ пукаше дали цялото село щеше да я чуе, защото не можеше да понесе силата на удоволствието, което Джъстис ѝ доставяше.

Тя свършваше ли свършваше, а той продължаваше да я ближе. Бе попаднала в един безкраен оргазъм, който я изстреля през светлината към облаците. Най-накрая се отпусна и падна напред, за да може той да я хване, безгръбначна и слаба заради наситеното удоволствие.

— Ти... аз... О, Господи! — прошепна тя.

Устните му се разтеглиха в усмивка, пълна с глад, самодоволно мъжко удовлетворение, и тъмни желаниа.

— Ти си като амброзия — Кийли потръпна при думите му. — А сега трябва да ме поемеш целия — продължи и разкопча панталоните си, след това ги смъкна надолу. Коленичил на земята, той я дръпна към себе си, за да може да го възседне. — Вземи ме, Кийли. Искам да ме яздиш, за да ми покажеш, че ме желаеш толкова, колкото и аз теб.

Бавно, много бавно тя се плъзна по огромната му ерекция и ахна при чувството, което изпита, когато я изпълни докрай. Беше влажна, дори подгизнала, затова той проникна по-лесно от преди, макар все още да я разпъваше и да усещаше невероятното чувство на пълнота. Пое го целия, докато бедрата ѝ не стояха точно на неговите и Кийли не положи ръка на рамото му, за да си поеме дъх. После вдигна поглед и се вгледа в красивите му среднощно сини очи, в зениците, на които танцуваше синьо-зелена светлина.

— Сега — прошепна. — Нуждая се от теб сега.

Отдръпна се от него и отново се плъзна, като влезе в ритъм по-стар от времето, по-стар от руините на маите, по-стар от митовете за сътворението. Тя го поемаше, защото той ѝ принадлежеше и трябваше да го почувства вътре в себе си иначе щеше да умре от загубата. Поемаше го и тялото ѝ отново откликна, напрежението се надигаше така бързо, че Кийли знаеше колко близо бе до кулминацията.

Джъстис усети горещата и влажна сърцевина на Кийли, която се стягаше около члена му и разбра, че тя е на път да свърши. Наясно бе, че когато тя стигнеше до края си, той също щеше да го направи. Искаше да издържи повече, да издържи повече заради нея, но беше безпомощен като младок и не можеше да се бори срещу прилива на удоволствие, който вилнееше в него като цунами.

Хвана я за хълбоците и забърза ритъма им, вдигайки собствените си бедра, за да може да вкарва члена си по-бързо и по-дълбоко всеки следващ път, докато накрая не можеше да каже къде свършваше той и започваше тя. Бяха свързани в едно и винаги щеше да е така, и изглежда не беше преувеличил, когато ѝ каза, че може би ще трябва да я чука цял ден, за да преодолее страха, че може да я изгуби. Само когато напълно го приемеше в тялото си, нямаше да се страхува, че някога може да го напусне.

Никога няма да ни изостави, каза нерейдът. Ако някога опита, ще я намерим дори и на края на света.

— Никога — изрева Джъстис и тласъците му станаха по-мощни. — Никога няма да ме напуснеш. Обещай ми!

Кийли изстена и пусна раменете му, после хвана главата му и го погледна в очите.

— Никога няма да те напусна — отвърна задъхано, след като той продължи да прониква в нея, а тя бе толкова близо до поредния оргазъм. — А сега спри да поставяш тези ултиматуми и просто продължавай... продължавай...

Тялото ѝ се изви назад, докато влагалището ѝ се стягаше около пенисът му в поредица от спазми, а после Кийли извика от удоволствие.

— Джъстис! Случва... О, Господи! Случва се отново!

След един последен тласък, топките му се стегнаха и той експлодира, изливайки се в нея толкова надълбоко, че имаше само секунда да си пожелае да е получил благословията на Посейдон и да я е дарил с дете. Неговото дете. Силната вълна от преживяното ги повали и понесе по теченията на душа ѝ, а той изръмжа от задоволство.

Сливането на души ги обгърна и хвърли през бурно, огрято от слънце море, докато все още държейки се здраво, те не се върнаха към реалността. Нежната кожа на Кийли носеше следите на целувките и ухапванията му и го застигна първично удовлетворение при мисълта, че така я е маркирал като своя. След това изпита угризения, защото може би я беше наранил и целуна всяка следа по врата и гърдите ѝ, една по една.

Чувството, което изпитваше, докато правеха любов си проправи път през гърлото му. Искаше да бъде изречено. Трябваше да изкаже

думите, които бяха на път да експлодират право от сърцето му.

— Кийли, *ми амара*. Обичам те!

Жената погледна към него и започна да се смее, което го изуми.

След това хвана лицето му и го дари с дълга и шумна целувка.

— О, Джъстис, мой голям, силен воине. Знам.

[1] *Dios mio!* — Боже мой! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 37

Джъстис и Кийли не бързаха да се върнат обратно в селото, а използваха времето да се насадят на спокойствието. Каза ѝ, че Елени е имала разстроено стомах, но не било сериозно. Детето просто се нуждаело от здравословен сън, затова Кийли не трябваше да бърза.

Вампирите не представляваха опасност през горещия и слънчев ден, а трябваше да се крият под земята. Двамата с Джъстис и селяните щяха да се подготвят за поредното им нападение довечера, но поне през следващите час-два можеха да се потопят в спокойствието. Специалният отряд на Гватемала щеше най-накрая да пристигне на сутринта и да изведе селяните в безопасност.

Бе облякла блузата на Джъстис, която стигаше под коленете ѝ, точно затова се насочиха към потока с надеждата да намерят дрехите ѝ. Или по-скоро, Джъстис ходеше към потока и я носеше, защото не искаше тя да нарани краката си. Кийли беше разкъсвана между признателност и раздразнение от собственическият му инстинкт, но нямаше как да не се държи като кавалер, след като бе воин на Атлантида и то на хиляди години. Обичаше да избира битките си, но след като обожаваше допира на голите му гърди тази нямаше да е една от тях.

Превръщаше се в хедонист и това изобщо не я притесняваше. Чудно какво ли би казал д-р Кунц?

Засмя се глас и Джъстис се спря.

— Какво толкова е смешно?

— Ами, ще отнеме доста време, докато ти разкажа, пък и без това е свързано с един неприятен човек. Но наистина се надявам Мария да е оставила дрехите до потока.

— Харесва ми да си облечена в моите дрехи. Мисля, че постоянно трябва да носиш моите блузи — отвърна той. Дълбокият му глас носеше със себе си нотка забавление.

— Убедена съм, но не мисля, че трябва да се връщам в селото облечена по този начин. Не че всички не ме смятат за твоя жена, но

нека го кажем така — не съм екхибиционистка.

— Това е добре, тъй като трябва да убия всеки мъж, който те е видял гола, а Конлан мрази, когато унищожаваме потенциални съюзници — отвърна ѝ спокойно и Кийли не успя да разбере по тона му дали се шегуваше.

— Ти да не би...

Но той я прекъсна и ѝ направи знак да замълчи.

— Потокът е точно зад дърветата. Чувам Алехандро и Мария да си говорят. Надявах се досега да са си тръгнали. Позволи ми да отида и тихичко да взема обувките и дрехите ти и да ги донеса.

После нежно я свали на земята, целуна я и се превърна в блестяща мъгла. И както винаги очите ѝ се разшириха от недоумение. Никога нямаше да преодолее възхитата, която я обземеше, когато той правеше това. Бе така вълшебно и красиво, че буквално ѝ взе дъха.

След по-малко от секунда, той се върна и малък облак от преливащи се цветове носеше дрехите и обувките ѝ над мъглявата си форма. Пусна дрехите в ръцете ѝ и след това прие облик. За момент бе обграден от ярка светлина, която приличаше на ореол и тя отново загуби ума и дума.

— Какво не му е наред на този мъж? — изръмжа той и я свали от облаците, в които витаеше с трясък.

— Какво имаш предвид?

— Все още го правят! — каза с погнуса.

Кийли се засмя, но сложи ръка на устата си, за да не я чуят Алехандро и Мария.

— И какво лошо има в това?

— Нищо! — сопна ѝ се. — Обличай се.

Свали блузата му и му я подаде след това облече свободната бяла пола и червената блуза, които ѝ бе дала Мария, докато се опитваше да разгадае причината за раздразнението му.

Внезапно я осени.

— Ти завиждаш?!

— Какво? Не бъди смешна! На какво точно завиждам? — изрева той.

— Че Алехандро е толкова... издръжлив — предположи тя, като едва успяваше да остане сериозна. — Но не трябва да позволяваш това

да те притеснява, скъпи. Все пак ти си няколкостотин години по-възрастен от него. Казват, че с годините мъжете...

Джъстис присви очи.

— Не си чак толкова забавна, колкото смяташ, жено.

Кийли се побърка от коментара му.

— Да бе, да. Я си виж лицето.

— Изобщо не завиждам за издръжливостта на човека или каквото и да е там.

Ужасеното отрицание изписано на лицето му, само я накара да се засмее по-силно. Когато най-накрая успя да си поема въздух, му обясни как стоят някои неща.

— Знаеш ли, вероятно им е отнело доста време преди да започнат да го правят, както ти така елегантно се изрази. Мария ми каза, че Алехандро никога не я е възприемал като жена, но мисля, че това се е променило, след като я е видял по мокро бельо.

— Какво? — попита безизразно и свъси вежди. — Какво за нея?

Хапливата забележка, която бе на път да направи не излезе от устата ѝ, защото осъзна, че той изобщо не се шегува. Не я бе забелязал. Красивата и пищна Мария. Дори не я бе погледнал, защото всеки негов поглед бе насочен към Кийли.

Постави ръце около врата му и го дари с една дълга, страстна целувка. Когато се отдръпнаха един от друг, за да си поемат дъх, той наклони глава.

— Не че се оплаквам, но това за какво беше?

— Затова, че не си забелязал Мария — каза като му подаде блузата и изпита съжаление, когато той скри великолепните си мускули с материята. — Знаеш ли, мисля, че трябва да се вкара закон, според който трябва постоянно да си гол.

После Кийли се обърна и тръгна към селото, докато си тананикаше.

Зад нея Джъстис издаде странен звук и я последва.

— Жени — прошепна. — Никога няма да ги разбере.

Тогава Кийли се усмихна.

* * *

Джъстис беше доволен да следва Кийли по пътеката. Радваше се на странното ѝ приповдигнато настроение, въпреки че не знаеше какво го бе предизвикало. Добре де, знаеше, че отчасти и той е виновен. Усмихна се, докато наблюдаваше страхотния ѝ задник, чудейки се дали ще имат време за още една отбивка, преди да стигнат до селото.

Вероятно не. Издиша шумно и обмисли преимуществата и недостатъците на това просто да я вземе на ръце и да отиде на друго изолирано място. Преди да успее да убеди самия себе си, чу гласа на един от селяните, който ги поздрави. Кийли го поздрави в отговор и нещо в начина ѝ на произношение на кръглите гласни и плавните съгласни на перфектен испански го възбуди до болка. Намести панталоните си. Може би щеше да я накара да му говори на испански следващия път, когато правеха любов. Закова се на място, когато една мисъл нахлу в съзнанието му. В името на всички богове, когато тя научеше езика на атлантите, бе обречен. Щеше да я преследва по цял ден, всеки ден в седмицата.

— Джъстис — извика го тя. — Идваш ли? Ще проверя Елени.

Джъстис се насили да изгони мислите, в които Кийли му шепнеше гальовни думи на родния му език.

— Върви. Ще поема следващата смяна да охранявам района.

Хвърли му такава усмивка, че едва не го омагьоса с топлината си, а после пое към скривалището. Със закъснение Джъстис осъзна още едно нещо.

Беше го нарекла „скъпи“.

Когато се запъти към долината, хилейки се като пълен идиот, мъжете също му отвърнаха с усмивка, но не казаха нищо. Бродеше наоколо, но най-накрая стигна до масата, на която жените вече бяха сервирали обяда. Когато се приближи и пое сладкия аромат на люта вегетарианска яхния, стомахът му изкъркори и той се сети за Кийли.

Разбира се, че всичко му напомняше за Кийли. Вероятно трябваше да позволи на Аларик да прегледа ума му и да му каже защо се превръща във влюбен идиот.

Аларик. Порталът. Усмивката му изчезна, когато се сети, че днес не се е опитвал да призове портала. Нещо в него знаеше, че част от нежеланието му се дължеше на страх, че магията няма да отвърне на повика му.

А другата част искаше да избегне последиците от това.

Коя част съм аз тогава? — попита нереидът, който не бе обелил дума от предишната нощ. Този, който те кара да го направиш или последиците?

Нито едната. И двете, отвърна Джъстис. Ти си част от мен, част от която не мога да се откажа и без нея няма да съм цял.

Затвори очи и насочи силите си към магията на портала, очаквайки отговора му. Нещо блесна в края на съзнанието му, но бе извън обсега му. Дразнеше го със своята близост и недостъпност. Ако можеше да използва повече сила, щеше да го достигне. Стисна ръце в юмруци и се наведе напред, влагайки физическата си сила в начинанието. Точно там, на няколко милиметра от него, почти можеше да го достигне.

И тогава писъците на Кийли разкъсаха въздуха.

ГЛАВА 38

Кийли стисна в ръце разкъсаното одеялце, неспособна да повярва на доказателствата, независимо че бяха пред очите ѝ. И отново изпищя.

— Съжалявам, сеньора — каза жената през сълзи. — Тя спеше, а ние работехме близо до тази сграда и затова не се притеснявахме да я оставим сама.

Кийли не можеше да отговори. Също така не можеше да измисли нищо, с което да я успокои. Да ѝ каже, че вината не е нейна. Кийли бе тази, която остави малката осиротяла Елени сама.

Влюбената археоложка бе правила секс по време на криза, позволявайки едно изоставено дете да бъде отвлечено и наранено. Никога нямаше да си го прости.

Не заслужаваше да получи прошка.

Не можеше да мисли, да реагира и да понесе разкъсващата болка, която обземаше тялото ѝ.

Затова още веднъж изкрещя.

Джъстис разби вратата, с меч в ръка, но се спря.

— Какво има? Ранена ли си? Кажи ми, *ми амара*?

Кийли спря да крещи и без да каже и дума вдигна разкъсаните остатъци от одеялото, така че всички да могат да видят листчето хартия под него и да прочетат думите. Жлъчни думи, изписани с черен въглен като подигравката с оцелелите в това овъглено село.

„Детето е при нас.

В Сан Бартоло по смрачаване.

Гответе се за размяна.“

Джъстис свали меча си, но ръката му трепереше под някакъв силен вътрешен натиск.

— Взели са я? Елени?

Кийли кимна, защото заради болезнената буца заседнала в гърлото ѝ, не можеше да каже и дума. Тогава с треперещи ръце посочи предмета, който я бе накарал да крещи. Там, наполовина скрит в заплетените парчета от одеялото, лежеше окървавеният чехъл на клетата мъртва майка на Елени.

По него имаше и прясна кръв.

Джъстис изрева с ужасяващ, пропит с ярост и болка, вик. Кийли покри ушите си. Не можеше да го слуша. Не можеше да го понесе. Не можеше да търпи усещането, че след като сърцето ѝ най-накрая се бе освободило, отново ще бъде изтръгнато от гърдите ѝ.

Премигна няколко пъти много бързо, за да проясни зрението си, избърса сълзите си, а дори не бе усетила, че плаче, пое си дълбоко дъх и се изправи.

— А сега ще измислим нещо — каза решително.

— Ще измислим нещо — повтори Джъстис с леден глас.

* * *

Един час по-късно, или един час по-близо до смрачаване, Джъстис имаше ужасно силното желание да убие нещо.

Прибра всички останали деца в сградата и постави пазачи както вътре, така и отвън. Те не обърнаха внимание на възрастната жена, която се опита да ги принуди да хапнат. Даже една кисела старица се опита да ги убеди, че Елени е дете на дявол и не заслужава да бъде спасена. Кийли ѝ се нахвърли толкова жестоко, че жената избяга, мъмрейки нещо като: „пазете децата, които заслужават да бъдат спасени“.

На масата спореха, планираха, изгубиха шестдесет важни минути, но така и не стигнаха до решение как ще се справят с така наречените преговори.

Кийли и Алехандро вече дори си крещяха, когато на Джъстис му дойде в повече.

— Достатъчно!

Думите излязоха по-рязко, отколкото искаше, но в този момент изобщо не му пукаше.

Всички замлъкнаха и го гледаха втренчено. Осъзна, че ръката му здраво бе стиснала дръжката на меча му и се принуди да я пусне. Тези хора не бяха негови врагове.

Намирането на едно изгубено дете не е наше задължение, каза нереидът. Трябва ни „Звездата на Артемида“, за да я върнем на мястото ѝ на Тризъбеца и да заемем полагащото ни се място като принц на Атлантида. Съдбата на това дете е злочеста, но деца постоянно умират. Не можем да спасим всички тях.

— Можем да спасим това дете — каза разпалено. Погледите на Кийли, Алехандро и останалите се спряха върху него, което го накара да осъзнае, че отново го правеше. Спореше със себе си на глас.

Можем да я спасим, повтори този път в съзнанието си. Мразя да използвам лоши клишета, но ти или си с мен, или против мен, и знай, че съм на ръка разстояние да се възползвам от триковете на Аларик, и веднъж завинаги да се отърва от теб.

Нереидът замлъкна и Джъстис реши да се обърне към останалите хора.

— Вижте, обсъждахме какво ли не през последния час. Този разговор е безполезен.

Посочи Алехандро, в чийто очи светеше пламъка на яростта и отмъщението.

— Искаш да ги нападнем с цялата си сила. Да отидем там преди здрач, да ги нападнем и да си вземем Елени? Добре ли съм те разбрал?

Алехандро кимна.

— Да. Това е единственият начин. Надвиваме ги и...

Джъстис го прекъсна.

— Да, това е единственият начин. Само че не да спасиш Елени, а да убиеш другарите си. Вампирите никога не поемат глупави рискове. Тяхното чувство за самосъхранение може да се сравнява само с малодушието и покварата им.

Нямаше да ни се подиграват така с бележката, ако не ни превъзхождаха по численост. Очевидно им помагат хора или други, които не са вампири, иначе нямаше как да отвлекат Елени по средата на деня. Определено няма да играят на въже с нея, докато ни чакат на уреченото място.

Огледа всеки един от тях поотделно.

— Следваме ли твоя план, те ще ни убият. А след това ще убият и нея, където и да са я скрили. После, само за спорта ще дойдат тук и ще избият останалата част от хората.

Кийли кимна и потърка кървясалите си очи.

— Казвах му, че...

Джъстис прекъсна и нея.

— Ти пък му казваше, че трябва да заплашим вампирите. Да се опитаме да се разберем с тях. Да им кажем, че отрядът ще пристигне утре и ако ни дадат Елени, те няма да ги избият като кучета. Така ли е?

Кийли кимна и присви очи, нещо ѝ подсказваше, че следващите му думи няма да ѝ харесват.

Беше права.

— Вампирите не мислят логично и рационално, когато са побеснели и ламтят за мъст. Да, можем да ги заплашим. Ще се преместят някъде другаде, където не можем да ги намерим. Но преди това ще източат Елени и ще ни пратят тялото ѝ като подарък, но вече ще са много далеч.

Лицето на Кийли пребледня при жестоките му думи, но той просто го добави към списъка с греховете си и камшикът на самобичуването изсвистя в съзнанието му. Да. Той бе едно грешно копеле, което бе изоставило тези бедни селяни, за да прекара следобеда в егоистично удоволствие и това дете щеше да плати цената за действията му.

Сираче, също както него. Но за разлика от нея, той поне имаше приемни родители, които го обичаха. За Елени нямаше нищо друго, освен болка, мъчение и смърт, освен ако той не поправеше нещата.

Него го биваше в това.

Извади мечата си и внимателно го сложи на масата.

— Това е планът. Или тръгвате с мен, или ми се махате от пътя, но планът ще бъде такъв. Те искат мен, поне така предполагам, след като аз съм този с триковете и експлозиите.

Александрo удари с юмрук по масата.

— Не, те искат мен. Умишлено са използвали думата „размяна“. Ако плануваеш да отидеш сам в лагера на вампирите, си се объркал. Говорим за моите хора и аз ги подведох, докато... докато... — хвърли един измъчен поглед към Мария, която седеше на масата и ридаше. —

Когато избягах от задълженията си — завърши, а по бузите му се появи тъмна руменина.

Джъстис срещна погледа на Алехандро в момент на пълно споделено разбиране. И двамата бяха воители, които се провалиха в опазването на поверените си. И двамата бяха умрели, за да поправят стореното.

Добре. Нека да дойде.

— Какъв е планът, тогава? — сенките под очите на Кийли много силно контрастираха с бледата ѝ кожа. — Ти си великият воин на Атлантида, защо не ни разкажеш целия си план?

Там, в очите ѝ, където преди няколко часа имаше любов и смях, сега имаше само пустота. Вината на Кийли бе толкова съкрушителна, колкото и тази на Джъстис, осъзна воинът.

Не само воините на Атлантида носеха в душите си тежестта от загубата на невинните.

— Искат размяната, тогава ще я получат — отвърна решително. — Мен за Елени.

Всички около масата гръмко изразиха несъгласието си, а Кийли погледна надолу към ръцете си, които бе сложила на масата, но потрепна сякаш я връхлетя леден полъх.

— Ще те убият — отвърна му Алехандро. — Първо теб, след това Елени, а после всички останали. Не се самозалъгвам, че ще успеем да победим цяло кръвно потомство само с няколко пушки.

— Може би. Но ако е така, смятам да ги взема със себе си в небитието — каза Джъстис, без да сваля очи от Кийли. — Както и да е, според план „А“ само вампирите умират. Не ми се умира, защото внезапно се появиха толкова много неща, за които да живея.

Кийли най-накрая го погледна, но празнотата в очите ѝ го изплаши повече от идеята да се изправи срещу стотици вампири.

— Дайте ми пушка — каза тихо тя.

— Няма да се доближаваш до гнездото им — отвърна Джъстис. — Аз ще...

Но този път бе неин ред да го прекъсва. Игнорира го напълно сякаш той не съществуваше и се обърна към Мария, която все още ридаше.

— Ако можеш поне за пет минути да млъкнеш, ми дай оръжие — каза с ледено презрение. След това вдигна нещо, което лежеше в скута

й и го сложи пред себе си като зловец отглас на действията на Джъстис.

Беше окървавеният чехъл.

Мария замлъкна от шока, дълго време гледа Кийли, после вдигна рамене и стана. Кийли взе комат хляб и започна да го дъвче с непоколебима решителност.

— Трябва да се нахраним — каза с равен тон. — Не сме слагали залък в уста цял ден. Има още един час до смрачаване и няма да подведа Елени само защото съм била прекалено глупава и не съм заредила тялото си с енергия, преди да тръгнем да я спасяваме.

Джъстис, който можеше да издържи шест дни, без да хапне, последва примера й. Може би, ако оставеше Кийли да усеща, че контролира нещо, макар и толкова маловажно като това да яде сух хляб и студена яхния, тя щеше да се измъкне от собствения си ад.

Преглътна парчето хляб, захвана се с предишната си паница яхния, и бавно и методично гребеше лъжица след лъжица. Изглеждаше като някое от зомбитата или роботите от филмите на Вен. В нея нямаше и следа от чувства, нито страх или печал.

Само лъжица след лъжица студена яхния.

Устатата му пресъхна и Джъстис едва успя да преглътне хляба си. Ако заради своята глупост бе изгубил не само детето, но също така и Кийли, нямаше за какво да живее. Умът му го изтезаваше като му показваше картина на живота без Кийли. Пустош по-черна от всяка, която Анубиса би могла да призове, зейна като бездна под краката му, призовавайки го.

Алехандро местеше погледа си ту към Джъстис, ту към Кийли и кимна сякаш току-що бе взел решение. Отчупи комат хляб и започна да го дъвче.

Кийли пусна лъжицата в купата си и ударът на метал с метал изкънтя в стаята: празен, завладяващ звук. И тогава тя отново насочи тези нейни празни очи към Джъстис и нещо в душата му трепна.

— Добре, каза ни какво ще направиш — каза тя. — Сега ни кажи как можем да помогнем.

ГЛАВА 39

Малко преди здрач, Сан Бартоло

Мъжете от селото се бяха скрили възможно най-добре между дърветата и гъстата растителност около храма, но планът да прикрият Джъстис със защитна стрелба нямаше да проработи. За да могат да вземат на мушка вампирите, трябваше да излязат от прикритието си иначе ако откриеха огън, без да го направят, съществуваше възможността да уцелят Джъстис и Елени.

Разбира се, ако вампирите поискат да проведат срещата вътре в храма при стенописа, всичките им планове щяха да пропаднат. Тогава трябваше да се оправя сам.

Кийли, готова да стреля, лежеше по корем на едно леко възвишение, скрита от висока трева. Алехандро се намираще до нея, а между тях лежаха куп амуниции за презареждане. Джъстис се бе опитал да я прегърне, една кратка и бърза прегръдка, преди да се изправи пред вампирите, но тя бе скована и се съпротивляваше. Целуна я по главата и след това я пусна, побъркваше се задето последният им момент заедно трябваше да е такъв.

Клекна до тях.

— Време е. Готови ли сте?

Алехандро изруга яростно и поклати глава.

— Не, не сме готови. От тук изобщо не ти помагаме. Трябва да дойда с теб.

— В никакъв случай. Вече го обсъдихме. Ако там намеря гибелта си, искам да дойдеш и да спасиш Елени. Да се погрижиш за Кийли. Обещай ми — каза Джъстис.

Алехандро изглеждаше така, сякаш иска да поспори по въпроса, но вместо това кимна.

— Имаш думата ми. До последен дъх ще се грижа за детето и за жена ти. Точно сега ще проверя дали всички са заели позициите си. Връщам се след две минути.

Джъстис кимна и Алехандро се измъкна така безшумно, както ягуарите, които бродеха из джунглата.

Кийли го наблюдаваше, докато вървеше и след това погледна към Джъстис, а онзи решителен и празен поглед все още се отразяваше в очите ѝ.

— Мога и сама да се защитавам и не съм ничия жена. Прави каквото си намислил. Ние ще се погрижим нашата част от мисията да е изпълнена.

Джъстис не искаше нищо повече, освен да я вземе в прегръдките си и двамата да отлетят от това ужасно място, далеч от вампири, смърт и отвлечени деца. Най-накрая намери половинката си, единствената достойна за душата му и щеше да я изгуби толкова скоро. Знаеше, че оптимистичният план, който пробута на останалите нямаше да е успешен. Вампирите щяха да са повече от готови.

И преди бе попадал в такива ситуации, но рамо до рамо с братята си и останалите от Седемте. Щяха се справят с това, стига само да са заедно.

Но сам, бе единствено храна за вампирите.

Имаше някои неща, които съжеляваше, че не е изрекъл. Внезапно, но с нежелание се изправи.

— Кийли, знай това. Без значение какво мислиш или чувстваш, вината не е твоя. Аз бях този, който те открадна за няколко часа, този, който се провали да защити бедните селяни и детето. Моята задача е да браня човечеството и все пак постъпих егоистично, вместо да изпълнявам дълга си.

Внезапно в празните ѝ очи проблесна пламъка на живота и тя бавно поклати глава.

— Знаех колко много е страдала, Джъстис. Тя е като мен, само че е останала без родители и са се отнасяли с нея като с изгнаник. Знаех и все пак я изоставих.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но лицето ѝ — сурово и непреклонно.

— Ако ти паднеш в битката, ще те последвам, за да спася детето, без значение какво ще се случи с мен.

Взе пушката от ръцете ѝ, дръпна я в страстна прегръдка и я целуна с цялата любов и копнеж, които се таяха в душата му. Най-

трудното, което някога бе трябвало да направи през всичките си мрачни векове на съществуване, бе да я пусне.

Тя го хвана за ръката, когато той понечи да тръгне.

— Джъстис — произнесе името му така тихо, че той едва я чу. — И аз те обичам.

Воинът не ѝ отвърна. Думите нямаха значение, когато душата му се готвеше за смъртта. Просто започна самотната си разходка към храма Сан Бартоло — мъж, който вървеше към собствената си екзекуция.

Но преди да се стигне до там, щеше да спаси детето. И когато си спомнят за жалкия му живот, ще знаят, че поне е успял да спаси Елени.

Имаше нещо, което трябваше да опита за последно. Спря на място и затвори очи, като събра цялата енергия и сила, които притежаваше и тогава призова портала.

Този път отвърна на повика му. Капризно нещо. Когато познатата яйцевидна форма се появи и започна да блещука и да се разтяга, за да приеме крайния си облик, той видя изненаданите лица на пазачите от другата страна, които, след като го разпознаха, свалиха мечовете си. Когато той не направи движение, за да влезе, един от тях извика.

— Лорд Джъстис? Братята ви ще се радват да разберат, че сте се върнали. Порталът не се е отварял за никой от нас, дори и Аларик, откакто тръгнахте.

Така ли? Това отговаряше на въпроса му. Знаели са, че е в Сан Бартоло. Частица от него се надяваше, не, очакваше те да се появят и да спасят деня, както Вен често обичаше да се изразява.

— Милорд? Влизате ли? — попита другият. — Има ли някакъв проблем?

— Да — най-накрая отвърна Джъстис. — Да, има проблем. Кажете на Конлан и Вен... кажете им да пратят помощ. Кажете им, че се нуждаем от подкрепление. „Звездата на Артемида“ е тук, но я пази гнездо вампири.

— Веднага ще прекрачим портала, за да ви помогнем — отвърна първият пазач. Той направи една крачка и магията на портала изпрати нещо, което приличаше и звучеше като електрически удар с висока мощност, който удари пазача и го прати на земята.

— Не, изглежда, че не можете — отвърна Джъстис. Странното бе, че изобщо не бе изненадан. — По някаква причина порталът иска

да се справя с това сам, което значи, че Посейдон ме е изправил пред един доста лош тест.

— Но...

— Кажете на Конлан и Вен — Джъстис трябваше да се насили, за да изрече думите. — Кажете им, че ги обичам. Кажете им, че се гордея да бъда техен брат и че съжалявам. Това е.

— Лорд Джъстис!

Но Джъстис само поклати глава и тръгна напред, без да остане, за да бъде сигурен, че порталът се е затворил. Докато разговаряше с атлантите, мракът се бе спуснал. Елени го чакаше, ако изобщо все още беше жива.

Ако не беше, щеше да запали земята със силата на яростта си.

Нереидът проговори в съзнанието му с примирения глас на човек, който е приел съдбата си.

И така, сега ще умрем, но поне ще го направим славно. За мен беше чест да бъда част от теб, Джъстис от Атлантида.

За мен беше чест да бъда част от теб, Джъстис от нереидите, отвърна Джъстис, а докато казваше думите осъзна, че наистина го мислеше.

Като последен жест, предлагам да се слеем в едно и заедно ще бъдем по-силни отколкото някога сме били поотделно, предложи нереидът с мрачна радост в гласа.

Ако ще правим нещо, то тогава нека да е грандиозен, отвърна му Джъстис, смеейки се. Да го направим.

Като едно, двете страни на неговото същество разрушиха вратите, щитовете и стените, които с векове бяха изграждали един срещу друг. Енергия, най-накрая неограничена, препускаше през тялото му и го зареждаше с внушителната сила на тайфун.

Избухна в смях от истинска радост, заради цялата тази мощ, която изпълваше тялото му, обливаха го вълни след вълни, чиста сребриста сила. Внезапно през ума му мина мисълта, че може би щеше да се справи.

Имаше шанс. Малък, но все пак шанс, че ще оживее след това.

Остана още едно последно нещо. Наведе се надолу, далече от брега на реката, намери един гладък камък. Отваряйки сърцето и съзнанието си, той насочи искрените си чувства и емоции и ги изля в предмета.

Обичам те, Кийли и ще те обичам, докато всички океани, дори и в най-затъмнените места, не изчезнат. Винаги знай, че ти си сърцето, душата и животът ми.

Стисна камъка толкова силно в юмрук, че го заболя, но после бавно отвори пръстите си. Ако се провалеше, това щеше да е достатъчно. Трябваше да е достатъчно.

ГЛАВА 40

Джъстис все още се смееше силно, наслаждавайки се на мощта, която преминаваше през тялото му, когато стигна входа на храма. Двамата вампири, които стояха пред него му се присмяха.

— Смей се, смъртни, защото нашият лидер ще те убие бавно.

— Браво. Оригинално, но с малка нотка на мелодрама — каза и се сети за Вен и обичайния му отговор в такива ситуации. — Сега ми дайте детето.

— По-добре се дръпни и коленичи, глупак такъв — по-грозният от вампирите се обърна към него. — Сега ще дойде.

— Не коленича пред никой друг, освен пред Посейдон — каза спокойно и извади меча си. Яростта на Посейдон блестеше като полирано сребро под светлината на луната. — Доведете ми детето или ще умрете, проклинайки имената си.

Вампирите се спогледаха несигурно, вероятно усетили обещанието в гласа му. Но след това се чуха гласове, които идваха от входа и рояк вампири излязоха от храма.

Наброяваха повече, отколкото си бе представял. Бяха близо стотина, плюс-минус една дузина.

Той бе мъртъв.

Но в името на всички богове, поне можеше да блъфира.

— Доведете ми момичето веднага! — повтори той, този път говорейки на пауна, пременен в псевдоантично облекло на маите. Може би си мислеше, че го правеше да изглежда по-важен. Дори царствен.

Джъстис изобщо не се интересуваше как изглежда. Просто искаше Елени.

— Доведете ми момичето. Веднага! Или ще предизвикам такава шокова вълна, каквато никога досега не сте виждали и всички ще се превърнете в капеща купчина слуз.

Паунът оголи зъби.

— Аз съм Гултеп'кан, а ти ще се кланяш в краката ми.

Джъстис вдигна рамене.

— Не ме интересуват крака, величие или каквото и да е друго. Аз се кланям само и единствено на Посейдон и то не чак толкова често.

— Вашият бог на моретата е жалък в сравнение с величествената Анубиса — присмя се Гултеп'кан.

— Познавам богинята ви, от близо и доста лично — отвърна Джъстис с отвращение. — Но можем по-късно да играем на играта чий бог е по-велик. Точно сега имате десет секунди да ми доведете детето, живо и невредимо, или ще се изправите пред истинската смърт, макар и толкова късно.

Очите на Гултеп'кан съвсем леко трепнаха, но на Джъстис му бе достатъчно да разбере, че вампирът се хвана на блъфа му.

— Доведете момичето — нареди Гултеп'кан. — Аз съм могъщият Гултеп'кан и аз бях този, който предложи размяната, затова нареждам да изпълните заповедите ми.

Да, това бе доста добър начин да запази честта си. На Джъстис не му пукаше как се случва, важното бе да се получи. Засега вампирите стояха на разстояние. Очевидно бяха по-дочули какво се е случило с приятелчетата им миналата нощ.

Но блъфа му нямаше да издържи дълго, ако не подсилеше заплахите си с малко действия. Не знаеше, дали ако пусне шоковата вълна тя нямаше също така да убие и Елени. Миналата нощ покоси единствено вампирите, но можеше да е само щастлива случайност. Докато не се научеше да разбира и контролира силата си, обединената си мощ, нямаше да рискува живота ѝ като я използва. Ако все още бе жива.

След като наум преброи до девет, чу най-чудния глас на света. Този на Елени.

— Синьор Джъстис! Ти дойде! Знаех, че ще дойдеш!

Един от вампирите излезе през входа на храма, като влачеше Елени за малката рокля, после след знак на Гултеп'кан я пусна. Тя се затича към Джъстис толкова бързо, колкото малките ѝ крачета можеха и се хвърли в прегръдките му. Прегърна я бързо, а след това я свали на земята, за да освободи ръката си, която държеше меч.

Елени доверчиво го хвана за ръката и погледна към него.

— Мога ли да гледам, когато правиш красивите водопади?

Джъстис стисна ръката ѝ.

— Елени, точно сега нямам време за игри. Искам да се върнеш в селото, точно зад този хребет, разбра ли? — посочи нагоре към склона, точно където лежаха Кийли и Алехандро, скрити от погледите на вампирите.

— Но аз искам да остана и да ти помогна — отвърна малката.

Джъстис се опита да прояви търпение с детето, макар че няколко дузини вампири се приближаваха все повече до тях. Сложи камъка в ръката ѝ и затвори пръстите ѝ около него.

— Ти си много смело момиче, но най-много ще ми помогнеш като изпълняваш това, което казвам. Моля те, дай това на Кийли. Направи го заради мен. Сега, моля те намери...

— Кийли и Алехандро, знам. Те са точно на онзи хълм — каза искрено като здраво стискаше камъка. — Ще ми позволят ли да презареждам пушките им?

Невинният въпрос, роден от дарбата ѝ на медиум, връхлетя вампирите като мълния през вода.

— Осмеляваш се да променяш условията на нашата размяна? — изрева Гултеп'кан. — Убийте ги!

— Бягай, веднага Елени! — Джъстис извика оглушително. — Аз ще те пазя, докато избягаш. Бягай!

Елени побягна. Той чистеше пътя за нея, мечът му донасяше смъртта на всеки вампир, който се опитваше да мине през него. Сражава се така както никога преди, но те бяха прекалено много. Идваха от всички страни, удряха, хапеха и дъвчеха и скоро прокървя от множеството си рани, но успя да ги държи далече от Елени.

— Ние сме тук — извъня гласът на Кийли и Джъстис я видя да се показва зад близкото дърво, с пушка на рамо. — Елени, ела при мен. Тичай по-бързо!

Гултеп'кан изрева командата си и неговите подчинени се втурнаха във всички посоки.

— Хванете я! Хванете детето! Убийте Джъстис преди отново да е стоварил цялата ярост на земята върху главите ни.

Четирима от тях се насочиха към Джъстис, хванаха го за ръцете и краката и забиха зъби в тялото му. Воинът отметна глава назад и нададе вик, пропит с болка и ярост, но те бяха силни вампири, а той кървеше от многобройни рани. Един срещу четирима бе прекалено.

Друг измъкна меча от ръцете му, но дръжката запали ръката на кръвопиеца и огънят се разпростря по цялото му тяло, докато се превърна в пламтяща купчина пепел, върху която падна мечът му.

Джъстис се измъчваше, докато гледаше как голяма част от вампирите се насочват към хълма, към Кийли и Елени.

— Кийли! — изрева. — Махай се от там.

Докато той гледаше нататък, Елени стигна до Кийли и веднага се сви на топка в краката ѝ. И тогава последваха оглушителните гърмежи на пушките: веднъж, два пъти, а после Джъстис видя и Алехандро. Докато наблюдаваше, всички селяни се показаха от скривалищата си, готови отново да открият огън.

Отчаянието го обзе и той осъзна, че те смятат, че така защитават Кийли. Действията им щяха да доведат до собствената им смърт и тази на Кийли.

Сърцето на Кийли започна да бие отново, когато Елени стигна до нея, в безопасност и на пръв поглед невредима. Но отново спря да бие, когато осъзна, че Джъстис бе залят с море от вампири, които не спираха да хапят и дъвчат плътта му.

Нямаше как някой да оцелее след това.

С треперещи ръце тя нагласи по-добре приклада на оръжието на рамото си, прицели се към един от вампирите около Джъстис и стреля. Изстрелът едва не е я оглуши, но само се дръпна инстинктивно. Когато отвори очи съзря обезглавеното тяло на вампира, което тупна на земята.

Чу се още един изстрел и главата на друг вампир се превърна на пихтия.

Алехандро.

Тя се обърна към него, а той вдигна палец нагоре и ѝ се усмихна.

— Ако ще сме на път да изгубим, нека поне ги затрудним — извика.

Кийли само кимна, не можеше да губи енергия в говорене и отново се прицели.

За няколко секунди, двамата от вампирите, които го държаха се срещнаха с истинската смърт. Джъстис се ухили, когато видя Кийли и Алехандро, рамо до рамо да стрелят срещу вампирите.

Двама срещу един не беше никак зле, нищо, че кръвта от раната на главата му се стичаше по лицето. Падна на земята и повлече със

себе си останалите си нападатели. Беше прост трик, счупи врата на единия и се претърколи пред другия, за да вземе меча си, а след това разряза гърлото му.

Гултеп'кан се хвърли в битката, освирепелите му очи светеха в червено, докато отстраняваше собствените си вампири, за да се добере до Джъстис.

— Собственоръчно ще те убия — изрева.

— Ела и ме хвани — подразни го Джъстис.

Пространството между тях се разчисти, също както училищния двор, когато Джъстис се биеше като дете. Това се казваше кръговрат на живота. Беше започнал да се бие с побойници на ринг, а ето че животът му щеше да свърши по този начин.

Но щеше да вземе Гултеп'кан със себе си.

Завъртя се съвсем леко, за да може да види Кийли. Вампирите, които се бяха насочили към нея сега се връщаха, за да наблюдават как гадният задник, който им беше лидер, помиташе джунглата с Джъстис.

— Прочети камъка — извика с цяло гърло. — И изчезвай от тук. Веднага!

Светкавично движение в ъгъла на периферното му зрение го разтревожи и се обърна бързо, но не достатъчно, за да избегне кинжала на Гултеп'кан. Намушка го в ребрата и се дръпна назад. Джъстис измъкна кинжала от гърдите си и го хвърли на земята, започвайки да се смее отново.

— Само на това ли си способен? Големият лош вампир, който иска да стане бог, а всичко, което имаш, е малък нож.

Гултеп'кан, разярен до краен предел, нададе вой и изрева, хвърляйки се към него. Джъстис блокира удара и успя да рани вампира в корема.

— Заради това ще умреш бавно — изрева вампирът и държеше нещо, което приличаше на червата му.

Джъстис отново се засмя, просто защото можеше. Раните най-накрая си казваха думата, като преодоляваха притока на сила, идваща от адреналина. Ухапванията на вампирите не можеха да го наранят, но не и загубата на кръв. Препъна се, внезапно чувствайки се замаян и всички вампири го приеха като сигнал. Нахвърлиха му се и той падна под натиска на ръце, крака и разкъсващи плътта му зъби.

Последното, което чу бе отслабващият глас на нереида.

Не трябва да умираме по този начин.

* * *

Кийли видя как Джъстис пада на земята под, както изглеждаше, стотици вампири и се свлече надолу, стиснала силно пушката. Гърдите ѝ сякаш се разкъсаха и тя извика от болка.

Елени се изправи и се облегна до нея, като я прегърна силно.

— Не плачи, Кийли. Богът на водата идва, но първо Джъстис ще направи онези красиви сини водопади.

Детето притисна нещо в ръцете на Кийли и тя автоматично го стисна. Камък. Елени бе травмизирана, говореше ѝ измислици, а сега ѝ даде камък, за да я успокои. Кийли не знаеше дали да се смее или да плаче.

И тогава пълната сила на любовта на Джъстис премина от камъка в нея, толкова силна, че проникна през ръкавицата. Любовта му я понесе нагоре по теченията.

* * *

— *Не искам да умирам по този начин.* — Джъстис изсъска през зъби, като изтръгна един от тях от себе си, хващайки го за челюстта. Кучешките зъби на вампира откъснаха малко кожа, но поне гадините останаха с един по-малко. Сръчка друг с лакът и внезапно, за един кратък момент ръцете му бяха свободни.

Вдигна ги във въздуха и изрева една-единствена дума. Дума на древния език на nereидите. Дума, която дори не знаеше, че съществува в речника му, но се зароди в сърцето и душата му, опасна, остра и смъртоносна.

Думата сама по себе си притежаваше сила и му стана ясна, когато излезе от устните му, а той се носеше във въздуха над мястото, на което лежеше умиращ.

Убит.

Наблюдаваше, как животоспасяващата му кръв изтича през многото му рани и шокова вълна, видимо призована от тази дума, се

изля на концентрирани кръгове, обливайки света около него в кристални и сребристи нюанси.

Около него, над него и дори някъде под него, вампирите започнаха да експлодират и да се превръщат не в обикновените локви слуз, а във фонтани от чиста вода.

Надигна глава и видя, че навсякъде около него се случваше същото нещо. Миниатюрни гейзери с чиста вода избликваха там, където преди е имало вампир. Последен бе Гултеп'кан, който продължаваше да се противи до самия край.

— Достоеен жест — каза Джъстис и главата му тупна на земята, след като врата му не можеше да издържа вече тежестта ѝ. Обърна се към малкия хълм и видя Кийли, своята любима, която гореше като пламък. Беше прегърнала Елени, но гледаше надолу към него.

Значи са оцелели. И двете. Това бе достатъчно.

Джъстис се усмихна леко, изпълнен с разкаяние и съжаление. Беше ги спасил.

Това му бе достатъчно.

ГЛАВА 41

Кийли стоеше във възхита, докато един след друг вампирите гръмваха и се превръщаха в прекрасни фонтани със сребристосиня вода. По някакъв начин Джъстис го беше сторил. Знаеше го.

После го видя да лежи на земята, толкова окървавен, че едва ли все още бе жив. Тръгна надолу, тичайки и едва забеляза, че Елени бе по петите ѝ.

— Джъстис! Да не си посмял да умреш. Трябва да живееш. Трябва да живееш заради мен — продължаваше да крещи безсмислени глупости, докато не спря пред него и не падна на колене.

Първоначално си помисли, че е мъртъв, а болката от загубата му я разкъса толкова силно, че тя се сви на две. После видя как главата му помръдва, само с милиметър, но все пак беше нещо.

— Моля те, моля те, моля те върни се при мен — умоляваше го, докато го галеше по главата, на единственото място, което не бе ранено.

Алехандро дотича при тях.

— Мърт...

— Не — извика Кийли. — Не, не е. И да не си посмял да го кажеш.

— Кийли, трябва да заведеш Елени обратно в селото — обърна се Алехандро към нея, а в гласа му се усещаха добрина, съчувствие и топлина.

— Няма какво да направим. Онази рана е много дълбока, вероятно е стигнала до дробовете му.

— Не, няма да го оставя. Ти вземи Елени — целуна момиченцето по челото, за да ѝ даде сили, ако изобщо можеше след такова преживяване. — Ще се върна за теб, но сега трябва да остана с Джъстис, за да не бъде сам — гласът ѝ трепна и тя прегърна Елени, горчивите ѝ сълзи падаха в косата на малката.

Алехандро проговори отново, но този път не беше Алехандро. Кийли не знаеше как така е разбрала, но просто знаеше. Вдигна глава

нагоре, за да погледне право към Алехандро, който внезапно бе облян в сребриста светлина.

— НАПРАВИЛ СЪМ ДОБЪР ИЗБОР, КОГАТО ДАДОХ МЕЧА СИ НА ДЖЪСТИС — гръмна гласът, който носеше в себе си цялата мощ, величие и мистерия на моретата.

— Посейдон? — позна го Кийли. Бе чувала неговия глас във виденията си.

— ДА, ЖЕНО, КОЯТО МОЖЕ ДА ВИЖДА ИСТОРИЯТА НА ПРЕДМЕТИТЕ. АЗ СЪМ БОГЪТ НА МОРЕТАТА И ТОЗИ ВОИН МИ ПРИНАДЛЕЖИ. ВСИЧКИ ПРИСЪСТВАЩИ ЗНАЙТЕ, ЧЕ МЕЧЪТ, КОЙТО МУ ПОМОГНА ДА ИЗПЪЛНИ ДЪЛГА ЩЕ ГО ИЗЛЕКУВА.

Сребърната светлина се разпростря от Алехандро и образува разноцветен купол над Джъстис, Кийли и Елени и вледеняващ студ от дълбините на океан изгори кожата и костите ѝ. Елени ахна и се сви на топка в Кийли, като зарови лице в блузата ѝ.

Мечът на Джъстис, който лежеше настрани, грейна. Магическите знаци на острието засияха толкова силно, че двете с Елени трябваше да прикрият очите си. След няколко минути интензивността на светлината намаля и Кийли се осмели леко да отвори очи.

Светлината я нямаше, Алехандро все още стоеше вкаменен пред нея, но нямаше и следа от светлината.

— Не ми харесва, че едва не умрях, а жена ми вече се заглежда по чужди мъже — каза Джъстис и в дрезгавия му глас се долавяше радост.

Тя се обърна назад, страхувайки се да погледне. Това, което видя я накара да извика от радост. Джъстис седеше цял и невредим. Дори и кръвта, която го покриваше бе изчезнала.

— Ти... ти... ти... — запелтечи тя, а после се хвърли в прегръдките му.

— Това е нещо друго — каза той и пое устните ѝ в своите в една свързваща душата целувка. Бе целувка подсилена с горещина, благоговение, почуда и траеше много дълго.

— И ТАКА — прогърмя гласът като мълния, а двамата се стреснаха и се пуснаха. — ИЗБРАЛ СИ ПОДХОДЯЩАТА ЖЕНА, НО Ъ КАЖИ ДА ДЪРЖИ РЪЦЕТЕ СИ ДАЛЕЧ ОТ МОЯ ТРИЗЪБЕЦ. НЯКОИ ТАЙНИ СА ПРЕКАЛЕНО ЯРОСТНИ ДОРИ И ЗА ЧОВЕК,

КОЙТО ВИЖДА ИСТОРИЯТА НА ПРЕДМЕТА И ТЯ НЯМА ДА ОЦЕЛЕЕ.

Джъстис се изправи, помогна на Кийли също да стане и вдигна Елени на ръце.

— За какво беше всичко това? — попита той Алехандро, който вече не беше себе си. — Изпитание ли беше? След години вярна служба, ме подлагаш на тест, с което излагаш жена ми и тези невинни на огромна опасност.

— НЕ АЗ ГИ ИЗЛОЖИХ НА ОПАСНОСТ, НО ТИ ТРЯБВАШЕ ДА ГИ ЗАЩИТИШ. „ЯРОСТТА НА ПОСЕЙДОН“ Е МОЙ И АЗ РЕШАВАМ НА КОГО ДА ГО ДАМ ИЛИ ДА СИ ГО ВЗЕМА ОБРАТНО. НА ВСЕКИ ПЕТСТОТИН ГОДИНИ ОПРЕДЕЛЯМ КОЙ ТРЯБВА ДА ГО ПРИТЕЖАВА И МУ ГО ДАРЯВАМ.

Гласът на бога на моретата бе арогантен и заповеднически откъд всякакви граници. Кийли предположи, че с привилегията да си бог на моретата идваше и това му поведение.

— Благодаря — не знаеше, дали й беше позволено да говори с Посейдон, но трябваше да го направи. — Благодаря, че спаси живота му.

— ТИ МУ ВЪРНА ЖИВОТА ОБРАТНО, Д-Р КИЙЛИ МАКДЪРМЪТ ОТ ОХАЙО. АЗ ПРОСТО ИЗЛЕКУВАХ НЯКОЛКО РАНИ.

Посейдон вдигна ръката на Алехандро и погледна надолу към тялото му.

— ТОЗИ Е СИЛЕН. НЯМА ДА ИМАМ НИЩО ПРОТИВ ТАКЪВ КАТО НЕГО ДА ПРЕМИНЕ В РЕДИЦИТЕ НА ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН — каза той, а на Кийли й беше много странно да го следи и слуша. Едва не се засмя, но реши, че ако го направи може да се сметне за богохулство.

— ДОСТАТЪЧНО. ТРЯБВА ДА ВЪРВЯ — обяви Посейдон. — НО ПРЕДИ ТОВА, ТРЯБВА ДА НАПРАВЯ ЕДНО ПОСЛЕДНО НЕЩО.

Посегна с ръката на Алехандро и докосна лицето на Елени.

— ЩЕ ПОРАСНЕШ И ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕШ В МЪДРА ЖЕНА, МАЛКАТА, СЪВЕТНИК НА КРАЛЕ. НЕ ГО ЗАБРАВЯЙ.

Елени се засмя и изръкопляска.

— Мога ли да си играя с вас и делфините, сеньор бог на моретата?

Смехът на Посейдон зазвъня във въздуха.

— НЕПРЕМЕННО, МАЛКАТА, НЕПРЕМЕННО.

Алехандро се препъна, огледа се наоколо с див поглед и вдигна пушката си.

— Какво? Какво се случи? Къде е той?

Джъстис стисна ръката на Кийли.

— Сега ще си починем, а после се захващаме за работа.

— Работа ли? — попита го, изобщо си нямаше и представа за какво говореше той.

— „Звездата“, Кийли. Трябва да намерим „Звездата на Артемида“ и да я върнем обратно в Атлантида.

— „Звездата“ — повтори Кийли. — Знаеш ли, бях забравила за нея.

От храма се чуха дълбоки гласове и всички реагираха инстинктивно като посегнаха към оръжията си. Когато Конлан, Вен и Аларик излязоха през входа, бяха приветствани от няколко пушки и един меч.

Кийли се засмя като си спомни едно друго изненадващо посрещане. Обратът си беше честа игра.

— Мислехме да ви се притечем на помощ — каза развеселено Вен. — Но виждам, че държите нещата под контрол.

Алехандро, чиято пушка бе насочена към главата на Конлан се обърна към Джъстис:

— Познаваш ли тези мъже или да предложи още една размяна?

Джъстис се засмя.

— Не, приятелю. Тези мъже са... моето семейство.

Аларик ги огледа с присвити очи.

— Мисля, че тук са се случили много повече неща, отколкото виждаме в момента.

Конлан наклони глава.

— Май си прав. Някой ще ни каже ли какво, по дяволите е станало тук?

Кийли и Джъстис се спогледаха и започнаха да се смеят като пълни идиоти, а атлантите ги гледаха сякаш са се побъркали.

— Ще ви разкажа историята за Сан Бартоло и лигата на необикновено свирепите вампири — каза Джъстис на братята си и Аларик, след като можеше да говори. — Ще хапнем, ще си починем и ще поговорим. И след това ще се върнем тук и ще намерим „Звездата“.

— „Звездата на Артемида“ е тук? Ще я намерим веднага! — заповяда Аларик.

— Джъстис почти умря — отвърна му рязко Кийли. — „Звездата“ е била в безопасност, скрита зад тази скала през последните няколко хиляди години. Няма да ѝ се случи нищо за една нощ.

Аларик понечи да отговори, но Конлан вдигна ръка.

— Не, тя има право. Мисля, че ще се радвам да хапна с брат си и жена му.

Джъстис стисна челюст, страстна емоция светеше в очите му, но Вен вдигна ръка и подигравателно протестира.

— Мамка му, братко, не трябваше да я наричаш неговата жена.

Кийли надигна глава, целуна челюстта на Джъстис и се усмихна на Вен.

— Добре, де. Предавам се. След като самият бог на моретата ме нарече жената на Джъстис, реших да се примиря с това.

Воинът ѝ хвърли поглед, изпълнен с толкова силна любов и примирение, че коленете ѝ се подкосиха. Поглед показващ, че тя му принадлежеше, че тя бе неговият дом.

— *Ми амара*, ти си моя и аз съм твой. Завинаги.

— Завинаги — каза тя.

И след това държейки Елени, двамата поведоха останалите към храната и почивката.

ЕПИЛОГ

Сан Бартоло, две седмици по-късно

— Ще работите ли с нас? — попита сеньор Хектор. Като директор на археологическия департамент в Гватемала, той се радваше, че вампирите вече ги нямаше и можеше да поднови разкопките.

— Не, за което съжалявам, но след като началникът на катедрата ни в университета в Охайо мистериозно изчезна, ще имам доста работа. Плюс това, имам още един проект — отвърна му. — Сигурна съм, че вие и екипът ви ще си прекарате страхотно. Само ви моля да ме държите в течение.

Мъжът ѝ кимна и побърза, за да наглежда членовете на екипа си, които тъкмо разопаковаха инструментите и провизиите си. Тя тръгна към Джъстис, а усмивката ѝ ставаше все по-широка с всяка стъпка.

— Забавлявате ли се, деца?

Джъстис я вдигна във въздуха и я залюля.

— Искаш ли да си поиграем? — каза той с копринено нежен глас и очите му потъмняха, когато се впиха в нея.

Винаги можеше да познае, кога мъжът ѝ си мислеше за секс.

Разбира се, той го правеше по всяко време, така че талантът ѝ не бе особено впечатляващ.

— По-късно — отвърна му с усмивка. — А сега ме свали долу.

Направи го след като я целуна и я остави без дъх.

— Кога ще се върне Алехандро?

Джъстис хвърли топката към Елени, която незабавно я пусна и побягна да говори с радостните студенти. Разцъфваше пред очите им, независимо от всичко, което бе преживяла и Кийли се надяваше, че времето и грижите ще ѝ помогнат да изживее едно нормално и щастливо детство и че някой ден сенките под очите на Елени веднъж завинаги ще изчезнат. След като вече бяха започнали процедурата за осиновяване, която щеше да се извърши възможно най-бързо, вземайки предвид кое е най-добро за детето и всичко, което Джъстис и Кийли

направиха за народа на Петен, Елени най-накрая започваше да вярва, че ще си има нов дом и семейство.

Преди няколко дни бе дошла при тях и ги бе помолила да ѝ помогнат да заровят чехъла и да извършат възпоменание на майка ѝ, само те тримата. Кийли плака заедно с Елени, докато слагаха цветя на могилата и казаха последно сбогом към мама и тате, които са на небето.

Дори и Джъстис пророни няколко сълзи. Каза на Елени, че един истински воин никога не трябва да се страхува да покаже чувствата си и отдава почит на майка си със сълзите си. Кийли се надяваше, че церемонията ще успокои душата на детето и тя ще започне да се лекува.

— Алехандро все още се обучава като водач на отряда на Гватемала, който ще пази тази част от страната — каза Джъстис. — Ще се върне след седмица–две, но ние ще сме приключили дотогава.

— Аларик? Какво каза, след като провери съзнанието ти? — мисълта все още я караше да трепери, но предполагаше, че е по-добре от нещата, които са ѝ се случвали като дете. Една кратка сесия срещу години на психоанализа и лекарства.

Джъстис повдигна рамене.

— Не може да ме разбере. Двойствеността на душата ми е много странна за него. Мисля, че ще ме остави на мира.

Тя го прегърна.

— На мен ми звучи като перфектното решение. Като говорим за решения, готов ли си?

Джъстис се поколеба, след това кимна.

— Да. Няма да съм по-готов от сега.

Кийли погледна през долината, срещна погледа на сеньор Хектор и му кимна. Изглеждаше мрачен, но също ѝ кимна. Бяха на място.

Хванати ръка за ръка Кийли и Джъстис влязоха в храма и отидоха до спирация дъха стенопис. Въпреки, че го бяха виждали хиляди пъти все още будеше благоговение и възхита у тях.

— Тези хора, живели преди толкова години, са създали нещо така хубаво в едно от зданията, дало начало на цивилизацията им — каза Кийли. — Това едновременно ме удивява и смирява.

— Изчакай и ще си още по-удивена като видиш останалата част от Атлантида — отвърна ѝ Джъстис и се ухили до уши — Ще разтърси

света ти.

Тя се засмя в отговор.

— Винаги трябва да развалиш настроението ми, нали така? Както и да е, ти разтърси света ми.

Стана сериозна и посочи един процеп в стенописа, точно в центъра на окото на една от рибите.

— Това е. Разкопах достатъчно, за да можеш да използваш силите си над водата и внимателно да го изкараш от там.

— Не мога да повярвам, че Хектор се съгласи. Или че Аларик и Конлан приеха забавянето.

— Хектор ни е длъжник — отвърна тя. — Без теб те никога повече нямаше да правят разкопки в този район. Да не говорим какъв длъжник ти е Аларик.

Джъстис призова водата и тя се появи мигновено, като много внимателно с лекотата на хирург разряза процепа. Чакаха няколко минути, които изглеждаха ужасно дълги, но бляскава светлина се появи зад разреза.

Тя събра двете си ръце, на които отново бе сложила ръкавици, под отвора. Първо се стече вода, а след това се появи сапфир с големината на топче за голф, който блестеше ярко като пълната луна.

— О, Джъстис — прошепна тя. — Толкова е красива. „Звездата на Артемида“. Най-накрая.

— Все още не мога да повярвам, че Конлан и Аларик не разбиха стенописа, за да вземат скъпоценния камък — каза Джъстис и устните му се изкривиха при спомена за онази дискусия.

— И това ти дължаха — отвърна ожесточено.

— С отворено сърце ме защитавах, *ми амара*.

Тя му подаде „Звездата“.

— А сега можем да разберем какво прави наистина. Дали лекува разбитото съзнание.

Гледаше я втренчено няколко секунди, но после поклати глава.

— Не, любов моя. Моето съзнание вече не е разбито и нямам никакво желание да се подлагам на тест, защото „Звездата“ може отново да раздели ума ми. — Наведе се и я дари с една кратка целувка. — Твоята любов излекува всичко, което бе счупено вътре в мен и аз не се нуждая от този камък. Нито сега, нито никога.

Кийли докосна колието си и стисна дървената фигурка.

— Не мога да повярвам, че тази малка рибка ми показва лицето на мъжа, който се превърна в центъра на моята вселена. Ти също ме излекува. Не мога да си представя живота без теб. Нито сега, нито никога.

Тези думи носеха отгласа на клетви. Кийли осъзна, че вековете, изпълнени с битки, ужас и кураж в комбинация с ужасното детство, са пуснали на свобода не един, а два звяра в Джъстис. Сега, с помощта на силата на тяхната любов, тези два звяра бяха събрани в една цялостна форма. На мъжа, който вечно щеше да обича.

Сложи ръце на врата му и го целуна, а на устните ѝ лежеше обещанието за вечност, изпълнена с любов. Секунди, минути или часове по-късно нетърпеливият глас на Елени се чу от входа на храма.

— Идвайте вече — нареди им. — Искам да играя на топка, моля ви.

Джъстис и Кийли се засмяха и се отдръпнаха един от друг. Държейки се все още за ръце, те излязоха на слънце и се запътиха към детето си и бъдещето си, заедно.

Издание:

Автор: Алиса Дей

Заглавие: Освобождението на Атлантида

Преводач: Теодора Кузманова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Тиара Букс

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Гергана Димитрова

ISBN: 978-954-2969-20-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2160>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.